

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 13.7.2016
COM(2016) 467 final

2016/0224 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**de instituire a unei proceduri comune în materie de protecție internațională în Uniune și
de abrogare a Directivei 2013/32/UE**

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXT

• Temeiurile și obiectivele propunerii

Uniunea Europeană depune eforturi pentru a asigura o abordare integrată, durabilă și globală în ceea ce privește politica UE în domeniul migrației, care să se bazeze pe solidaritate și pe o împărțire echitabilă a responsabilităților și care să poată funcționa în mod eficace în perioade de liniște și în perioade de criză, deopotrivă. De la adoptarea Agendei europene privind migrația¹, Comisia Europeană s-a străduit să pună în aplicare măsuri menite să răspundă atât provocărilor imediate, cât și celor pe termen lung generate de gestionarea fluxurilor de migrație într-un mod eficace și cuprinzător.

Sistemul european comun de azil are la bază norme care determină statul membru responsabil pentru solicitanții de protecție internațională (inclusiv o bază de date dactiloscopice în materie de azil), standarde comune pentru procedurile de azil, condiții de primire, recunoașterea și protecția beneficiarilor de protecție internațională. În plus, Biroul European de Sprijin pentru Azil (EASO) oferă asistență statelor membre în punerea în aplicare a sistemului european comun de azil.

În pofida progreselor semnificative înregistrate în dezvoltarea sistemului european comun de azil, există în continuare diferențe semnificative între statele membre în ceea ce privește tipurile de proceduri utilizate, condițiile de primire oferite solicitanților, ratele de recunoaștere și tipul de protecție acordat beneficiarilor de protecție internațională. Aceste divergențe alimentează deplasările secundare și introducerea de cereri multiple de azil, creează factori de atracție și, în cele din urmă, conduc la o distribuție inegală între statele membre a responsabilității de a oferi protecție celor care au nevoie de aceasta.

Numărul foarte mare de sosiri din ultima vreme a demonstrat că Europa are nevoie de un sistem de azil eficace și eficient, capabil să asigure o partajare echitabilă și durabilă a responsabilității între statele membre, să acorde condiții de primire suficiente și decente pe întreg teritoriul UE, să prelucreze rapid și eficace cererile de azil depuse în UE și să asigure calitatea deciziilor luate, astfel încât persoanele care au nevoie de protecție internațională să o obțină în mod efectiv. În același timp, UE trebuie să găsească o soluție pentru deplasările neregulate și periculoase și să pună capăt modelului de afaceri al persoanelor care introduc ilegal migranți. În acest scop, cererile de azil depuse de persoanele care nu au dreptul la protecție internațională trebuie tratate fără întârziere și migranții respectivi trebuie returnați rapid. Pe de altă parte, trebuie deschise căi sigure și legale către UE pentru persoanele din țări terțe care au nevoie de protecție. Acest lucru se înscrie, totodată, în cadrul unui parteneriat mai amplu cu țările de origine și de tranzit prioritare.

La 6 aprilie 2016, Comisia și-a stabilit prioritățile pentru o reformă structurală a cadrului european în materie de azil și migrație în comunicarea sa intitulată „Posibilități de reformare a sistemului european comun de azil și de îmbunătățire a căilor legale de migrație”²; comunicarea prezintă măsurile care trebuie adoptate pentru a avea o politică europeană în materie de azil mai umană, mai echitabilă și mai eficientă, precum și pentru a gestiona mai bine politica privind migrația legală.

La 4 mai 2016, Comisia a prezentat un prim set de propuneri menite să reformeze sistemul

¹ COM(2015) 240 final.

² COM(2016) 197 final.

europăan comun de azil, care se axează pe trei priorități identificate în comunicarea sa: instituirea unui sistem Dublin durabil și echitabil de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil³, consolidarea sistemului Eurodac, pentru a monitoriza mai bine deplasările secundare și a facilita combaterea migrației neregulate⁴, și crearea unei adevărate agenții europene pentru azil, pentru a asigura buna funcționare a sistemului european comun de azil⁵. Aceste propuneri au fost primele elemente fundamentale pentru reformarea structurală a sistemului european comun de azil.

Cu al doilea pachet, Comisia finalizează reforma sistemului european comun de azil prin adoptarea a patru noi propuneri: o propunere de înlocuire a Directivei privind procedurile de azil cu un regulament⁶, care armonizează actualele măsuri procedurale disparate din toate statele membre și creează o adevărată procedură comună; o propunere de înlocuire a Directivei privind condițiile pentru protecția internațională⁷ cu un regulament⁸, care stabilește standarde uniforme pentru recunoașterea persoanelor care au nevoie de protecție și drepturile acordate beneficiarilor de protecție internațională, precum și o propunere de revizuire a Directivei privind condițiile de primire⁹, pentru a armoniza și mai mult condițiile de primire în UE, a îmbunătăți perspectivele de integrare ale solicitanților și a diminua numărul deplasărilor secundare. În cele din urmă, ca urmare a angajamentului de a consolida căile legale către UE, anunțat la 6 aprilie 2016, Comisia propune totodată un cadru structurat de relocare la nivelul Uniunii, orientându-se către o abordare mai bine gestionată a protecției internaționale în interiorul UE, care să asigure căi ordonate și sigure către UE pentru persoanele care au nevoie de protecție internațională, cu scopul de a reduce treptat factorii de încurajare a sosirilor neregulate¹⁰.

Aceste propuneri sunt o parte indispensabilă a reformei cuprinzătoare a sistemului european comun de azil și sunt strâns legate între ele. Cu această a doua etapă a propunerilor legislative de reformare a acquis-ului în materie de azil, pe masa de discuții se află acum toate elementele unui sistem european comun de azil solid, coerent și integrat, bazat pe norme comune și armonizate, care asigură în același timp eficacitate și protecție, în deplină concordanță cu Convenția de la Geneva.

Sistemul european comun de azil pe care îl dezvoltăm în continuare asigură în același timp eficacitate și protecție, este conceput pentru a asigura convergența deplină între sistemele naționale de azil, diminuând factorii de încurajare a deplasărilor secundare, consolidând încrederea reciprocă între statele membre și conducând în ansamblu la o bună funcționare a sistemului Dublin.

Acesta garantează că, oriunde s-ar afla în UE, solicitanții de azil beneficiază de un tratament egal și adecvat. Sistemul furnizează instrumentele necesare pentru a asigura identificarea rapidă a persoanelor care au cu adevărat nevoie de protecție internațională și returnarea celor care nu au nevoie de protecție. Sistemul este generos pentru persoanele cele mai vulnerabile și strict față de eventuale abuzuri, respectând, în toate situațiile, drepturile fundamentale. Sistemul comun este eficient din punctul de vedere al costurilor și suficient de flexibil pentru a se adapta la provocările complexe cu care se confruntă statele membre în acest domeniu.

³ COM(2016) 270 final.

⁴ COM(2016) 272 final.

⁵ COM(2016) 271 final.

⁶ JO L 180, 29.6.2013, p. 60.

⁷ JO L 337, 20.12.2011, p. 9.

⁸ JO L [...], [...], p. [...].

⁹ JO L [...], [...], p. [...].

¹⁰ JO L [...], [...], p. [...].

- **Obiectivele propunerii**

Obiectivul prezentei propunerii este stabilirea unei proceduri cu adevărat comune de protecție internațională, care să fie eficientă, echitabilă și echilibrată. Prin alegerea formei de regulament, instrument direct aplicabil în toate statele membre, prin eliminarea elementelor discreționare, precum și prin simplificarea, raționalizarea și consolidarea măsurilor procedurale, propunerea vizează atingerea unui nivel mai ridicat de armonizare și a unei mai mari uniformități în ceea ce privește rezultatul procedurilor de azil în toate statele membre, eliminând astfel factorii de încurajare a introducerii de cereri multiple de azil și a deplasărilor secundare între statele membre.

Propunerea promovează obiectivul asigurării unui proces decizional rapid, dar de înaltă calitate, în toate etapele procedurii. Propunerea impune statelor membre să investească în sistemele lor de azil începând din etapele administrative ale procedurii, să pună la dispoziția autorităților competente mijloacele necesare pentru a lua decizii rapide, dar solide, astfel încât statutul persoanelor care au nevoie de protecție să fie recunoscut fără întârziere, iar persoanele care nu au nevoie de protecție să fie returnate rapid. Un proces decizional rapid și eficient este atât în interesul solicitanților, prin faptul că le permite să obțină claritate privind statutul lor juridic, cât și în interesul statelor membre, prin economiile realizate în ceea ce privește costurile cu primirea și costurile administrative.

O procedură echitabilă și eficientă, comună pe întreg teritoriul Uniunii, implică:

- **proceduri mai simple, mai clare și mai scurte**, care vor înlocui actualele măsuri procedurale disparate din statele membre. Prezenta propunere prevede termene scurte, dar rezonabile în care un solicitant poate avea acces la procedură și în care examinarea cererilor se poate încheia atât la nivel administrativ, cât și în etapele căilor de atac. Se menține criteriul de referință de șase luni pentru o primă decizie, însă se prevăd termene semnificativ mai scurte pentru tratarea cererilor vădit nefondate sau inadmisibile. De asemenea, statele membre au posibilitatea de a acorda prioritate unei cereri și de a o examina rapid. Se stabilesc termene pentru înregistrarea, depunerea și examinarea cererilor, însă acestea pot fi prelungite în mod excepțional în cazul în care statele membre primesc un număr disproporționat de cereri simultane. Ca pregătire pentru astfel de situații, statele membre ar trebui să își revizuiască în mod regulat și să își anticipe propriile nevoi, pentru a se asigura că dispun de resurse adecvate pentru a-și gestiona în mod eficient sistemul de azil. Dacă este necesar, statele membre se pot baza, de asemenea, pe asistență din partea Agenției pentru Azil a Uniunii Europene. În plus, devine obligatorie utilizarea procedurii de admisibilitate și a procedurii accelerate de examinare și sunt clarificate dispozițiile privind cererile ulterioare, fiind posibile excepții de la dreptul de a rămâne la finalul procedurii administrative sau în cursul acesteia;
- **garanții procedurale care protejează drepturile solicitanților**, asigurând evaluarea corespunzătoare a cererilor de azil în cadrul unei proceduri raționalizate și mai scurte. Acest lucru este asigurat prin informarea tuturor solicitanților, la începutul procedurii, cu privire la drepturile și obligațiile lor și la consecințele nerespectării acestor obligații. Solicitanților trebuie să li se ofere posibilitatea efectivă de a coopera și de a comunica în mod adecvat cu autoritățile responsabile, astfel încât să prezinte toate faptele pe care le au la dispoziție în sprijinul afirmației lor. Prezenta propunere oferă solicitanților garanții procedurale adecvate pentru ca aceștia să-și susțină cazul în toate etapele procedurii, în special dreptul de a fi ascultat în cadrul unui interviu personal, dreptul la interpretare, precum și asistență și reprezentare juridice gratuite. În plus, ca regulă generală, solicitanții se bucură de

dreptul de a rămâne în așteptarea rezultatului procedurii. Solicitanții au dreptul de a fi notificați în mod corespunzător cu privire la o decizie adoptată, de a fi informați de motivele de fapt și de drept ale deciziei respective și, în cazul unei decizii negative, dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe. Sunt prevăzute garanții sporite pentru solicitanții cu nevoi procedurale speciale și pentru minorii neînsoțiți, cum ar fi norme mai detaliate privind evaluarea, documentarea și abordarea nevoilor procedurale speciale ale solicitanților respectivi;

- **norme mai stricte pentru a preveni abuzurile asupra sistemului, a sancționa cererile vădit abuzive și a elimina factorii de încurajare a deplasărilor secundare** prin stabilirea unor obligații clare pentru solicitanți de a coopera cu autoritățile pe tot parcursul procedurii și prin aplicarea unor consecințe stricte în cazul nerespectării obligațiilor. În acest sens, o cerere de protecție internațională este examinată dacă solicitantul depune o cerere, dacă i se prelevează amprente digitale, dacă solicitantul furnizează informațiile necesare pentru examinarea cererii și dacă acesta este prezent și rămâne pe teritoriul statului membru responsabil. Nerespectarea oricăreia din aceste obligații poate conduce la respingerea unei cereri ca fiind abandonată, în conformitate cu procedura de retragere implicită a cererii.

Actualele instrumente procedurale opționale pentru aplicarea de sancțiuni în cazul comportamentului abuziv al solicitanților, al deplasărilor secundare și al cererilor vădit nefondate devin obligatorii și sunt consolidate. În special, propunerea prevede liste clare, exhaustive și obligatorii ale motivelor pentru care examinarea unei cereri trebuie accelerată și pentru care cererile trebuie respinse ca vădit nefondate sau abandonate. În plus, a fost consolidată posibilitatea de a răspunde cererilor ulterioare care abuzează de procedura de azil, care permite în special îndepărtarea solicitanților respectivi de pe teritoriile statelor membre înainte și după luarea unei decizii administrative cu privire la cererile lor. În același timp, sunt păstrate toate garanțiile, inclusiv dreptul la o cale de atac eficientă, pentru a se garanta drepturile solicitanților în toate cazurile;

- **norme armonizate privind țările sigure**, care sunt un aspect crucial al unei proceduri comune eficace, iar prezenta propunere prevede armonizarea consecințelor procedurale ale aplicării conceptelor de țară sigură. În cazul în care solicitanții nu au în mod evident nevoie de protecție internațională, întrucât provin dintr-o țară de origine sigură, cererile acestora trebuie respinse rapid și trebuie organizată o returnare rapidă a acestora. În cazul în care solicitanții au găsit deja o primă țară de azil, în care se bucură de protecție sau în care cererile lor pot fi examinate de o țară terță sigură, cererile trebuie declarate inadmisibile. Comisia propune trecerea treptată la o armonizare deplină în acest domeniu și înlocuirea listele naționale de țări sigure cu liste sau desemnări la nivelul Uniunii, în termen de cinci ani de la intrarea în vigoare a regulamentului.

- **Coerența cu dispozițiile deja existente în domeniul de politică vizat**

Prezenta propunere este pe deplin compatibilă cu primele propuneri de reformare a sistemului european comun de azil prezentate la 4 mai 2016, care vizau Regulamentul Dublin, sistemul Eurodac și Agenția pentru Azil a Uniunii Europene, cu propunerea de Regulament privind condițiile de obținere a protecției internaționale și propunerea de reformare a Directivei privind condițiile de primire, precum și cu propunerea privind un sistem structurat de relocare la nivelul Uniunii.

În ceea ce privește propunerea de reformare a Regulamentului Dublin, prezenta propunere se aplică solicitanților care fac obiectul procedurii Dublin. În special, prezenta propunere este coerentă cu normele stabilite în propunerea de reformare a Regulamentului Dublin, la care aduce precizări suplimentare, cum ar fi examinarea admisibilității unei cereri, procedura accelerată de examinare, cererile ulterioare, garanțiile pentru minori și garanțiile speciale pentru minorii neînsoțiți. Prezenta propunere este, de asemenea, aliniată cu reformarea Regulamentului Eurodac în ceea ce privește prelevarea amprentelor digitale și a imaginilor faciale ale solicitanților și relevanța acestor elemente pentru cererile de protecție internațională.

În ceea ce privește propunerea privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene, prezenta propunere reamintește importanța sprijinului operațional și tehnic pe care agenția îl poate oferi statelor membre pentru a asigura gestionarea eficientă a cererilor de protecție internațională, precum și faptul că agenția furnizează servicii de consolidare a capacităților, în conformitate cu noul mandat propus pentru agenție.

În ceea ce privește propunerea de Regulament privind condițiile de obținere a protecției internaționale, cele două propuneri sunt complementare în măsura în care propunerea de Regulament privind condițiile de obținere a protecției internaționale stabilește condițiile-standard pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, în timp ce prezenta propunere stabilește norme procedurale comune pentru acordarea și retragerea protecției internaționale.

Prezenta propunere este totodată strâns legată de propunerea de reformare a Directivei privind condițiile de primire. Pentru a asigura o evaluare efectuată la timp și eficace a cererilor de protecție internațională, este necesar ca solicitanții să respecte obligațiile care le revin în materie de raportare, astfel cum se prevede în propunerea de reformare a Directivei privind condițiile de primire, iar prezenta propunerea stabilește consecințele procedurale pentru solicitanții care nu respectă aceste obligații de raportare.

- **Coerența cu alte domenii de politică a Uniunii**

Prezenta propunere este coerentă cu politica globală pe termen lung privind o mai bună gestionare a migrației, prezentată de Comisie în Agenda europeană privind migrația¹¹, care a dezvoltat Orientările politice ale președintelui Juncker într-o serie de inițiative coerente care se consolidează reciproc, bazate pe patru piloni. Acești piloni constau în reducerea factorilor de încurajare a migrației nereglementare, securizarea frontierelor externe și salvarea de vieți, o politică solidă în materie de azil și o nouă politică privind migrația legală. Prezenta propunere, care continuă punerea în aplicare a Agendei europene privind migrația în ceea ce privește obiectivul de a consolida politica Uniunii în materie de azil, ar trebui considerată ca făcând parte din politica mai amplă la nivelul UE de instituire a unui sistem solid și eficace pentru gestionarea durabilă a migrației în viitor, care să fie echitabil pentru societățile gazdă și pentru cetățenii UE, precum și pentru resortisanții țării terțe în cauză și țările de origine și de tranzit.

¹¹ COM(2015) 240.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

• Temeiul juridic

Temeiul juridic al propunerii este articolul 78 alineatul (2) litera (d) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care prevede adoptarea de măsuri pentru proceduri comune de acordare și de retragere a regimului unitar de azil sau de protecție subsidiară.

• Subsidiaritatea

Obiectivul prezentei propuneri este instituirea unei proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale, care să înlocuiască procedurile de azil diferite din statele membre, asigurând faptul că procedura se desfășoară la timp și este eficace. Cererile prezentate de resortisanții țărilor terțe și apatrizi pentru a beneficia de protecție internațională ar trebui examinate în cadrul unei proceduri reglementate de aceleași norme, indiferent de statul membru în care este depusă cererea, pentru a se asigura echitatea în tratarea cererilor de protecție internațională, claritate și securitate juridică pentru fiecare solicitant. Mai mult, statele membre nu pot institui, în mod individual, norme comune care să reducă factorii de încurajare a introducerii de cereri multiple de azil și a deplasărilor secundare între statele membre. Prin urmare, este necesară o acțiune la nivelul Uniunii.

Acest obiectiv nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea și efectele prezentului regulament, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii. Prin urmare, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este enunțat la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea respectivului obiectiv.

• Proporționalitatea

În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

În ceea ce privește instituirea unei proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale, toate elementele propunerii se limitează la ceea ce este necesar pentru instituirea și lansarea unei astfel de proceduri comune, pentru raționalizarea și simplificarea ei, în scopul de a asigura egalitatea de tratament în ceea ce privește drepturile și garanțiile acordate solicitanților și de a evita discrepanțele din procedurile naționale, care au consecința nedorită de a încuraja deplasările secundare.

Introducerea unor termene în toate etapele procedurii, inclusiv în etapa căii de atac, și scurtarea termenului pentru etapa administrativă a procedurii sunt modificări necesare pentru a raționaliza procedurile și a le spori eficacitatea. Termenele propuse pentru etapa căii de atac permit respectarea tuturor garanțiilor procedurale, inclusiv a dreptului la o audiere, precum și respectarea egalității armelor. Propunând aceste termene, Comisia a încercat să găsească un echilibru între dreptul solicitanților de a primi o decizie într-un termen rezonabil și dreptul lor la o cale de atac eficientă și la apărare, inclusiv prin furnizarea de asistență și reprezentare juridice gratuite.

• Alegerea instrumentului

Prezentul document este o propunere de regulament destinat să abroge și să înlocuiască o directivă. Gradul de armonizare a procedurilor naționale de acordare și retragere a protecției

internaționale care a fost atins prin Directiva 2013/32/UE nu s-a dovedit suficient pentru a aborda diferențele în ceea ce privește tipurile de procedură utilizate, termenele pentru proceduri, drepturile și garanțiile procedurale acordate solicitanților, ratele de recunoaștere și tipul de protecție acordat. Numai un regulament de instituire a unei proceduri comune de azil în Uniune, ale cărei dispoziții sunt direct aplicabile, poate asigura gradul necesar de uniformitate și eficacitate de care este nevoie în aplicarea normelor procedurale ale dreptului Uniunii în materie de azil.

3. CONSULTAREA PĂRȚILOR INTERESATE

• Consultările părților interesate

În pregătirea acestui al doilea pachet de propuneri, Comisia a organizat consultări specifice cu statele membre, cu Înalțul Comisariat al ONU pentru Refugiați și cu societatea civilă, care au fost ghidate de obiectivele reformei sistemului european comun de azil prezentate în Comunicarea Comisiei din 6 aprilie 2016. Comisia a examinat cu atenție argumentele prezentate și a încercat să reflecte în prezenta propunere argumentele cel mai evocate de către toate părțile interesate. În luna iunie 2016, a avut loc un schimb informal de opinii cu Parlamentul European privind al doilea pachet de propuneri.

- Faptul că, pentru a înlocui directiva în vigoare, Comisia a ales ca instrument un regulament a fost întâmpinat cu reacții pozitive de majoritatea statelor membre, cu excepția câtorva care și-au exprimat îngrijorarea cu privire la compatibilitatea cu sistemul lor juridic administrativ național. Unele state membre au susținut în mod constant, de la dezbaterile pe marginea propunerii de Directivă privind procedurile de azil, că un regulament stabilind dispoziții direct aplicabile este instrumentul juridic cel mai eficace pentru a garanta drepturile solicitanților și egalitatea de tratament în toate statele membre. Cu toate acestea, unele părți interesate au atras atenția asupra faptului că, pentru a se ajunge la un numitor comun, există riscul de diminuare a standardelor de protecție, mai ales având în vedere că Uniunea este un model principal în domeniul dreptului internațional al refugiaților.
- Majoritatea statelor membre au recunoscut necesitatea simplificării și clarificării normelor procedurale actuale și și-au exprimat sprijinul pentru o mai mare armonizare a procedurilor de azil în întreaga Uniune. Statele membre au recunoscut nevoia de a clarifica și a simplifica criteriile de admisibilitate, utilizarea procedurilor la frontieră și a procedurilor accelerate, precum și tratarea cererilor ulterioare.

A existat o susținere generală în rândul statelor membre pentru introducerea unor termene maxime în diferite etape ale procedurii, inclusiv în etapa căii de atac. Majoritatea statelor membre au fost mulțumite de actualul calendar prevăzut pentru procedura administrativă normală, însă au recunoscut necesitatea de a stabili termene mai scurte și de a raționaliza procedurile. Cu toate acestea, mai multe state membre au subliniat necesitatea unui anumit grad de flexibilitate pentru a putea face față unor situații de aflax semnificativ de migranți și unui număr disproporționat de cereri simultane. În general, statele membre au sprijinit introducerea unor termene obligatorii pentru etapa căii de atac, însă au solicitat termene diferențiate pentru situația în care se atacă o decizie adoptată în cadrul procedurii normale și situația în care se atacă o decizie adoptată în cadrul procedurilor accelerate.

Majoritatea părților interesate din societatea civilă au pledat în favoarea simplificării normelor procedurale actuale. Totuși, acestea au fost mai sceptice cu privire la eficacitatea termenelor obligatorii pentru diferitele etape ale procedurii. Au fost

exprimate noi preocupări legate de modul în care să se asigure că termenele propuse sunt compatibile cu exercitarea efectivă a garanțiilor procedurale.

- Majoritatea statelor membre consideră că procedura accelerată de examinare, procedura la frontieră și procedura de admisibilitate sunt instrumente necesare pentru a examina mai eficient cererile care sunt în mod clar frauduloase, vădit nefondate sau inadmisibile. S-au exprimat opinii divergente privind impunerea obligației de a utiliza conceptele de primă țară de azil și de țară terță sigură pentru a respinge cererile ca inadmisibile, precum și privind impunerea obligației de a utiliza procedura accelerată de examinare și procedura la frontieră. Majoritatea statelor membre au semnalat necesitatea unor măsuri menite să sporească eficacitatea sistemului și sunt în favoarea stabilirii unor liste comune la nivelul UE ale țărilor de origine sigure și ale țărilor terțe sigure, însă și-au exprimat preferința de a menține, în același timp, posibilitatea de a avea liste naționale.

Mai multe părți interesate au punctat că impunerea obligației de a aplica conceptele de prima țară de azil și de țară terță sigură pentru a determina dacă cererile sunt admisibile, cuplată cu introducerea listelor comune la nivelul UE ale țărilor terțe sigure, ar putea fi insuficientă pentru atingerea armonizării dorite, atât timp cât ar exista totuși o marjă de apreciere în aplicarea acestor concepte în cazuri individuale. Unele părți interesate au exprimat preocupări privind eventuala coexistență a listelor la nivelul UE și a listelor naționale ale țărilor de origine sigure și au semnalat faptul că numai Curtea de Justiție a Uniunii Europene ar putea controla includerea unei țări pe o listă comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure sau excluderea acesteia de pe o astfel de listă.

Majoritatea reprezentanților societății civile au exprimat rețineri privind utilizarea obligatorie a conceptelor de primă țară de azil și de țară terță sigură și, în general, privind procedurile speciale. Unii consideră că numai cererile care sunt *prima facie* vădit nefondate sau în mod clar abuzive ar trebui să facă obiectul procedurilor accelerate.

În acest context, mai multe părți interesate au susținut că solicitanții vulnerabili, în special minorii neînsoțiți, ar trebui exceptați de la aplicarea unei proceduri speciale. Unele dintre părțile consultate au pledat în favoarea unor garanții mai solide pentru minorii neînsoțiți, în special în ceea ce privește desemnarea promptă a unor tutori calificați.

- Statele membre au considerat că este necesar să se includă în procedură măsuri menite să descurajeze cererile nejustificate și deplasările secundare. Majoritatea statelor membre consideră că propunerea ar trebui, de asemenea, să stabilească responsabilități clare pentru solicitanții de protecție internațională, în special obligația de a coopera cu autoritățile în toate etapele procedurii și de a furniza informațiile necesare pentru examinarea cererilor. Solicitanții ar trebui să respecte totodată obligația de a nu părăsi teritoriul statului membru care le examinează cererea, în conformitate cu dispozițiile prevăzute de reforma propusă a Regulamentului Dublin. Majoritatea statelor membre au susținut propunerea de a examina în cadrul procedurii accelerate cererile persoanelor care se sustrag fără justificare procedurii, asigurând, în același timp, respectarea deplină a garanțiilor procedurale relevante.

În același timp, unele dintre principalele părți interesate din societatea civilă au subliniat faptul că procedurile nu ar trebui aplicate ca sancțiuni și nu consideră că este justificată asocierea utilizării procedurii accelerate cu sustragerea.

- **Obținerea și utilizarea expertizei**

Datele privind punerea în aplicare a Directivei privind procedurile de azil au fost parțial colectate de Biroul European de Sprijin pentru Azil, ca parte a unui proces vizând cartografierea legislației și a practicilor din statele membre în ceea ce privește punerea în aplicare a instrumentelor sistemului european comun de azil.

În plus, de la adoptarea în 2013 a Directivei privind procedurile de azil, Comisia a organizat o serie de reuniuni ale Comitetului de contact privind directiva respectivă, în cursul cărora Comisia și statele membre au discutat problemele cu care se confruntă statele membre în punerea în aplicare a directivei. Rezultatele ambelor procese au contribuit la prezenta propunere.

- **Drepturile fundamentale**

Prezenta propunere respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute, în special, de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și obligațiile care decurg din dreptul internațional, în special din Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților, Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva torturii și Convenția Organizației Națiunilor Unite privind drepturile copilului.

Procedura comună de acordare și retragere a protecției internaționale se efectuează cu respectarea deplină a drepturilor fundamentale, astfel cum sunt consacrate în Cartă, inclusiv dreptul la demnitatea umană (articolul 1), interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante (articolul 4), dreptul la protecția datelor cu caracter personal (articolul 8), dreptul de azil (articolul 18), protecția împotriva returnării (articolul 19), nediscriminarea (articolul 21), egalitatea de drepturi între bărbați și femei (articolul 23), drepturile copilului (articolul 24) și dreptul la o cale de atac eficientă (articolul 47). Prezenta propunere ține pe deplin seama de drepturile copilului și de nevoile speciale ale persoanelor vulnerabile.

Propunerea garantează că se ține seama în mod corespunzător de nevoile speciale ale minorilor, în special ale minorilor neînsoțiți, prin asigurarea faptului că aceștia sunt îndrumați și beneficiază de sprijin în toate etapele procedurii. De asemenea, propunerea ține seama de obligațiile care le revin statelor membre în temeiul Convenției Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (Convenția de la Istanbul). Având în vedere propunerile Comisiei de decizii ale Consiliului privind semnarea și încheierea Convenției de la Istanbul și în vederea garantării faptului că femeile care au nevoie de protecție internațională și care au fost supuse violenței de gen beneficiază de un nivel corespunzător de protecție, la interpretarea și aplicarea prezentului regulament ar trebui adoptată o abordare diferențiată pe sexe.

Propunerea permite stocarea datelor colectate în momentul înregistrării și depunerii unei cereri de protecție internațională, care includ date personale și elemente relevante pentru cerere, precum și în timpul interviului personal, inclusiv înregistrarea sau transcrierea interviului. Pentru a se asigura faptul că datele cu caracter personal ale solicitanților sunt păstrate numai atât timp cât este necesar, propunerea garantează dreptul la protecția datelor cu caracter personal, stabilind o perioadă maximă de stocare a datelor respective. Având în vedere că aceste date fac parte integrantă din dosarul solicitantului, perioada maximă de stocare care este considerată necesară este de zece ani de la decizia finală. Această perioadă de stocare este considerată necesară în cazul în care nu se acordă protecția internațională,

întrucât resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pot încerca să solicite protecție internațională în alt stat membru sau pot depune alte cereri ulterioare în același stat membru sau într-un alt stat membru în anii următori. Aceeași perioadă de stocare este necesară în cazul persoanelor cărora li s-a acordat protecție internațională, astfel încât statutul acestora să poată fi revizuit, în special în cadrul revizuirii periodice a statutului instituită în propunerea de Regulament privind condițiile de obținere a protecției internaționale și este, de asemenea, necesară având în vedere obligațiile de reprimire prevăzute în propunerea de reformare a Regulamentului Dublin în ceea ce privește beneficiarii de protecție internațională. După această perioadă, resortisanții țărilor terțe sau apatrizii care au rămas mai mulți ani pe teritoriul Uniunii vor fi obținut statutul de rezident pe termen lung sau chiar cetățenia unuia dintre statele membre. Datele privind persoanele care au dobândit cetățenia oricăruia dintre statele membre înainte de expirarea perioadei de zece ani ar trebui șterse imediat. În Eurodac, aceste date sunt șterse din sistemul central de îndată ce statul membru de origine ia cunoștință de faptul că persoana în cauză a dobândit cetățenia respectivă deoarece persoana nu se mai încadrează în domeniul de aplicare al Eurodac.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Prezenta propunere nu presupune sarcini financiare sau administrative pentru Uniune. Prin urmare, nu are implicații asupra bugetului Uniunii.

5. ELEMENTE DIVERSE

- **Mecanismele de monitorizare, evaluare și raportare**

Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentului regulament în termen de doi ani de la intrarea în vigoare a acestuia și la fiecare cinci ani după această dată. Statele membre au obligația de a transmite Comisiei și Agenției pentru Azil a Uniunii Europene informațiile relevante pentru întocmirea acestui raport. Agenția va monitoriza, de asemenea, respectarea prezentului regulament de către statele membre prin mecanismul de monitorizare pe care Comisia a propus să îl instituie în cadrul revizuirii mandatului agenției¹².

- **Explicația detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii**

Obiectivul prezentei propuneri este de a asigura tratarea rapidă și eficientă a cererilor de protecție internațională prin instituirea unei proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale care să înlocuiască procedurile de azil diferite din statele membre și care să se aplice tuturor cererilor de protecție internațională prezentate pe teritoriul statelor membre.

Prezenta propunere clarifică și raționalizează normele procedurale și oferă autorităților naționale instrumentele necesare pentru a examina cererile și a lua o decizie referitor la acestea în mod eficient, precum și pentru a combate abuzurile și deplasările secundare în interiorul UE, consolidând totodată garanțiile procedurale necesare pentru fiecare solicitant, astfel încât procedura să fie mai rapidă și mai eficace.

- **Raționalizarea și simplificarea procedurii de protecție internațională**

Propunerea raționalizează și simplifică procedura prin clarificarea diferitelor etape ale accesului la procedură. Se consideră că cererea a fost prezentată de îndată ce un resortisant al

¹² ¹²COM(2016) 271 final.

unei țări terțe sau un apatrid își exprimă dorința de a primi protecție internațională din partea unui stat membru [articolul 25 alineatul (1)]. O astfel de cerere trebuie înregistrată imediat sau cel târziu în termen de trei zile lucrătoare de la data la care autoritățile naționale o primesc [articolul 27 alineatul (1)]. Acest termen este același ca și în Directiva privind procedurile de azil. Fiecărui solicitant trebuie apoi să i se ofere posibilitatea efectivă de a-și depune cererea, iar acest lucru ar trebui realizat în termen de zece zile lucrătoare de la data la care a fost înregistrată cererea [articolul 28 alineatul (1)]. Pentru minorii neînsoțiți, termenul respectiv nu va începe să curgă decât din momentul în care este desemnat un tutore și acesta întâlnește copilul [articolul 32 alineatul (2)]. Termenul de depunere a cererilor este nou față de Directiva privind procedurile de azil.

Statele membre ar trebui să își revizuiască în mod regulat și să își anticipe propriile nevoi, pentru a se asigura că dispun de resurse adecvate pentru a-și gestiona în mod eficient sistemul de azil, inclusiv prin elaborarea de planuri de urgență, dacă este cazul. Agenția pentru Azil a Uniunii Europene poate furniza statelor membre asistența operațională și tehnică necesară pentru a le permite să respecte termenele prevăzute. În cazul în care statele membre prevăd că nu vor fi în măsură să respecte termenele respective, acestea ar trebui să solicite asistență din partea Agenției pentru Azil a Uniunii Europene pe baza dispozițiilor din noul mandat propus al agenției. În cazul în care nu se transmite o astfel de cerere și, din cauza unei presiuni disproporționate, sistemul de azil dintr-un stat membru devine ineficace în asemenea măsură încât poate pune în pericol funcționarea sistemului european comun de azil, pe baza unei decizii de punere în aplicare a Comisiei, agenția poate lua măsuri în sprijinul statului membru respectiv.

Propunerea prevede raționalizarea termenelor pentru procedura administrativă. Până în prezent, deși au fost stabilite în Directiva privind procedurile de azil, termenele diferă în mod considerabil de la un stat membru la altul și, în perioada aprilie 2015 – aprilie 2016, în medie, 50 % din cazurile din Uniunea Europeană erau pendinte de peste șase luni. Termenul prevăzut în propunere pentru examinarea cererilor în cadrul unei proceduri normale este de șase luni și poate fi prelungit o singură dată cu o perioadă suplimentară de trei luni în cazul unor presiuni disproporționate sau având în vedere complexitatea unui caz [articolul 34 alineatele (2) și (3)]. Ca și în Directiva privind procedurile de azil, rămâne valabilă posibilitatea suspendării temporare a examinării unei cereri din cauza unei modificări a circumstanțelor în țara de origine. Și în acest caz însă, termenul pentru examinarea unei cereri nu ar trebui să fie mai lung de 15 luni [articolul 34 alineatul (5)].

Sunt stabilite noi termene pentru procedura accelerată de examinare [articolul 40 alineatul (2)] și pentru tratarea cererilor inadmisibile [articolul 34 alineatul (1)]. În prezent, Directiva privind procedurile de azil nu prevede termene pentru aceste proceduri, consecința fiind că termenele diferă în mod considerabil de la un stat membru la altul, de la câteva zile până la câteva luni. Aceste proceduri ar trebui să fie rapide și, din acest motiv, termenul propus pentru o procedură accelerată de examinare este de două luni, iar pentru cazurile de inadmisibilitate, de o lună. În cazul în care motivul de inadmisibilitate este faptul că solicitantul provine dintr-o primă țară de azil sau dintr-o țară terță sigură, termenul pentru verificarea admisibilității este stabilit la zece zile lucrătoare, pentru a se asigura că sunt aplicate în mod eficient normele stabilite în propunerea de reformă a sistemului Dublin, conform cărora primul stat membru în care se depune o cerere trebuie să examineze admisibilitatea înainte de a aplica criteriile de determinare a statului membru responsabil [articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf]. Termenul pentru procedura la frontieră rămâne fixat la patru săptămâni, ca și în Directiva privind procedurile de azil [articolul 41 alineatul (2)].

Propunerea vizează procedura generală de protecție internațională și, din acest motiv, stabilește termene atât pentru introducerea unei căi de atac, cât și pentru deciziile în prima cale de atac. Acest lucru este necesar pentru a se asigura echitatea și eficacitatea procedurii și pentru îndeplinirea obiectivului global de a se atinge o mai mare armonizare a procedurii (articolul 55).

Comisia recunoaște că, uneori, poate fi dificil pentru statele membre să respecte termenele stabilite în prezenta propunere. Cu toate acestea, necesitatea ca fiecare solicitant să aibă securitate juridică în ceea ce privește situația sa reprezintă o preocupare majoră. La elaborarea propunerii sale, Comisia a ținut seama și de propunerea sa de a consolida în mod semnificativ mandatul Agenției pentru Azil a Uniunii Europene și de posibilitatea ca statele membre să se bazeze pe asistență operațională și tehnică din partea agenției, a altor state membre sau a unor organizații internaționale.

- **Drepturile și obligațiile solicitanților**

Propunerea conține dispoziții clare privind drepturile și obligațiile solicitanților în ceea ce privește procedura de protecție internațională. Propunerea prevede garanțiile necesare pentru ca fiecare solicitant să își poată exercita efectiv drepturile, stabilind totodată o serie de obligații pentru solicitant, într-un efort de a-l responsabiliza pe tot parcursul procedurii (articolul 7).

În conformitate cu propunerea Comisiei de reformare a Regulamentului Dublin, solicitanții trebuie să își prezinte cererea în statul membru al primei intrări sau în statul membru pe al cărui teritoriu sunt prezenți în mod legal [articolul 7 alineatul (1)]. Solicitanții sunt obligați să coopereze cu autoritățile responsabile pentru ca acestea să le poată stabili identitatea, inclusiv dându-le posibilitatea de a le preleva amprente digitale și imaginea facială. Solicitanții trebuie, de asemenea, să prezinte toate elementele de care dispun și care sunt necesare pentru examinarea cererii [articolul 7 alineatul (2)]. Solicitantul trebuie să comunice autorităților responsabile locul de reședință și numărul de telefon, astfel încât să poată fi contactat în scopul procedurii [articolul 7 alineatul (4)].

Solicitanții trebuie să fie informați cu privire la procedura care trebuie urmată, la drepturile și obligațiile care le revin în cursul procedurii, la consecințele nerespectării obligațiilor, la rezultatul examinării și la posibilitatea de a ataca o decizie negativă [articolul 8 alineatul (2)]. Obligația statelor membre de a furniza solicitantului toate informațiile necesare devine și mai importantă având în vedere consecințele pe care nerespectarea obligațiilor le poate declanșa pentru solicitant. De exemplu, în cazul în care solicitantul refuză să coopereze prin faptul că nu furnizează detaliile necesare pentru examinarea cererii și prin faptul că nu permite prelevarea amprentelor sale digitale și a imaginii sale faciale, cererea sa ar putea fi respinsă ca abandonată în cadrul procedurii de retragere implicită a cererii [articolul 7 alineatul (3) și articolul 39 alineatul (1) litera (c)]. În prezent, refuzul de a respecta obligația de furnizare a amprentelor digitale este un motiv pentru examinarea accelerată a procedurii. Însă, având în vedere că acesta este un element important pentru ca cererea să fie considerată completă, au fost stabilite consecințe mai grave în cazul nerespectării acestei obligații de către solicitant.

Solicitanții trebuie să rămână în statele membre în care sunt obligați să fie prezenți în conformitate cu Regulamentul Dublin [(articolul 7 alineatul (5)) și trebuie să respecte toate obligațiile de raportare pe care le pot avea în temeiul Directivei privind condițiile de primire [articolul 7 alineatul (6)]. Nerespectarea obligațiilor de raportare poate duce, de asemenea, la respingerea unei cereri ca abandonată [articolul 39 alineatul (1) litera (f)], iar în cazul în care

solicitantul nu rămâne în statul membru în care este obligat să fie prezent, cererea sa este tratată în cadrul unei proceduri accelerate de examinare [articolul 40 alineatul (1) litera (g)].

În termen de trei zile lucrătoare de la depunerea unei cereri, solicitantului trebuie să i se furnizeze un document care să ateste că persoana respectivă este un solicitant, să precizeze că acesta are dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru în cauză și că documentul respectiv nu este un document de călătorie valabil (articolul 29). Principalele dispoziții privind documentele au fost preluate din Directiva privind condițiile de primire și au fost încorporate în prezenta propunere, ca efort de raționalizare a procedurii de protecție internațională. Propunerea stabilește tipul de informații care ar trebui incluse în documentul menționat și prevede posibilitatea de a institui un model uniform pentru documentele respective printr-un act de punere în aplicare, astfel încât să se asigure că toți solicitanții primesc același document în toate statele membre [articolul 29 alineatul (5)].

Solicitantul are dreptul de a rămâne pe teritoriul unui stat membru în scopul și pe durata procedurii administrative. Acest drept nu constituie un drept de ședere și nu dă solicitantului dreptul de a călători într-un alt stat membru fără o autorizație. Ca și în Directiva privind procedurile de azil, excepțiile de la dreptul de a rămâne în cursul procedurii administrative sunt limitate, sunt definite în mod clar în propunere și au legătură cu cererile ulterioare și cu cazurile de predare sau extrădare către un alt stat membru în temeiul unui mandat european de arestare, către o țară terță sau către o instanță penală internațională (articolul 9).

- **Garanții procedurale**

Raționalizarea procedurii este necesară pentru a asigura eficiența procedurii în toate statele membre și pentru a garanta totodată că fiecărui solicitant i se transmite o decizie, pozitivă sau negativă, în cel mai scurt timp posibil. Acest lucru nu ar trebui totuși să aibă consecința nedorită de a afecta în mod negativ dreptul persoanei ca cererea sa să fie examinată într-un mod adecvat și cuprinzător, care să permită solicitantului să prezinte toate elementele relevante pentru motivarea cererii sale în cadrul examinării acesteia. Acesta este motivul pentru care propunerea conține garanții importante în favoarea solicitantului pentru a se asigura că, sub rezerva unor excepții limitate și în toate etapele procedurii, solicitantul beneficiază de dreptul de a fi ascultat în cadrul unui interviu personal, beneficiază de interpretarea necesară și de asistență și reprezentare juridice gratuite.

Propunerea garantează dreptul solicitanților de a fi ascultați în cadrul unui interviu personal cu privire la admisibilitatea sau la fondul cererilor lor, indiferent de tipul de procedură administrativă aplicată în cazul lor [articolul 12 alineatul (1)]. Pentru ca dreptul la un interviu personal să fie efectiv, solicitantul trebuie să fie asistat de un interpret [articolul 12 alineatul (8)] și să aibă posibilitatea să dea explicațiile privind motivele cererii sale într-un mod cuprinzător. Este important ca solicitantului să i se acorde timp suficient pentru a se pregăti și a se consulta cu consilierul său juridic sau cu alt consilier și să poată fi asistat de consilierul juridic sau de alt consilier în cursul interviului. În interviurile pe fond realizate în legătură cu examinarea pe fond a cererii, solicitantului i se dă posibilitatea de a prezenta toate elementele necesare în sprijinul afirmațiilor sale și de a explica absența unor elemente sau incoerențele [articolul 11 alineatul (2)]. În contextul procedurii de admisibilitate, solicitantul are dreptul la un interviu de admisibilitate prin care i se dă posibilitatea de a furniza argumente corespunzătoare pentru care cererea sa nu poate fi respinsă ca inadmisibilă [articolul 10 alineatul (2)].

Interviul individual ar trebui să se desfășoare în condiții care asigură o confidențialitate corespunzătoare [articolul 12 alineatul (2)] și ar trebui condus de către un personal cu pregătire adecvată și competent, inclusiv, după caz, de personal de la autoritățile unui alt stat

membru sau de experți trimiși de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene [articolul 12 alineatele (3) și (7)]. Interviuul personal poate fi omis numai în cazurile în care autoritatea decizională urmează să adopte o decizie pozitivă privind cererea sau consideră că solicitantul nu poate sau nu este în măsură să fie intervievat din cauza unor circumstanțe independente de voința sa [articolul 12 alineatul (5)]. Având în vedere că interviul personal este o parte esențială a examinării cererii, acesta ar trebui înregistrat, iar solicitanților și consilierului lor juridic ar trebui să li se acorde acces la înregistrare, precum și la raportul sau transcrierea interviului înainte ca autoritatea decizională să ia o decizie sau, în cazul unei proceduri accelerate de examinare, în același moment în care se ia decizia (articolul 13).

În temeiul Directivei privind procedurile de azil, solicitanții au dreptul de a primi gratuit informații juridice și procedurale în cursul procedurii administrative și ar trebui să beneficieze de asistență juridică gratuită în etapa introducerii primei căi de atac în cazul în care nu dispun de mijloacele pentru a plăti ei înșiși asistența juridică. În prezenta propunere, accesul la asistență și reprezentare juridice în toate etapele procedurii este considerat necesar pentru a permite solicitanților să își exercite pe deplin drepturile, având în vedere termenele mai scurte pentru desfășurarea procedurii. Prin urmare, propunerea prevede dreptul solicitanților de a cere asistență și reprezentare juridice gratuite în toate etapele procedurii [articolul 15 alineatul (1)], sub rezerva unui număr limitat de excepții definite în propunere. În consecință, statele membre pot decide să nu furnizeze asistență și reprezentare juridice gratuite în cazul în care solicitantul dispune de resurse suficiente și în care se consideră că cererea sau calea de atac nu au nicio perspectivă concretă de succes [articolul 15 alineatul (3) literele (a) și (b) și articolul 15 alineatul (5) literele (a) și (b)]. În cadrul procedurii administrative, statele membre pot, de asemenea, decide să nu acorde asistență și reprezentare juridice gratuite în cazul cererilor ulterioare [articolul 15 alineatul (3) litera (c)], iar în etapa căii de atac, pot face acest lucru începând cu a doua cale de atac [articolul 15 alineatul (5) litera (c)].

Comisia consideră că este necesar și oportun ca acest drept să fie extins în cazul procedurii administrative, recunoscând astfel o practică deja existentă în douăzeci și două de state membre. Acest lucru impune alocarea unor resurse adecvate pentru a asigura calitatea procesului decizional în cursul procedurii administrative. Cu toate acestea, practica statelor membre care oferă deja această posibilitate indică faptul că acordarea asistenței și a reprezentării juridice gratuite este utilă pentru a asigura o asistență de bună calitate, care conduce la o mai bună calitate a deciziilor administrative, numărul căilor de atac introduse fiind, posibil, mai redus.

- **Minorii neînsoțiți și solicitanții care au nevoie de garanții procedurale speciale**

Propunerea prevede un nivel ridicat al garanțiilor procedurale speciale pentru categoriile vulnerabile de solicitanți (articolul 19), în special în cazul minorilor neînsoțiți (articolele 21 și 22). În scopul asigurării unei proceduri echitabile pentru acești solicitanți, este necesar ca nevoile lor să fie identificate cât mai curând posibil în cadrul procedurii și să li se ofere sprijinul și orientarea adecvate în toate etapele procedurii [articolul 20 alineatul (1)]. În cazul în care nu este posibil să se furnizeze un astfel de sprijin adecvat în cadrul unei proceduri accelerate de examinare sau al unei proceduri la frontieră, aceste proceduri nu ar trebui să se aplice [articolul 19 alineatul (3)].

În ceea ce privește copiii în general, interesul superior al copilului drept considerent primordial este principiul care prevalează la aplicarea procedurii comune. Toți copiii, indiferent de vârsta lor și dacă sunt sau nu însoțiți, au, de asemenea, dreptul la un interviu personal, cu excepția cazului în care, în mod evident, acesta nu este în interesul superior al copilului [articolul 21 alineatele (1) și (2)].

În ceea ce privește minorii neînsoțiți, acestora ar trebui să li se desemneze un tutore cât mai curând posibil și nu mai târziu de cinci zile lucrătoare din momentul în care un minor neînsoțit prezintă o cerere [articolul 22 alineatul (1)]. Consecințele disparităților dintre diferitele sisteme de tutelă pentru minorii neînsoțiți ale statelor membre pot fi nerespectarea garanțiilor procedurale, faptul că minorii nu primesc îngrijirea adecvată sau sunt expuși la riscuri ori la situații precare, aceste disparități putând eventual să îi determine să se sustragă procedurii. Prezenta propunere, care ține seama de un studiu privind tutela copiilor efectuat de Agenția pentru Drepturi Fundamentale¹³, vizează standardizarea practicilor în materie de tutelă pentru a se asigura că tutela este acordată cu promptitudine și este eficace pe tot teritoriul Uniunii.

Rolul tutorelui este de a asista și a reprezenta un minor neînsoțit în scopul de a asigura interesul superior al copilului și bunăstarea generală a acestuia în cadrul procedurii de protecție internațională. În cazul în care este necesar și posibil în temeiul legislației naționale, tutorele poate exercita capacitatea juridică pentru minor [articolul 4 alineatul (2) litera (f)]. Pentru a se asigura că minorii neînsoțiți primesc un sprijin adecvat, propunerea prevede că un tutore nu ar trebui să fie responsabil pentru un număr disproporționat de minori [articolul 22 alineatul (5) primul paragraf]. Având în vedere sarcinile și responsabilitățile tutorelui, inclusiv termenele pentru diferitele etape procedurale în temeiul prezentului regulament, este necesar ca numărul de cazuri atribuite fiecărui tutore să fie rezonabil, iar propunerea prevede totodată instituirea unui sistem adecvat pentru monitorizarea performanței fiecărui tutore [articolul 22 alineatul (4) al doilea paragraf].

• **Utilizarea procedurii accelerate de examinare și a procedurii la frontieră**

În prezenta propunere, procedura accelerată de examinare devine obligatorie din anumite motive limitate legate de cererile care sunt *prima facie* vădit nefondate, cum ar fi cazul în care solicitantul face declarații în mod clar incoerente sau false, induce în eroare autoritățile cu informații false sau provine dintr-o țară de origine sigură. În mod similar, o cerere ar trebui examinată în cadrul procedurii accelerate de examinare dacă este în mod evident abuzivă, de exemplu, atunci când solicitantul urmărește să întârzie sau să împiedice executarea unei decizii de returnare, când acesta nu a cerut protecție internațională în statul membru în care a intrat prima dată în mod ilegal ori în statul membru în care este prezent în mod legal, când un solicitant a cărui cerere este în curs de examinare și care a prezentat o cerere într-un alt stat membru sau care se află pe teritoriul altui stat membru fără a deține un permis de ședere este reprimat, în conformitate cu noile norme propuse de Comisie în temeiul Regulamentului Dublin, fără a demonstra că acest lucru s-a datorat unor circumstanțe independente de voința sa [articolul 40 alineatul (1)].

Procedurile la frontieră care presupun în mod normal utilizarea luării în custodie publică pe tot parcursul procedurii rămân opționale și pot fi aplicate pentru examinarea admisibilității sau a fondului cererilor din aceleași motive ca și în cadrul unei proceduri accelerate de examinare. În cazul în care nu se ia nicio decizie în termen de patru săptămâni, solicitantul dobândește dreptul de a intra și a rămâne pe teritoriul respectiv (articolul 41).

Având în vedere că procedura accelerată de examinare devine acum obligatorie, că, în majoritatea cazurilor, când se aplică procedura la frontieră se recurge la luarea în custodie publică, că durata ambelor proceduri este scurtă și că nu există un efect suspensiv automat în urma unei decizii luate în cadrul oricăreia dintre aceste două proceduri, este necesar ca toate

¹³ Raport al Agenției pentru Drepturi Fundamentale privind sistemele de tutelă pentru copiii lipsiți de îngrijire părintească existente în Uniunea Europeană: cu un accent special pe rolul lor în combaterea traficului de copii (octombrie 2015);
[http://ec.europa.eu/anti-trafficking/EU+Policy/Guardianship_for_children_deprived_of_parental_care].

garanțiile procedurale să fie aplicate în cazul fiecărui solicitant, în special dreptul de a fi ascultat în cadrul unui interviu personal, dreptul la interpretare și la asistență și reprezentare juridice gratuite [articolul 40 alineatul (1) și articolul 41 alineatul (1)]. Aplicarea acestor proceduri este limitată în ceea ce îi privește pe minorii neînsoțiți [articolul 40 alineatul (5) și articolul 41 alineatul (5)] și nu poate fi utilizată pentru solicitanții care au nevoie de garanții procedurale speciale, cu excepția cazului în care solicitanților respectivi li se poate acorda un sprijin adecvat în cadrul acestor proceduri [articolul 19 alineatul (3)].

- **Admisibilitatea cererilor**

Regula generală este că o cerere de protecție internațională ar trebui examinată pe fond pentru a stabili dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a beneficia de protecție internațională în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale)¹⁴. Nu este necesară o examinare pe fond în cazul în care o cerere ar trebui declarată inadmisibilă în conformitate cu prezenta propunere.

Prezenta propunere prevede că, în cazul în care se aplică oricare dintre motivele de inadmisibilitate stabilite în propunere, cererea ar trebui respinsă ca inadmisibilă [articolul 36 alineatul (1)], iar această examinare nu ar trebui să dureze mai mult de o lună [articolul 34 alineatul (1)]. Înainte de a determina statul membru responsabil în conformitate cu noile norme propuse de Comisie în cadrul Regulamentului Dublin, primul stat membru în care s-a depus o cerere ar trebui să examineze admisibilitatea cererii respective atunci când o țară care nu este stat membru este considerată ca prima țară de azil sau o țară terță sigură pentru solicitant. Pentru a asigura funcționarea eficientă a sistemului Dublin, propunerea prevede că durata examinării motivelor legate de prima țară de azil sau de țara terță sigură nu ar trebui să fie de mai mult de zece zile lucrătoare [articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf].

O cerere ar trebui considerată inadmisibilă dacă este o cerere ulterioară care nu aduce elemente sau date relevante noi ori dacă o cerere separată prezentată de către un soț/soție, partener/parteneră sau minor însoțit nu este considerată justificată [articolul 36 alineatul (1) literele (c) și (d)].

Motivele legate de prima țară de azil sau de țara terță sigură nu ar trebui să se aplice beneficiarilor de protecție subsidiară care sunt relocați în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind relocarea)¹⁵ în cazul în care aceștia decid să solicite statutul de refugiat din momentul în care ajung pe teritoriul statelor membre.

Cazurile care intră sub incidența Regulamentului Dublin, inclusiv cazul în care un alt stat membru a acordat protecție internațională, astfel cum se prevede în propunerea de reformă a sistemului Dublin, ar trebui tratate în temeiul sistemului Dublin [articolul 36 alineatul (2)].

În cazul în care, după o evaluare *prima facie*, reiese în mod clar că o cerere poate fi respinsă ca vădit nefondată, cererea poate fi respinsă din acest motiv fără a i se verifica admisibilitatea.

Având în vedere că durata procedurii de admisibilitate este foarte scurtă și că, în anumite cazuri, o decizie precum cea adoptată pe motivul legat de prima țară de azil nu are un efect suspensiv automat, este necesar să se garanteze faptul că fiecare solicitant beneficiază de toate garanțiile procedurale, în special de dreptul de a fi ascultat în cadrul unui interviu personal, dreptul la interpretare și la asistență juridică gratuită [articolul 36 alineatul (1)]. Cu toate acestea, în cazul cererilor ulterioare, se fac excepții de la aceste garanții procedurale.

- **Tratarea cererilor ulterioare**

¹⁴ JO L [...], [...], p. [...].

¹⁵ JO L [...], [...], p. [...].

Prezenta propunere clarifică și simplifică procedura pentru tratarea cererilor ulterioare, furnizând în același timp instrumentele necesare pentru a preveni utilizarea abuzivă a posibilității oferite de cererile ulterioare. O cerere ulterioară este o cerere introdusă de același solicitant în oricare stat membru după ce o cerere anterioară a fost respinsă printr-o decizie definitivă [articolul 42 alineatul (1)]. O cerere ulterioară face obiectul unei examinări preliminare care va stabili dacă solicitantul prezintă elemente sau date noi relevante care ar putea să mărească în mod semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a beneficia de protecție internațională [articolul 42 alineatul (2)]. În caz contrar, cererea ulterioară trebuie să fie respinsă ca inadmisibilă sau ca vădit nefondată dacă cererea este în mod clar neîntemeiată sau abuzivă, neavând nicio perspectivă concretă de succes [articolul 42 alineatul (5)].

Prezenta propunere prevede efectuarea examinării preliminare pe baza observațiilor scrise și a unui interviu personal. Cu toate acestea, interviul personal poate fi omis în cazurile în care, din declarațiile scrise, reiese clar că cererea nu aduce elemente sau date noi relevante, este în mod clar neîntemeiată și nu are nicio perspectivă concretă de succes [articolul 42 alineatul (3)]. În plus, solicitantul nu va beneficia de asistență juridică gratuită în etapa de examinare preliminară [articolul 15 alineatul (3) litera (c)].

În cazul unei cereri ulterioare, nu există un efect suspensiv automat și se pot face excepții de la dreptul persoanei de a rămâne pe teritoriul unui stat membru în cazul în care o cerere ulterioară este respinsă ca inadmisibilă sau ca vădit nefondată ori, în cazul unei a doua sau a treia cereri ulterioare, de îndată ce o cerere este prezentată în orice stat membru după adoptarea unei decizii finale care a respins o cerere ulterioară precedentă ca fiind inadmisibilă, nefondată sau vădit nefondată (articolul 43). Comisia consideră că această abordare este justificată, având în vedere că cererea fiecărui solicitant a fost deja examinată în cadrul procedurii administrative, precum și de către o instanță, și că solicitantul a beneficiat deja de garanții procedurale, inclusiv de un interviu personal, de interpretare și de asistență și reprezentare juridice gratuite.

- **Conceptele de țară sigură**

În comunicarea sa din 6 aprilie 2016, Comisia a considerat că utilizarea mecanismelor „țărilor sigure” este un aspect esențial al unei abordări comune. În special, Comisia a anunțat că va armoniza consecințele procedurale ale conceptului și va elimina posibilitatea statelor membre de a-l utiliza sau nu.

Prin utilizarea conceptelor de primă țară de azil și de țară terță sigură, anumite cereri pot fi declarate inadmisibile în cazul în care protecția putea fi acordată într-o țară terță [articolul 36 alineatul (1) literele (a) și (b)]. Cele două concepte pot fi aplicate unui solicitant după o examinare individuală a admisibilității care cuprinde un interviu de admisibilitate.

Prezenta propunere clarifică cele două concepte. Ambele se bazează pe existența unui nivel suficient de protecție, astfel cum se prevede în propunere (articolele 44 și 45). Principala diferență dintre cele două concepte se referă la fiecare solicitant. În temeiul conceptului de primă țară de azil, solicitantul beneficiază de protecție în conformitate cu Convenția de la Geneva sau de un nivel suficient de protecție în țara terță respectivă și încă se poate prevala de acea protecție, în timp ce, în temeiul conceptului de țară terță sigură, solicitantul poate primi protecție în conformitate cu standardele materiale ale Convenției de la Geneva sau un nivel suficient de protecție în conformitate cu prezenta propunere. Această diferență constituie motivul pentru care prezenta propunere, ca și actualul cadru legislativ, prevede un efect suspensiv automat al căii de atac împotriva unei decizii luate pe baza unor motive legate de o țară terță sigură, dar nu și pe baza unor motive legate de prima țară de azil [articolul 53 alineatul (2) litera (b)]. Se consideră că există un risc mai mare de o eventuală încălcare a

articolului 3 din Convenția europeană a drepturilor omului la aplicarea conceptului de țară terță sigură și, prin urmare, efectul suspensiv al căii de atac rămâne necesar pentru a se asigura o cale de atac eficientă în conformitate cu articolul 13 din Convenția europeană a drepturilor omului.

În ceea ce privește conceptul de țară terță sigură, în comunicarea sa din 10 februarie 2016¹⁶, Comisia a încurajat toate statele membre să prevadă și să impună utilizarea acestuia în legislația lor națională. În prezenta propunere, Comisia propune o abordare armonizată la nivelul UE pentru utilizarea acestui concept, cu respectarea deplină a obligațiilor internaționale consacrate în Cartă, în Convenția europeană a drepturilor omului și în Convenția de la Geneva, pentru a garanta că acest concept este aplicat în același fel în toate statele membre, și propune desemnarea la nivelul Uniunii a țărilor terțe sigure printr-o viitoare modificare a prezentului regulament pe baza condițiilor prevăzute în prezentul regulament și după efectuarea unei evaluări detaliate, susținută de probe, implicând o cercetare realizată pe fond, și a unei consultări ample cu statele membre și cu părțile interesate relevante (articolul 46). Cu toate acestea, conceptul de țară terță sigură se poate aplica, de asemenea, în cazuri individuale, direct pe baza condițiilor stabilite în regulament.

Utilizarea conceptului de țară de origine sigură permite unui stat membru să examineze o cerere pe baza unei prezumții *juris tantum* că țara de origine a solicitantului este sigură. Utilizarea acestui concept permite tratarea cererilor în cadrul procedurii accelerate de examinare [articolul 40 alineatul (1) litera (e)] și, în cazul în care o cerere este respinsă ca vădit nefondată din acest motiv, nu există niciun efect suspensiv automat al căii de atac [articolul 53 alineatul (2) litera (a)].

În septembrie 2015, Comisia a propus adoptarea unui Regulament de constituire a unei liste comune la nivelul UE a țărilor de origine sigure¹⁷ pentru a facilita prelucrarea rapidă a cererilor depuse de persoane provenind din aceste țări¹⁸. Comisia consideră că lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure ar trebui să facă parte integrantă din prezentul proiect de regulament. Din acest motiv, prezenta propunere încorporează propunerea Comisiei de Regulament de constituire a unei liste comune la nivelul UE a țărilor de origine sigure, incluzând aceeași listă de țări, pe baza acelorași justificări ca și cele din propunerea menționată, cu modificări minore aduse textului, având în vedere discuțiile în curs dintre colegiitori (articolul 48). Odată ce colegiitorii ajung la un acord privind propunerea Comisiei de constituire a unei liste comune la nivelul UE a țărilor de origine sigure, propunerea în cauză ar trebui să fie adoptată. Textul final al celui nou regulament ar trebui apoi încorporat în Regulamentul privind procedurile de azil înainte ca acesta să fie adoptat, iar Regulamentul de constituire a unei liste comune la nivelul UE a țărilor de origine sigure ar trebui să fie abrogat.

Obiectivul este de a trece la o desemnare la nivelul Uniunii pe deplin armonizată a țărilor de origine sigure și a țărilor terțe sigure, pe baza propunerilor prezentate de Comisie, asistată de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene. Acesta este motivul pentru care prezenta propunere include o clauză de încetare a efectelor prin care statele membre ar trebui să mențină în continuare desemnările naționale ale țărilor de origine sigure și ale țărilor terțe sigure numai

¹⁶ COM(2016) 85 final.

¹⁷ Propunere de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de constituire a unei liste comune la nivelul UE a țărilor de origine sigure în sensul Directivei 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale, precum și de modificare a Directivei 2013/32/UE [COM(2015) 452 final].

¹⁸ Lista comună propusă la nivelul UE a țărilor de origine sigure include Albania, Bosnia și Herțegovina, fosta Republică iugoslavă a Macedoniei, Kosovo, Muntenegru, Serbia și Turcia.

pentru o perioadă de până la cinci ani de la data intrării în vigoare a prezentului proiect de regulament [articolul 50 alineatul (1)].

- **Dreptul la o cale de atac eficientă**

Ca regulă generală, pentru ca un solicitant să își poată exercita dreptul la o cale de atac eficientă, acesta are dreptul de a rămâne pe teritoriu până la expirarea termenului pentru depunerea primei căi de atac, iar în cazul în care solicitantul își exercită acest drept, până la soluționarea căii de atac [articolul 54 alineatul (1)]. Efectul suspensiv al unei căi de atac nu este automat decât în cazuri limitate, iar fiecare solicitant ar trebui să ceară instanței să suspende executarea unei decizii de returnare sau instanța ar acționa din oficiu în acest sens. Atunci când, printr-o decizie negativă, se respinge o cerere ca vădit nefondată sau nefondată în cazurile care fac obiectul procedurii accelerate de examinare ori al procedurii la frontieră, ca inadmisibilă întrucât solicitantul provine dintr-o primă țară de azil sau cererea este o cerere ulterioară, când o cerere a fost respinsă întrucât a fost retrasă sau abandonată în mod explicit, o instanță poate permite solicitantului să rămână pe teritoriu, fie dacă solicitantul depune o cerere, fie *ex officio*, suspendând executarea unei decizii de returnare [articolul 54 alineatul (2)]. În cazul în care un solicitant introduce o nouă cale de atac împotriva unei decizii în prima cale de atac sau a unei decizii în căile de atac ulterioare, în principiu, acesta nu are dreptul de a rămâne pe teritoriul statelor membre [articolul 54 alineatul (5)].

În cazul în care se face o excepție de la dreptul la o cale de atac cu efect suspensiv automat, drepturile solicitantului ar trebui protejate în mod adecvat prin punerea la dispoziția acestuia a interpretării și asistenței juridice necesare, precum și prin acordarea unei perioade de timp suficiente pentru ca solicitantul să își pregătească și să își înainteze cererea instanței. În plus, astfel cum a constatat Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) în cauza M.S.S./Belgia și Grecia¹⁹, într-un astfel de cadru, instanța ar trebui să fie în măsură să examineze în fapt și în drept decizia negativă a autorității decizionale. În aceste cazuri, ținând seama de hotărârea pronunțată de CEDO în cauza I. M./Franța²⁰ și de hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauza Dörr²¹ și având în vedere termenele stricte pentru introducerea unei căi de atac, Comisia propune extinderea garanțiilor care, în temeiul Directivei privind procedurile de azil, erau aplicabile doar în cazul procedurii la frontieră la toate cazurile în care unui solicitant i se impune să depună o cerere separată de protecție provizorie [articolul 54 alineatul (3)]. Solicitantului ar trebui să i se permită să rămână pe teritoriu în așteptarea rezultatului procedurii prin care se decide dacă acesta poate sau nu să rămână. Această decizie ar trebui însă luată în termen de o lună de la data introducerii căii de atac [articolul 54 alineatul (4)].

- **Retragerea protecției internaționale**

În propunerea sa de Regulament privind condițiile de obținere a protecției internaționale, Comisia propune consolidarea normelor privind revizuirea statutului pentru a se verifica dacă criteriile de eligibilitate sunt în continuare îndeplinite, prin introducerea unor revizuiți sistematice și regulate. Astfel de revizuiți trebuie efectuate atunci când se produce o modificare semnificativă relevantă în țara de origine, care se reflectă în informațiile la nivelul Uniunii privind țara de origine și în analiza comună elaborată de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene, precum și atunci când permisele de ședere sunt reînnoite pentru prima dată, în cazul refugiaților, și pentru prima și a doua oară, în cazul beneficiarilor de protecție subsidiară. Autoritățile decizionale revocă statutul, îi pun capăt sau refuză să îl reînnoiască în

¹⁹ Hotărârea CEDO (Marea Cameră) din 21 ianuarie 2011, M.S.S./Belgia și Grecia (cererea nr. 30696/09).

²⁰ Hotărârea CEDO (Marea Cameră) din 2 februarie 2012, I.M./Franța (cererea nr. 9152/09).

²¹ Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauza Dörr, C-136/03.

cazul în care nevoia de protecție încetează să mai existe sau în care au apărut motive de excludere după ce protecția a fost acordată. În prezenta propunere, procedura de retragere a protecției internaționale rămâne în mare parte aceeași comparativ cu actualul cadru legislativ. Cu toate acestea, având în vedere revizuirea periodică a statutului propusă, s-a considerat necesară consolidarea garanțiilor procedurale ale solicitanților, oferindu-le acestora posibilitatea de a-și prezenta cazul în cadrul unui interviu personal, și nu doar prin intermediul observațiilor scrise, cum se întâmplă în prezent, și furnizându-le interpretarea necesară [articolul 52 alineatul (1) litera (b) și articolul 52 alineatul (4)]. Solicitanții vor continua să beneficieze de dreptul la asistență și la reprezentare juridice gratuite [articolul 52 alineatul (4)].

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**de instituire a unei proceduri comune în materie de protecție internațională în Uniune și de abrogare a Directivei 2013/32/UE**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 78 alineatul (2) litera (d),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Obiectivul prezentului regulament este de a raționaliza, a simplifica și a armoniza măsurile procedurale ale statelor membre prin instituirea unei proceduri comune de protecție internațională în Uniune. În vederea atingerii acestui obiectiv, se aduc o serie de modificări substanțiale la Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului²², iar directiva respectivă ar trebui abrogată și înlocuită cu un regulament. Trimiterile la directiva abrogată ar trebui interpretate ca trimiteri la prezentul regulament.
- (2) O politică comună în domeniul azilului, cuprinzând un sistem european comun de azil bazat pe aplicarea deplină și globală a Convenției de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967 („Convenția de la Geneva”), este un element constitutiv al obiectivului Uniunii Europene de a crea în mod progresiv un spațiu de libertate, securitate și justiție deschis celor care, forțați de împrejurări, solicită în mod legitim protecție în Uniune. O astfel de politică ar trebui să fie guvernată de principiul solidarității și al distribuirii echitabile a răspunderii între statele membre, inclusiv pe plan financiar.
- (3) Sistemul european comun de azil se bazează pe standarde comune pentru procedurile de azil, recunoașterea și protecția oferită la nivelul Uniunii, condițiile de primire și un sistem de determinare a statului membru responsabil pentru solicitanții de azil. În pofida progreselor înregistrate în dezvoltarea sistemului european comun de azil, există în continuare diferențe semnificative între statele membre în ceea ce privește tipurile de proceduri utilizate, ratele de recunoaștere, tipul de protecție acordată, nivelul condițiilor materiale de primire și al prestațiilor oferite solicitanților și beneficiarilor de protecție internațională. Aceste diferențe sunt factori determinanți importanți ai deplasărilor secundare și subminează obiectivul de a asigura, în sistemul

²²

Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (reformare) (JO L 180, 29.6.2013, p. 60).

europăan comun de azil, că toți solicitanții sunt tratați în mod egal, indiferent de locul în care prezintă o cerere în interiorul Uniunii.

- (4) În comunicarea sa din 6 aprilie 2016²³, Comisia și-a prezentat opțiunile de îmbunătățire a sistemului european comun de azil, și anume introducerea unui sistem durabil și echitabil pentru determinarea statului membru căruia îi revine responsabilitatea de a examina cererile de azil, consolidarea sistemului Eurodac, realizarea unei mai mari convergențe în sistemul de azil al UE, prevenirea deplasărilor secundare în interiorul Uniunii și elaborarea unui nou mandat pentru Agenția pentru Azil a Uniunii Europene. Comunicarea respectivă răspunde solicitărilor Consiliului European din 18-19 februarie 2016²⁴ de a se înregistra progrese în sensul reformării cadrului actual din UE, astfel încât să se asigure o politică umană și eficientă în domeniul azilului. De asemenea, comunicarea propune o cale de urmat conformă cu abordarea globală în materie de migrație prezentată de Parlamentul European în raportul său din proprie inițiativă din 12 aprilie 2016.
- (5) Pentru a asigura buna funcționare a sistemului european comun de azil ar trebui să se înregistreze progrese semnificative în ceea ce privește convergența sistemelor naționale de azil. Procedurile de azil actuale, diferite în toate statele membre, ar trebui înlocuite cu o procedură comună de acordare și retragere a protecției internaționale, care să fie aplicabilă în toate statele membre în temeiul Regulamentului (UE) nr. XXX/XXX al Parlamentului European și al Consiliului (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale)²⁵, asigurându-se faptul că procedura se desfășoară la timp și este eficace. Cererile prezentate de resortisanții țărilor terțe și apatrizi pentru a beneficia de protecție internațională ar trebui examinate în cadrul unei proceduri reglementate de aceleași norme, indiferent de statul membru în care este depusă cererea, pentru a se asigura echitate în tratarea cererilor de protecție internațională, claritate și securitate juridică pentru fiecare solicitant.
- (6) O procedură comună de acordare și retragere a protecției internaționale ar trebui să limiteze deplasările secundare ale solicitanților de protecție internațională între statele membre, în cazul în care aceste deplasări ar fi cauzate de diferențele la nivelul cadrului juridic, prin înlocuirea actualelor dispoziții, care oferă o marjă de manevră, cu norme armonizate și prin clarificarea drepturilor și obligațiilor solicitanților și a consecințelor nerespectării acestor obligații și ar crea condiții echivalente pentru aplicarea Regulamentului (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale) în statele membre.
- (7) Prezentul regulament ar trebui să se aplice tuturor cererilor de protecție internațională prezentate pe teritoriul statelor membre, inclusiv la frontierele externe, în apele teritoriale sau în zonele de tranzit ale statelor membre, precum și retragerii protecției internaționale. Persoanele care solicită protecție internațională și care se află în apele teritoriale ale unui stat membru ar trebui debarcate, iar cererile lor ar trebui examinate în conformitate cu prezentul regulament.
- (8) Prezentul regulament ar trebui să se aplice cererilor de protecție internațională în cadrul unei proceduri în care se examinează dacă solicitanții îndeplinesc condițiile pentru a primi protecție internațională în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale). În plus față de protecția internațională, statele membre pot acorda, în

²³ COM(2016) 197 final.

²⁴ EUCO 19.2.2016, SN 1/16.

²⁵ JO L [...], [...], p. [...].

temeiul dreptului lor intern, și alte statute umanitare la nivel național persoanelor care nu îndeplinesc condițiile pentru acordarea statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară. În vederea raționalizării procedurilor din statele membre, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a aplica prezentul regulament și în cazul cererilor de a obține orice alt tip de astfel de protecție.

- (9) În ceea ce privește tratamentul persoanelor care intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament, statele membre sunt legate prin obligațiile care le incumbă în temeiul instrumentelor de drept internațional la care sunt parte.
- (10) Resursele Fondului pentru azil, migrație și integrare ar trebui mobilizate pentru a oferi un sprijin adecvat eforturilor depuse de statele membre în aplicarea prezentului regulament, în special, statelor membre care se confruntă cu presiuni specifice și disproporționate asupra sistemelor lor de azil și de primire.
- (11) Agenția pentru Azil a Uniunii Europene ar trebui să ofere statului membru asistența tehnică și operațională necesară pentru aplicarea prezentului regulament, în special prin furnizarea de experți care să sprijine autoritățile naționale să primească, să înregistreze și să examineze cererile de protecție internațională și prin furnizarea de informații actualizate privind țările terțe, inclusiv informații privind țara de origine, și de orientări referitoare la situația din anumite țări de origine. În aplicarea prezentului regulament, statele membre ar trebui să ia în considerare standardele operaționale, indicatorii, orientările și bunele practici dezvoltate de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene.
- (12) În interesul unei recunoașteri corecte a persoanelor care au nevoie de protecție ca refugiați, în sensul articolului 1 din Convenția de la Geneva, sau ca persoane eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară, fiecare solicitant ar trebui să aibă acces efectiv la procedură, posibilitatea de a coopera și de a comunica în mod adecvat cu autoritățile responsabile, astfel încât să poată prezenta faptele relevante ale cazului său, precum și garanții procedurale suficiente pentru a-și putea susține cazul în toate etapele procedurii.
- (13) Solicitantului ar trebui să i se dea posibilitatea efectivă de a prezenta autorității decizionale toate elementele relevante de care dispune. Din acest motiv, sub rezerva unui număr limitat de excepții, solicitantul ar trebui să beneficieze de dreptul de a fi ascultat în cadrul unui interviu personal cu privire la admisibilitate sau la fondul cererii sale, după caz. Pentru ca dreptul la un interviu personal să fie efectiv, solicitantul ar trebui să fie asistat de un interpret și să aibă posibilitatea să dea explicațiile privind motivele cererii sale într-un mod cuprinzător. Solicitantului ar trebui să i se acorde timp suficient pentru a se pregăti și a se consulta cu consilierul său juridic sau cu alt consilier și să poată fi asistat de consilierul juridic sau alt consilier în cursul interviului. Interviul individual ar trebui să se desfășoare în condiții care asigură o confidențialitate corespunzătoare și ar trebui condus de către un personal cu pregătire adecvată și competent, inclusiv, după caz, de personal de la autoritățile unui alt stat membru sau de experți trimiși de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene. Interviul personal poate fi omis numai în cazurile în care autoritatea decizională urmează să adopte o decizie pozitivă privind cererea sau consideră că solicitantul nu poate sau nu este în măsură să fie intervievat din cauza unor circumstanțe durabile independente de voința sa. Având în vedere că interviul personal este o parte esențială a examinării cererii, acesta ar trebui înregistrat, iar solicitanților și consilierului lor juridic ar trebui să li se acorde acces la înregistrare, precum și la raportul sau transcrierea interviului înainte ca autoritatea decizională să ia o decizie

sau, în cazul unei proceduri accelerate de examinare, în același moment în care se ia decizia.

- (14) Este atât în interesul statelor membre, cât și în al solicitanților să se asigure o recunoaștere corectă a nevoilor de protecție internațională deja din etapa procedurii administrative, prin furnizarea de informații și asistență juridică de calitate care conduc la un proces decizional mai eficient și de mai bună calitate. În acest scop, accesul la asistență și la reprezentare juridică ar trebui să facă parte integrantă din procedura comună de protecție internațională. Pentru a asigura protecția efectivă a drepturilor solicitantului, în special a dreptului la apărare și a principiului echității, precum și pentru a asigura economia procedurii, solicitanților ar trebui, la cererea acestora și sub rezerva condițiilor stabilite în prezentul regulament, să li se ofere asistență și reprezentare juridice gratuite în cursul procedurii administrative și al procedurii de atac. Asistența și reprezentarea juridice gratuite ar trebui furnizate de persoane competente în materie în temeiul legislației naționale.
- (15) Este posibil ca anumiți solicitanți să aibă nevoie de garanții procedurale speciale din cauza, printre altele, a vârstei, a sexului, a orientării sexuale, a identității sexuale, a unui handicap, a unei boli grave, a unor tulburări mentale sau ca urmare a torturii, violului sau a altor forme grave de violență psihologică, sexuală sau bazată pe gen. Este necesar să se evalueze în mod sistematic dacă un solicitant are nevoie de garanții procedurale speciale și să se identifice solicitanții respectivi cât mai curând posibil din momentul prezentării cererii și înainte de luarea unei decizii.
- (16) Pentru a se asigura faptul că solicitanții care au nevoie de garanții procedurale speciale sunt identificați cât mai curând posibil, personalul din cadrul autorităților responsabile cu primirea și înregistrarea cererilor ar trebui să fie instruit în mod adecvat pentru a detecta semnele de vulnerabilitate și ar trebui să primească instrucțiuni corespunzătoare în acest scop. Măsurile suplimentare legate de identificarea și documentarea simptomelor și a semnelor de tortură sau a altor acte grave de violență fizică sau psihică, inclusiv acte de violență sexuală, în cadrul procedurilor reglementate de prezentul regulament ar trebui să fie bazate, printre altele, pe Manualul privind mijloacele eficiente de anchetare și de colectare a probelor privind tortura și alte pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante (Protocolul de la Istanbul).
- (17) Solicitanților identificați ca având nevoie de garanții procedurale speciale ar trebui să li se ofere sprijinul adecvat, inclusiv timp suficient, în vederea creării condițiilor necesare pentru ca aceștia să aibă acces efectiv la proceduri și să prezinte elementele necesare pentru a-și motiva cererea de protecție internațională. În cazul în care nu este posibil să se furnizeze un sprijin adecvat în cadrul unei proceduri accelerate de examinare sau al unei proceduri la frontieră, un solicitant care are nevoie de garanții procedurale speciale ar trebui exceptat de la aceste proceduri. Nevoia de garanții procedurale speciale de natură să împiedice aplicarea procedurii accelerate sau a procedurii la frontieră ar trebui să însemne, de asemenea, că solicitantului i se asigură garanții suplimentare în cazul în care calea sa de atac nu are un efect suspensiv automat, astfel încât calea sa de atac să fie eficientă în cazul său particular.
- (18) În vederea asigurării unei egalități reale între solicitanții femei și solicitanții bărbați, procedurile de examinare ar trebui să ia în considerare dimensiunea de gen. În special, interviurile personale ar trebui organizate astfel încât să permită atât femeilor, cât și bărbaților care solicită protecție să vorbească despre experiențele lor anterioare în cazuri care implică persecuția pe motive legate de gen. În acest scop, femeilor ar trebui

să li se dea posibilitatea efectivă de a fi interviewate separat de soțul sau partenerul lor ori de alți membri ai familiei. Dacă este posibil, pentru femei și fete ar trebui să se aloce interpreți și interviuatori de sex feminin. Examinările medicale ale femeilor și fetelor ar trebui efectuate de personal medical de sex feminin, în special având în vedere posibilitatea ca solicitanta să fi fost victimă a violenței bazate pe gen. Complexitatea plângerilor legate de gen ar trebui luată în considerare în mod corespunzător în procedurile bazate pe conceptul de primă țară de azil, pe conceptul de țară terță sigură, pe conceptul de țară de origine sigură și pe noțiunea „cereri ulterioare”.

- (19) Atunci când, în cadrul prelucrării unei cereri, solicitantul este percheziționat, percheziția ar trebui să fie efectuată de o persoană de același sex. Acest lucru nu ar trebui să aducă atingere unei percheziții efectuate, din motive de securitate, în temeiul legislației naționale.
- (20) Interesul superior al copilului ar trebui să primeze în aplicarea de către statele membre a prezentului regulament, în conformitate cu articolul 24 din Cartă și cu Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului din 1989. În evaluarea interesului superior al copilului, statele membre ar trebui, în special, să țină seama în mod adecvat de bunăstarea și dezvoltarea socială a minorului, inclusiv de mediul său de proveniență. Având în vedere articolul 12 din Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului referitor la dreptul copilului de a fi ascultat, autoritatea decizională îi oferă minorului posibilitatea unui interviu personal, cu excepția cazului în care, în mod evident, acesta nu este în interesul superior al minorului.
- (21) Procedura comună raționalizează termenele în care o persoană poate avea acces la procedură, în care autoritatea decizională examinează cererea și în care autoritățile judiciare examinează prima cale de atac. Întrucât un număr disproporționat de cereri simultane poate risca să întârzie accesul la procedură și examinarea cererilor, uneori poate fi necesară o anumită flexibilitate pentru a prelungi în mod excepțional aceste termene. Cu toate acestea, pentru a se asigura un proces eficace, extinderea acestor termene ar trebui să constituie o măsură de ultimă instanță, având în vedere că statele membre ar trebui să își revizuiască periodic nevoile pentru a menține eficiența sistemului lor de azil, inclusiv prin elaborarea de planuri de urgență, dacă este necesar, și ținând seama de faptul că Agenția pentru Azil a Uniunii Europene ar trebui să ofere statelor membre asistența tehnică și operațională necesară. În cazul în care statele membre prevăd că nu vor fi în măsură să respecte termenele stabilite, acestea ar trebui să solicite asistență din partea Agenției pentru Azil a Uniunii Europene. În cazul în care nu se transmite o astfel de cerere și, din cauza unei presiuni disproporționate, sistemul de azil dintr-un stat membru devine ineficace în asemenea măsură încât poate pune în pericol funcționarea sistemului european comun de azil, pe baza unei decizii de punere în aplicare a Comisiei, agenția poate lua măsuri în sprijinul statului membru respectiv.
- (22) Accesul la procedură comună ar trebui să se bazeze pe o abordare în trei etape, constând în prezentarea, înregistrarea și depunerea unei cereri. Prezentarea unei cereri este primul pas care declanșează aplicarea prezentului regulament. Se consideră că un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid a prezentat o cerere în momentul în care și-a exprimat dorința de a primi protecție internațională din partea unui stat membru. O astfel de dorință poate fi exprimată în orice formă, iar solicitantii nu trebuie neapărat să utilizeze cuvinte specifice precum „protecție internațională”, „azil” sau „protecție subsidiară”. Elementul definitoriu ar trebui să fie faptul că resortisantul țării terțe sau

apatridul își exprimă teama de persecuție sau de vătămări grave la întoarcerea în țara sa de origine ori, în cazul unui apatrid, în țara în care își avea anterior reședința obișnuită. În cazul în care există îndoieli dacă o anumită declarație poate fi interpretată ca o cerere de protecție internațională, resortisantul țării terțe sau apatridul ar trebui întrebat explicit dacă dorește să primească protecție internațională. Solicitantul ar trebui să beneficieze de drepturile prevăzute în prezentul regulament și în Directiva XXX/XXX/UE (Directiva privind condițiile de primire)²⁶ de îndată ce acesta prezintă o cerere.

- (23) O cerere ar trebui înregistrată de îndată ce este prezentată. În această etapă, autoritățile responsabile de primirea și înregistrarea cererilor, inclusiv polițiștii de frontieră, poliția, autoritățile de imigrație și autoritățile responsabile de centrele de cazare a străinilor luați în custodie publică, ar trebui să înregistreze cererea împreună cu datele personale ale fiecărui solicitant. Aceste autorități ar trebui să informeze solicitantul cu privire la drepturile și obligațiile sale, precum și la consecințele pentru solicitant în caz de nerespectare a obligațiilor respective. Solicitantului ar trebui să i se furnizeze un document care să ateste că cererea a fost prezentată. Termenul de depunere a unei cereri începe să curgă din momentul în care o cerere este înregistrată.
- (24) Depunerea cererii este actul care oficializează cererea de protecție internațională. Solicitantului ar trebui să i se furnizeze informațiile necesare cu privire la modul și la locul în care își poate depune cererea și ar trebui să i se dea posibilitatea efectivă de a face acest lucru. În această etapă, solicitantul trebuie să prezinte toate elementele de care dispune și care sunt necesare pentru a motiva și completa cererea. Termenul pentru procedura administrativă începe să curgă din momentul în care o cerere este depusă. La momentul respectiv, solicitantului ar trebui să i se furnizeze un document care să ateste statutul acestuia de solicitant și care ar trebui să fie valabil pentru întreaga durată a dreptului său de a rămâne pe teritoriul statului membru responsabil de examinarea cererii.
- (25) Solicitantul ar trebui informat în mod adecvat cu privire la drepturile și obligațiile sale, în timp util și într-o limbă pe care o înțelege sau este rezonabil de presupus că o înțelege. Având în vedere faptul că, de exemplu, în cazul în care solicitantul refuză să coopereze cu autoritățile naționale nefurnizând elementele necesare pentru examinarea cererii și nefurnizând amprentele sale digitale sau imaginea sa facială sau în cazul în care nu își depune cererea în termenul prevăzut, cererea ar putea fi respinsă ca abandonată, este necesar ca solicitantul să fie informat cu privire la consecințele nerespectării acestor obligații.
- (26) Pentru a-și putea îndeplini obligațiile în temeiul prezentului regulament, personalul din cadrul autorităților responsabile de primirea și înregistrarea cererilor ar trebui să aibă cunoștințe adecvate și să beneficieze de formarea necesară în domeniul protecției internaționale, inclusiv cu sprijinul Agenției pentru Azil a Uniunii Europene. De asemenea, personalului respectiv ar trebui să i se ofere mijloace și instrucțiuni adecvate pentru a-și îndeplini sarcinile în mod eficace.
- (27) Pentru a facilita accesul la procedură la punctele de trecere a frontierei și în centrele de cazare a străinilor luați în custodie publică, ar trebui să fie puse la dispoziție informații privind posibilitatea de a solicita protecție internațională. Ar trebui să se asigure, prin intermediul serviciilor de interpretare, comunicarea de bază necesară pentru a permite autorităților competente să înțeleagă dacă persoanele își exprimă dorința de a primi protecție internațională.

²⁶

JO L [...], [...], p. [...].

- (28) Prezentul regulament ar trebui să prevadă posibilitatea ca solicitanții să depună o cerere în numele soțului/soției sau partenerului/partenerei cu care este într-o relație stabilă și de durată, în numele persoanelor majore aflate în întreținere și al minorilor. Această opțiune permite examinarea în comun a cererilor respective. Dreptul fiecărei persoane de a solicita protecție internațională este garantat prin faptul că, în cazul în care solicitantul nu depune o cerere în numele soțului/soției, al partenerului/partenerei, al persoanelor majore aflate în întreținere sau al minorilor în termenul stabilit pentru depunerea cererilor, soțul/soția sau partenerul/partenera poate face totuși acest lucru în nume propriu, iar persoanele majore aflate în întreținere sau minorii ar trebui sprijiniți de către autoritatea decizională. Cu toate acestea, în cazul în care o cerere separată nu este justificată, aceasta ar trebui considerată inadmisibilă.
- (29) Pentru a se asigura faptul că minorii neînsoțiți au un acces efectiv la procedură, acestora ar trebui să li se desemneze, în toate cazurile, un tutore. Tutorele ar trebui să fie o persoană sau un reprezentant al unei organizații desemnat pentru a asista și a îndruma minorul în cadrul procedurii, cu scopul de a proteja interesul superior al copilului și bunăstarea sa generală. După caz, tutorele ar trebui să exercite capacitatea juridică pentru minor. Pentru a oferi un sprijin eficace minorilor neînsoțiți, tutorii nu ar trebui să fie responsabili în același timp pentru un număr disproporționat de minori neînsoțiți. Statele membre ar trebui să desemneze entități sau persoane responsabile de sprijinirea, supravegherea și monitorizarea tutorilor în îndeplinirea sarcinilor lor. Un minor neînsoțit ar trebui să depună o cerere în nume propriu sau prin intermediul tutorelui. Pentru a proteja drepturile și garanțiile procedurale ale unui minor neînsoțit, în cazul său, termenul pentru depunerea unei cereri ar trebui să înceapă să curgă din momentul în care i se desemnează un tutore și cei doi se întâlnesc. În cazul în care tutorele nu depune cererea în termenul stabilit, minorului neînsoțit ar trebui să i se dea posibilitatea de a depune cererea în nume propriu sau cu asistența autorității decizionale. Faptul că un minor neînsoțit alege să depună o cerere în nume propriu nu ar trebui să împiedice desemnarea unui tutore pentru minorul respectiv.
- (30) Pentru a garanta drepturile solicitanților, deciziile privind toate cererile de protecție internațională ar trebui luate pe baza faptelor, în mod obiectiv, imparțial și pe bază individuală, după o examinare amănunțită care să ia în considerare toate elementele furnizate de solicitant și circumstanțele individuale ale solicitantului. Pentru a asigura o analiză riguroasă a unei cereri, autoritatea decizională ar trebui să țină seama de informații pertinente, precise și actualizate privind situația din țara de origine a solicitantului, obținute de la Agenția pentru Azil a Uniunii Europene și din alte surse, precum Înalțul Comisariat al ONU pentru Refugiați. Autoritatea decizională ar trebui, de asemenea, să țină seama de eventualele informații rezultate în urma unei analize comune privind țara de origine efectuate de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene. Orice caz de amânare a încheierii procedurii ar trebui să respecte pe deplin obligațiile statelor membre în temeiul Regulamentului (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale) și dreptul la bună administrare, fără a aduce atingere eficienței și echității procedurii în temeiul prezentului regulament.
- (31) Pentru a garanta drepturile solicitantului, acesta ar trebui să primească o decizie în scris privind cererea sa. În cazul în care decizia nu acordă protecție internațională, solicitantului ar trebui să i se furnizeze motivele deciziei și informații privind consecințele deciziei, precum și privind modul în care să conteste decizia respectivă. Fără a aduce atingere dreptului solicitantului de a rămâne și principiului nereturnării, o astfel de decizie poate include sau poate fi emisă împreună cu o decizie de returnare

emisă în conformitate cu articolul 6 din Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului.²⁷

- (32) Este necesar ca deciziile privind cererile de protecție internațională să fie luate de autorități al căror personal are cunoștințe adecvate și a beneficiat de formarea necesară în domeniul protecției internaționale și este necesar ca personalul respectiv să își desfășoare activitățile cu respectarea principiilor etice aplicabile. Acest lucru ar trebui să se aplice personalului autorităților din alte state membre și experților trimiși de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene în scopul de a sprijini autoritatea decizională a statului membru la examinarea cererilor de protecție internațională.
- (33) Fără a aduce atingere efectuării unei examinări adecvate și complete a cererii de protecție internațională, adoptarea unei decizii cât mai curând posibil este atât în interesul statelor membre, cât și al solicitanților. Pentru a raționaliza procedura de protecție internațională, ar trebui stabilite termenele maxime pentru durata procedurii administrative, precum și pentru prima cale de atac. În acest fel, solicitanții ar trebui să poată primi în toate statele membre o decizie privind cererea lor în timpul cel mai scurt posibil, asigurându-se astfel o procedură rapidă și eficientă.
- (34) Pentru a scurta durata globală a procedurii în anumite cazuri, statele membre ar trebui să aibă flexibilitatea, în funcție de nevoile naționale, de a acorda prioritate examinării oricărei cereri prin examinarea acesteia înaintea altor cereri prezentate anterior, fără a deroga de la termenele, principiile și garanțiile procedurale aplicabile în mod normal.
- (35) Înainte de a determina statul membru responsabil în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX al Parlamentului European și al Consiliului (Regulamentul Dublin)²⁸, primul stat membru în care s-a depus o cerere ar trebui să examineze admisibilitatea cererii respective atunci când se consideră că prima țară de azil sau o țară terță sigură în cazul solicitantului este o țară care nu este stat membru. În plus, o cerere ar trebui considerată inadmisibilă în cazul în care este o cerere ulterioară care nu aduce elemente sau date relevante noi și în cazul în care o cerere separată prezentată de către un soț/soție, partener/parteneră, persoană majoră aflată în întreținere sau minor nu este considerată justificată.
- (36) Conceptul de primă țară de azil ar trebui aplicat ca motiv de inadmisibilitate în cazul în care se poate presupune în mod rezonabil că o altă țară ar acorda protecție în conformitate cu standardele materiale ale Convenției de la Geneva sau că solicitantul ar beneficia de o protecție suficientă în țara respectivă. În special, statele membre nu ar trebui să evalueze pe fond o cerere atunci când o primă țară de azil a acordat solicitantului statutul de refugiat sau un alt nivel suficient de protecție. Statele membre ar trebui să procedeze astfel numai dacă sunt convinse, inclusiv, dacă este necesar sau adecvat, pe baza asigurărilor obținute din partea țării terțe în cauză, că solicitantul beneficiază și va continua să beneficieze de protecție în țara respectivă în conformitate cu Convenția de la Geneva sau beneficiază și va continua să beneficieze de un alt nivel suficient de protecție, în special în ceea ce privește dreptul de ședere legală, un acces corespunzător la piața muncii, facilități de primire, servicii de sănătate și educație, precum și dreptul la reîntregirea familiei, în conformitate cu standardele internaționale privind drepturile omului.

²⁷ Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 348, 24.12.2008, p. 98).

²⁸ JO L [...], [...], p. [...].

- (37) Conceptul de țară terță sigură ar trebui aplicat ca motiv de inadmisibilitate în cazul în care se poate aștepta în mod rezonabil că solicitantul, datorită unei legături cu țara terță, inclusiv o țară prin care acesta a tranzitat, va solicita protecție în țara respectivă și există motive să se considere că solicitantul va fi admis sau readmis în țara respectivă. Statele membre ar trebui să procedeze astfel numai dacă sunt convinse, inclusiv, dacă este necesar sau adecvat, pe baza asigurărilor obținute din partea țării terțe în cauză, că solicitantul va avea posibilitatea să primească protecție în conformitate cu standardele materiale ale Convenției de la Geneva sau va beneficia de un nivel suficient de protecție, în special în ceea ce privește dreptul de ședere legală, un acces corespunzător la piața muncii, facilități de primire, servicii de sănătate și educație, precum și dreptul la reîntregirea familiei, în conformitate cu standardele internaționale privind drepturile omului.
- (38) O cerere de protecție internațională ar trebui examinată pe fond pentru a stabili dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a beneficia de protecție internațională în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale). Nu este necesară o examinare pe fond în cazul în care o cerere ar trebui declarată inadmisibilă în conformitate cu prezentul regulament. Cu toate acestea, în cazul în care, după o evaluare *prima facie*, reiese în mod clar că o cerere poate fi respinsă ca vădit nefondată, cererea poate fi respinsă din acest motiv fără a i se verifica admisibilitatea.
- (39) Examinarea unei cereri ar trebui accelerată și finalizată în termen de maximum două luni în cazurile în care o cerere este vădit nefondată deoarece este o cerere abuzivă, inclusiv în cazul în care solicitantul provine dintr-o țară de origine sigură sau solicitantul prezintă o cerere numai pentru a întârzia ori a împiedica executarea unei decizii de îndepărtare sau în cazul în care există preocupări serioase privind securitatea națională sau ordinea publică, în cazul în care solicitantul nu cere protecție internațională în primul stat membru de intrare ori în statul membru unde se află în situație de ședere legală sau în cazul în care un solicitant a cărui cerere este în curs de examinare și care a prezentat o cerere într-un alt stat membru sau care se află pe teritoriul altui stat membru fără permis de ședere este reprimat în temeiul Regulamentului Dublin. În acest ultim caz, examinarea cererii nu ar trebui accelerată dacă solicitantul este în măsură să furnizeze justificări întemeiate pentru plecarea în alt stat membru fără autorizație, pentru prezentarea unei cereri în alt stat membru sau pentru faptul că nu s-a aflat în alt mod la dispoziția autorităților competente, cum ar fi, de exemplu, faptul că nu a fost informat în mod corespunzător și în timp util cu privire la obligațiile sale. În plus, o procedură accelerată de examinare poate fi aplicată minorilor neînsoțiți numai în circumstanțele limitate prevăzute în prezentul regulament.
- (40) Multe cereri de protecție internațională sunt prezentate la frontieră sau într-o zonă de tranzit a unui stat membru înainte de adoptarea unei decizii cu privire la intrarea solicitantului. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a efectua o examinare a admisibilității sau o examinare a fondului cererii, care să permită luarea unei decizii în locurile respective, în circumstanțe bine definite, cu privire la astfel de cereri. Procedura la frontieră nu ar trebui să dureze mai mult de patru săptămâni și, după această perioadă, solicitanților ar trebui să li se permită să intre pe teritoriul statului membru. Numai în cazul în care un număr disproporționat de solicitanți își depun cererile la frontieră sau într-o zonă de tranzit se poate aplica procedura la frontieră, în locuri din apropierea frontierei sau a zonei de tranzit. O procedură la frontieră poate fi

aplicată minorilor neînsoțiți numai în circumstanțele limitate prevăzute în prezentul regulament.

- (41) Noțiunea de ordine publică poate acoperi, printre altele, o condamnare pentru comiterea unei infracțiuni grave.
- (42) Atât timp cât un solicitant poate demonstra un motiv întemeiat, lipsa documentelor la intrare sau utilizarea unor documente falsificate nu ar trebui să determine în sine recurgerea automată la o procedură accelerată de examinare sau la o procedură la frontieră.
- (43) În cazul în care un solicitant își retrage în mod explicit cererea din oficiu sau nu respectă obligațiile care decurg din prezentul regulament, din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin) sau din Directiva XXX/XXX/UE (Directiva privind condițiile de primire) și, prin aceasta, își retrage în mod implicit cererea, cererea respectivă nu ar mai trebui analizată în continuare și ar trebui respinsă ca retrasă sau abandonată în mod explicit, iar orice cerere prezentată în statele membre de către același solicitant după decizia respectivă ar trebui considerată drept o cerere ulterioară. Cu toate acestea, retragerea implicită nu ar trebui să fie automată, ci solicitantului ar trebui să i se dea posibilitatea de a se prezenta în fața autorității decizionale și a demonstra că nerespectarea obligațiilor respective a fost cauzată de circumstanțe independente de voința sa.
- (44) În cazul în care solicitantul prezintă o cerere ulterioară fără a aduce probe sau elemente noi care măresc în mod semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a beneficia de protecție internațională sau care evocă motivele pentru care cererea anterioară a fost respinsă ca inadmisibilă, această cerere ulterioară nu ar trebui să facă obiectul unei noi proceduri complete de examinare. În acest caz, în urma unei examinări preliminare, cererea ar trebui respinsă ca inadmisibilă sau ca vădit nefondată dacă este în mod clar neîntemeiată sau abuzivă, neavând nicio perspectivă concretă de succes, în conformitate cu principiul *res judicata*. Examinarea preliminară se efectuează pe baza declarațiilor în scris, iar interviul personal poate fi omis în cazurile în care din declarațiile în scris reiese clar că cererea nu aduce elemente sau date noi relevante ori este în mod clar neîntemeiată și nu are nicio perspectivă concretă de succes. În cazul unei cereri ulterioare, se pot face excepții de la dreptul persoanei de a rămâne pe teritoriul unui stat membru după respingerea unei cereri ulterioare ca inadmisibilă sau nefondată ori, în cazul unei a doua sau a altei cereri ulterioare, de îndată ce o cerere este prezentată în orice stat membru după adoptarea unei decizii finale care a respins o cerere ulterioară depusă anterior ca inadmisibilă, nefondată sau vădit nefondată.
- (45) Un element esențial pentru a determina dacă o cerere de protecție internațională este fondată este siguranța solicitantului în țara sa de origine. Având în vedere faptul că Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale) vizează atingerea unui nivel înalt de convergență privind condițiile pe care resortisanții țărilor terțe și apatrizii trebuie să le îndeplinească pentru a beneficia de protecție internațională, prezentul regulament instituie criterii comune pentru desemnarea țărilor terțe drept țări de origine sigure și, având în vedere necesitatea de a consolida aplicarea conceptului de țară de origine sigură drept instrument esențial pentru a sprijini prelucrarea rapidă a cererilor care sunt susceptibile de a fi nefondate, prezentul regulament instituie o listă comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure.

- (46) Faptul că o țară terță este inclusă pe lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure nu poate constitui o garanție absolută a siguranței resortisanților țării respective și, prin urmare, nu înlătură necesitatea de a efectua o examinare individuală adecvată a cererii de protecție internațională. Prin natura sa, evaluarea pe care se bazează desemnarea poate lua în considerare numai situația generală din țara respectivă pe plan civil, juridic și politic, precum și faptul că agenții de persecuție, de tortură sau care aplică tratamente ori pedepse inumane sau degradante fac efectiv obiectul sancțiunilor atunci când se stabilește că sunt responsabili de aceste fapte în țara respectivă. Din acest motiv, atunci când un solicitant arată că există motive serioase pentru ca țara să nu fie considerată sigură în cazul său particular, desemnarea respectivei țări drept țară sigură nu mai poate fi considerată pertinentă în cazul său.
- (47) În ceea ce privește desemnarea la nivelul Uniunii a țărilor terțe sigure, prezentul regulament prevede modalitățile pentru această desemnare. Țările terțe ar trebui desemnate la nivelul Uniunii drept țări terțe sigure prin intermediul unei modificări a prezentului regulament pe baza condițiilor prevăzute de prezentul regulament și după efectuarea unei evaluări detaliate, susținută de probe, implicând o cercetare realizată pe fond, și a unei consultări ample cu statele membre și cu părțile interesate relevante.
- (48) Constituirea unei liste comune la nivelul UE a țărilor de origine sigure și a unei liste comune la nivelul UE a țărilor terțe sigure ar trebui să abordeze unele dintre divergențele existente între listele naționale din statele membre ale țărilor de origine sigure. Statele membre ar trebui să păstreze dreptul de a aplica sau a adopta dispoziții legislative care să le permită desemnarea la nivel național a altor țări terțe decât cele desemnate drept țări terțe sigure la nivelul Uniunii sau decât cele care figurează pe lista comună la nivelul UE drept țări de origine sigure, însă constituirea unei astfel de desemnări sau liste comune ar trebui să asigure aplicarea acestui concept în mod uniform de toate statele membre în ceea ce îi privește pe solicitanții ale căror țări de origine se află pe lista comună sau care au o legătură cu o țară terță sigură. Acest lucru ar trebui să faciliteze convergența în ceea ce privește aplicarea procedurilor și, totodată, să descurajeze deplasările secundare ale solicitanților de protecție internațională. Din acest motiv, posibilitatea de a folosi listele sau desemnările naționale ar trebui să înceteze în termen de cinci ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament.
- (49) Comisia, asistată de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene, ar trebui să reexamineze periodic situația din țările terțe desemnate la nivelul Uniunii drept țări terțe sigure sau care se află pe lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure. În cazul unei înrăutățiri bruște a situației unei astfel de țări terțe, Comisia ar trebui să poată suspenda desemnarea la nivelul Uniunii a țării terțe respective drept țară terță sigură sau prezența țării terțe respective pe lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure pentru o perioadă limitată de timp, prin intermediul unui act delegat în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. În plus, în acest caz, Comisia ar trebui să propună o modificare pentru ca țara terță să nu mai fie desemnată la nivelul Uniunii drept țară terță sigură sau să fie eliminată de pe lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure în termen de 3 luni de la adoptarea actului delegat prin care țara terță este suspendată.
- (50) În scopul acestei evaluări argumentate, Comisia ar trebui să ia în considerare o serie de surse de informații aflate la dispoziția sa, în special rapoartele sale anuale privind progresele înregistrate de țările terțe desemnate drept țări candidate de către Consiliul European, rapoartele periodice din partea Serviciului European de Acțiune Externă și informațiile comunicate de statele membre, de Agenția pentru Azil a Uniunii

Europene, de Înaltul Comisariat al ONU pentru Refugiați, de Consiliul Europei și de alte organizații internaționale relevante. Comisia ar trebui să poată prelungi suspendarea desemnării unei țări terțe drept țară terță sigură la nivelul Uniunii sau a prezenței unei țări terțe pe lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure pentru o perioadă de șase luni, cu posibilitatea de a reînnoi această prelungire o singură dată. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, promptă și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și către Consiliu.

- (51) În cazul în care perioada de valabilitate a actului delegat și a prelungirilor sale expiră, fără adoptarea unui nou act delegat, desemnarea țării terțe respective drept țară de origine sigură la nivelul Uniunii sau prezența pe lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure nu ar mai trebui să fie suspendată. Acest lucru nu aduce atingere modificărilor propuse în vederea eliminării țării terțe de pe liste.
- (52) Comisia, asistată de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene, ar trebui să examineze periodic situația din țările terțe care au fost eliminate de pe lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure sau a țărilor terțe sigure, inclusiv atunci când un stat membru notifică Comisiei faptul că acesta consideră, pe baza unei evaluări argumentate, că, în urma unor modificări ale situației din țara terță respectivă, aceasta îndeplinește din nou condițiile prevăzute în prezentul regulament pentru a fi desemnată drept sigură. Într-un astfel de caz, statele membre ar putea desemna țara terță respectivă drept țară de origine sigură sau țară terță sigură numai la nivel național, atât timp cât Comisia nu ridică obiecții cu privire la această desemnare. În cazul în care consideră că aceste condiții sunt îndeplinite, Comisia poate propune o modificare a desemnării la nivelul Uniunii a țărilor terțe sigure sau a listei comune la nivelul UE a țărilor de origine sigure, pentru a adăuga țara terță respectivă.
- (53) În ceea ce privește țările de origine sigure, în urma concluziilor Consiliului Justiție și Afaceri Interne din 20 iulie 2015, la care statele membre au convenit că ar trebui să se acorde prioritate unei evaluări de către toate statele membre a siguranței în Balcanii de Vest, Agenția pentru Azil a Uniunii Europene a organizat, la 2 septembrie 2015, o reuniune la nivel de experți cu statele membre, în cadrul căreia s-a ajuns la un consens general potrivit căruia Albania, Bosnia și Herțegovina, Kosovo²⁹, fosta Republică iugoslavă a Macedoniei, Muntenegru și Serbia ar trebui considerate țări de origine sigure în sensul prezentului regulament.
- (54) Pe baza unei serii de surse de informații, în special rapoarte periodice din partea Serviciului European de Acțiune Externă și informații comunicate de statele membre, de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene, de Înaltul Comisariat al ONU pentru Refugiați, de Consiliul Europei și de alte organizații internaționale relevante, se consideră că o serie de țări terțe îndeplinesc condițiile pentru a fi țări de origine sigure.
- (55) În ceea ce privește Albania, temeiul juridic pentru protecția împotriva persecuției și a relelor tratamente este constituit în mod corespunzător de legislația materială și procedurală privind drepturile omului și combaterea discriminării, inclusiv de aderarea acestei țări la toate principalele tratate internaționale în domeniul drepturilor omului. În 2014, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat încălcări în patru din cele 150 de cazuri în care a fost sesizată. Nu există niciun indiciu referitor la incidente legate de expulzarea, îndepărtarea sau extrădarea propriilor cetățeni într-o țară terță în

²⁹

* Această denumire nu aduce atingere pozițiilor privind statutul și este conformă cu RCSONU 1244/99, precum și cu Avizul CIJ privind Declarația de independență a Kosovo.

care, printre altele, există un risc semnificativ că aceștia vor fi supuși pedepsei cu moartea, torturii, persecuției sau altor tratamente sau pedepse inumane sau degradante ori în care li s-ar pune în pericol viața sau libertatea din rațiuni legate de rasă, religie, naționalitate, orientare sexuală, apartenență la un anumit grup social sau o anumită opinie politică ori din care există un risc serios să fie expulzați, îndepărtați sau extrădați într-o altă țară terță. În 2014, statele membre au considerat că 7,8 % (1 040) din cererile de azil depuse de cetățeni din Albania au fost întemeiate. Cel puțin opt state membre au desemnat Albania drept țară de origine sigură. Consiliul European a desemnat Albania drept țară candidată. La momentul desemnării, potrivit evaluării, Albania îndeplinea criteriile stabilite de Consiliul European de la Copenhaga din 21-22 iunie 1993 referitoare la stabilitatea instituțiilor care garantează democrația, statul de drept, drepturile omului și respectarea și protecția minorităților, iar Albania va trebui să îndeplinească în continuare criteriile respective pentru a deveni membru, în conformitate cu recomandările formulate în raportul anual privind progresele înregistrate.

- (56) În ceea ce privește Bosnia și Herțegovina, în Constituția acesteia sunt stabilite bazele pentru partajarea competențelor între popoarele constitutive ale țării. Temeiul juridic pentru protecția împotriva persecuției și a relelor tratamente este constituit în mod corespunzător de legislația materială și procedurală privind drepturile omului și combaterea discriminării, inclusiv de aderarea acestei țări la toate principalele tratate internaționale în domeniul drepturilor omului. În 2014, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat încălcări în cinci din cele 1 196 de cazuri în care a fost sesizată. Nu există niciun indiciu referitor la incidente legate de expulzarea, îndepărtarea sau extrădarea propriilor cetățeni într-o țară terță în care, printre altele, există un risc semnificativ că aceștia vor fi supuși pedepsei cu moartea, torturii, persecuției sau altor tratamente sau pedepse inumane sau degradante ori în care li s-ar pune în pericol viața sau libertatea din rațiuni legate de rasă, religie, naționalitate, orientare sexuală, apartenență la un anumit grup social sau o anumită opinie politică ori din care există un risc serios să fie expulzați, îndepărtați sau extrădați într-o altă țară terță. În 2014, statele membre au considerat că 4,6 % (330) din cererile de azil depuse de cetățeni din Bosnia și Herțegovina au fost întemeiate. Cel puțin nouă state membre au desemnat Bosnia și Herțegovina drept țară de origine sigură.
- (57) În ceea ce privește fosta Republică iugoslavă a Macedoniei, temeiul juridic pentru protecția împotriva persecuției și a relelor tratamente este constituit în mod corespunzător de legislația materială și procedurală privind drepturile omului și combaterea discriminării, inclusiv de aderarea acestei țări la toate principalele tratate internaționale în domeniul drepturilor omului. În 2014, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat încălcări în șase din cele 502 de cazuri în care a fost sesizată. Nu există niciun indiciu referitor la incidente legate de expulzarea, îndepărtarea sau extrădarea propriilor cetățeni într-o țară terță în care, printre altele, există un risc semnificativ că aceștia vor fi supuși pedepsei cu moartea, torturii, persecuției sau altor tratamente sau pedepse inumane sau degradante ori în care li s-ar pune în pericol viața sau libertatea din rațiuni legate de rasă, religie, naționalitate, orientare sexuală, apartenență la un anumit grup social sau o anumită opinie politică ori din care există un risc serios să fie expulzați, îndepărtați sau extrădați într-o altă țară terță. În 2014, statele membre au considerat că 0,9 % (70) din cererile de azil depuse de cetățeni din fosta Republică iugoslavă a Macedoniei au fost întemeiate. Cel puțin șapte state membre au desemnat fosta Republică iugoslavă a Macedoniei drept țară de origine sigură. Consiliul European a desemnat fosta Republică iugoslavă a Macedoniei drept țară candidată. La momentul desemnării, potrivit evaluării, fosta

Republică iugoslavă a Macedoniei îndeplinea criteriile stabilite de Consiliul European de la Copenhaga din 21-22 iunie 1993 referitoare la stabilitatea instituțiilor care garantează democrația, statul de drept, drepturile omului și respectarea și protecția minorităților. Fosta Republică iugoslavă a Macedoniei va trebui să îndeplinească în continuare criteriile respective pentru a deveni membru, în conformitate cu recomandările formulate în raportul anual privind progresele înregistrate.

- (58) În ceea ce privește Kosovo*, temeiul juridic pentru protecția împotriva persecuției și a relelor tratamente este constituit în mod corespunzător de legislația materială și procedurală privind drepturile omului și combaterea discriminării. Neaderarea Kosovo* la instrumentele internaționale relevante în domeniul drepturilor omului, cum ar fi Convenția europeană a drepturilor omului, este rezultatul lipsei de consens internațional în ceea ce privește calitatea sa de stat suveran. Nu există niciun indiciu referitor la incidente legate de expulzarea, îndepărtarea sau extrădarea propriilor cetățeni într-o țară terță în care, printre altele, există un risc semnificativ că aceștia vor fi supuși pedepsei cu moartea, torturii, persecuției sau altor tratamente sau pedepse inumane sau degradante ori în care li s-ar pune în pericol viața sau libertatea din rațiuni legate de rasă, religie, naționalitate, orientare sexuală, apartenență la un anumit grup social sau o anumită opinie politică ori din care există un risc serios să fie expulzați, îndepărtați sau extrădați într-o altă țară terță. În 2014, statele membre au considerat că 6,3 % (830) din cererile de azil depuse de cetățeni din Kosovo* au fost întemeiate. Cel puțin șase state membre au desemnat Kosovo* drept țară de origine sigură.
- (59) Prezentul regulament nu aduce atingere poziției statelor membre cu privire la statutul Kosovo, care va fi stabilită în conformitate cu practica lor națională și cu dreptul internațional. În plus, niciunul dintre termenii, formulările sau definițiile utilizate în prezentul regulament nu constituie o recunoaștere a Kosovo de către Uniune ca stat independent și nici nu constituie o recunoaștere de către statele membre individuale a Kosovo în respectiva calitate atunci când acestea nu au procedat la această recunoaștere. În special, utilizarea termenului „țări” nu implică recunoașterea statalității.
- (60) În ceea ce privește Muntenegru, temeiul juridic pentru protecția împotriva persecuției și a relelor tratamente este constituit în mod corespunzător de legislația materială și procedurală privind drepturile omului și combaterea discriminării, inclusiv de aderarea acestei țări la toate principalele tratate internaționale în domeniul drepturilor omului. În 2014, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat încălcări în unul din cele 447 de cazuri în care a fost sesizată. Nu există niciun indiciu referitor la incidente legate de expulzarea, îndepărtarea sau extrădarea propriilor cetățeni într-o țară terță în care, printre altele, există un risc semnificativ că aceștia vor fi supuși pedepsei cu moartea, torturii, persecuției sau altor tratamente sau pedepse inumane sau degradante ori în care li s-ar pune în pericol viața sau libertatea din rațiuni legate de rasă, religie, naționalitate, orientare sexuală, apartenență la un anumit grup social sau o anumită opinie politică ori din care există un risc serios să fie expulzați, îndepărtați sau extrădați într-o altă țară terță. În 2014, statele membre au considerat că 3,0 % (40) din cererile de azil depuse de cetățeni din Muntenegru au fost întemeiate. Cel puțin nouă state membre au desemnat Muntenegru drept țară de origine sigură. Consiliul European a desemnat Muntenegru drept țară candidată și procedurile de negociere sunt în derulare. La momentul desemnării, potrivit evaluării, Muntenegru îndeplinea criteriile stabilite de Consiliul European de la Copenhaga din 21-22 iunie 1993 referitoare la stabilitatea instituțiilor care garantează democrația, statul de drept,

drepturile omului și respectarea și protecția minorităților. Muntenegru va trebui să îndeplinească în continuare criteriile respective pentru a deveni membru, în conformitate cu recomandările formulate în raportul anual privind progresele înregistrate.

- (61) În ceea ce privește Serbia, Constituția acesteia prevede pentru minorități baza pentru autogovernare în domeniile educației, utilizării limbii, informației și culturii. Temeiul juridic pentru protecția împotriva persecuției și a relelor tratamente este constituit în mod corespunzător de legislația materială și procedurală privind drepturile omului și combaterea discriminării, inclusiv de aderarea acestei țări la toate principalele tratate internaționale în domeniul drepturilor omului. În 2014, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat încălcări în 16 din cele 11 490 de cazuri în care a fost sesizată. Nu există niciun indiciu referitor la incidente legate de expulzarea, îndepărtarea sau extrădarea propriilor cetățeni într-o țară terță în care, printre altele, există un risc semnificativ că aceștia vor fi supuși pedepsei cu moartea, torturii, persecuției sau altor tratamente sau pedepse inumane sau degradante ori în care li s-ar pune în pericol viața sau libertatea din rațiuni legate de rasă, religie, naționalitate, orientare sexuală, apartenență la un anumit grup social sau o anumită opinie politică ori din care există un risc serios să fie expulzați, îndepărtați sau extrădați într-o altă țară terță. În 2014, statele membre au considerat că 1,8 % (400) din cererile de azil depuse de cetățeni sârbi au fost întemeiate. Cel puțin nouă state membre au desemnat Serbia drept țară de origine sigură. Consiliul European a desemnat Serbia drept țară candidată și au fost deschise negocieri. La momentul desemnării, potrivit evaluării, Serbia îndeplinea criteriile stabilite de Consiliul European de la Copenhaga din 21-22 iunie 1993 referitoare la stabilitatea instituțiilor care garantează democrația, statul de drept, drepturile omului și respectarea și protecția minorităților. Serbia va trebui să îndeplinească în continuare criteriile respective pentru a deveni membru, în conformitate cu recomandările formulate în raportul anual privind progresele înregistrate.

- (62) În ceea ce privește Turcia, temeiul juridic pentru protecția împotriva persecuției și a relelor tratamente este constituit în mod corespunzător de legislația materială și procedurală privind drepturile omului și combaterea discriminării, inclusiv de aderarea acestei țări la toate principalele tratate internaționale în domeniul drepturilor omului. În 2014, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat încălcări în 94 din cele 2 899 de cazuri în care a fost sesizată. Nu există niciun indiciu referitor la incidente legate de expulzarea, îndepărtarea sau extrădarea propriilor cetățeni într-o țară terță în care, printre altele, există un risc semnificativ că aceștia vor fi supuși pedepsei cu moartea, torturii, persecuției sau altor tratamente sau pedepse inumane sau degradante ori în care li s-ar pune în pericol viața sau libertatea din rațiuni legate de rasă, religie, naționalitate, orientare sexuală, apartenență la un anumit grup social sau o anumită opinie politică ori din care există un risc serios să fie expulzați, îndepărtați sau extrădați într-o altă țară terță. În 2014, statele membre au considerat că 23,1 % (310) din cererile de azil depuse de cetățeni turci au fost întemeiate. Un stat membru a desemnat Turcia drept țară de origine sigură. Consiliul European a desemnat Turcia drept țară candidată și au fost deschise negocieri. La momentul desemnării, potrivit evaluării, Turcia îndeplinește la un nivel suficient criteriile politice stabilite de Consiliul European de la Copenhaga din 21-22 iunie 1993 referitoare la stabilitatea instituțiilor care garantează democrația, statul de drept, drepturile omului și respectarea și protecția minorităților, iar Turcia va trebui să îndeplinească în continuare criteriile respective pentru a deveni membru, în conformitate cu recomandările formulate în raportul anual privind progresele înregistrate.

- (63) În ceea ce privește retragerea statutului de refugiat sau a protecției subsidiare, în special având în vedere revizuirea periodică a statutului care trebuie efectuată în temeiul Regulamentului (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale), statele membre ar trebui să se asigure că persoanele care beneficiază de protecție internațională sunt informate în mod corespunzător cu privire la o posibilă reexaminare a statutului lor și că acestora li se dă posibilitatea să își prezinte punctul de vedere, într-un termen rezonabil, printr-o declarație scrisă și în cadrul unui interviu personal, înainte ca autoritățile să adopte o decizie motivată de retragere a statutului acestora.
- (64) Deciziile adoptate cu privire la o cerere de protecție internațională, inclusiv deciziile referitoare la retragerea explicită sau implicită a unei cereri, și deciziile cu privire la retragerea statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară ar trebui să facă obiectul unei căi de atac eficiente în fața unei instanțe judecătorești în conformitate cu toate cerințele și condițiile prevăzute la articolul 47 din Cartă. Pentru a se asigura eficacitatea procedurii, calea de atac ar trebui introdusă de solicitant într-un termen stabilit. Pentru ca solicitantul să poată respecta aceste termene și în scopul asigurării accesului efectiv la o cale judiciară de atac, acesta ar trebui să aibă posibilitatea de a fi asistat de un interpret și dreptul la asistență și reprezentare juridice gratuite.
- (65) Pentru ca un solicitant să își poată exercita dreptul la o cale de atac eficientă, ar trebui să i se permită acestuia să rămână pe teritoriul unui stat membru până la expirarea termenului pentru introducerea primei căi de atac și, în cazul în care acest drept se exercită în termenul stabilit, până la soluționarea acțiunii. Efectul suspensiv al unei căi de atac nu este automat decât în cazurile limitate prevăzute în prezentul regulament, în care solicitantul ar trebui să solicite instanței să suspende executarea unei decizii de returnare sau în care instanța ar acționa din oficiu în acest sens. În cazul în care se face o excepție de la dreptul la o cale de atac cu efect suspensiv automat, drepturile la apărare ale solicitantului ar trebui protejate în mod adecvat prin punerea la dispoziția acestuia a interpretării și asistenței juridice necesare, precum și prin acordarea unei perioade de timp suficiente pentru ca solicitantul să își pregătească și să își depună cererea în fața instanței. În plus, în acest cadru, instanța ar trebui să poată examina în drept și în fapt decizia prin care se refuză acordarea protecției internaționale. Solicitantului ar trebui să i se permită să rămână pe teritoriu în așteptarea rezultatului procedurii prin care se decide dacă acesta poate sau nu să rămână. Cu toate acestea, decizia ar trebui luată în termen de o lună.
- (66) Având în vedere necesitatea asigurării echității în gestionarea cererilor și a eficacității procedurii comune de protecție internațională, ar trebui să fie stabilite termene nu numai pentru procedura administrativă, ci și, de asemenea, pentru etapa căii de atac, cel puțin în ceea ce privește prima cale de atac. Aceasta nu ar trebui să aducă atingere unei examinări corespunzătoare și complete a unei căi de atac și, prin urmare, ar trebui încă menținut un anumit grad de flexibilitate în cazurile care implică elemente complexe de fapt sau de drept.
- (67) În conformitate cu articolul 72 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, prezentul regulament nu afectează exercitarea responsabilităților care le revin statelor membre cu privire la menținerea ordinii publice și la apărarea securității interne.
- (68) Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a

Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor)³⁰ se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către statele membre efectuate în contextul punerii în aplicare a prezentului regulament.

- (69) Orice prelucrare a datelor cu caracter personal de către Agenția pentru Azil a Uniunii Europene în cadrul prezentului regulament ar trebui să se efectueze în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului³¹, precum și cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene)³² și ar trebui, în special, să respecte principiile necesității și proporționalității.
- (70) Toate datele cu caracter personal colectate în momentul înregistrării sau al depunerii unei cereri de protecție internațională și în timpul interviului personal ar trebui considerate ca făcând parte din dosarul solicitantului și ar trebui păstrate timp de mai mulți ani, având în vedere că resortisanții țărilor terțe sau apatrizii care solicită protecție internațională într-un stat membru pot încerca să solicite protecție internațională în alt stat membru sau pot depune cereri ulterioare în același stat membru sau în alt stat membru în anii următori. Dat fiind faptul că majoritatea resortisanților unor țări terțe sau a apatrizilor care au rămas în Uniune mai mulți ani vor fi obținut statutul de rezident pe termen lung sau chiar cetățenia unuia dintre statele membre după o perioadă de zece ani din momentul în care li s-a acordat protecție internațională, această perioadă ar trebui considerată drept o perioadă necesară pentru stocarea datelor personale, inclusiv a amprentelor digitale și a imaginilor faciale.
- (71) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, în special în ceea ce privește furnizarea de informații și documente solicitanților și măsurile privind solicitanții care au nevoie de garanții procedurale speciale, inclusiv minorii, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Aceste competențe ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului³³ din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie.
- (72) Pentru a răspunde înrăutățirii bruște a situației dintr-o țară terță desemnată drept țară terță sigură la nivelul Uniunii sau inclusă în lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește suspendarea desemnării țării terțe respective ca țară terță sigură la nivelul Uniunii sau a prezenței țării terțe respective pe lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure pentru o perioadă de șase luni, în cazul în care Comisia consideră, pe baza unei evaluări argumentate, că nu mai sunt îndeplinite condițiile stabilite în prezentul regulament. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile

³⁰ JO L 119, 4.5.2016, p. 1.

³¹ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

³² JO L [...], [...], p. [...].

³³ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

stabilite în Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare din 13 aprilie 2016. În special, pentru a se asigura o participare echitabilă la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei în legătură cu pregătirea actelor delegate.

- (73) Prezentul regulament nu se referă la procedurile dintre statele membre reglementate de Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin).
- (74) Prezentul regulament ar trebui să li se aplice solicitanților cărora li se aplică Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin), în plus și fără a aduce atingere dispozițiilor respectivului regulament.
- (75) Punerea în aplicare a prezentului regulament ar trebui evaluată periodic.
- (76) Întrucât obiectivele prezentului regulament, și anume instituirea unei proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea și efectele prezentului regulament, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este enunțat la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea respectivului obiectiv.
- (77) [În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, aceste state membre și-au notificat dorința de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.]

SAU

[În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, aceste state membre nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu au obligații în temeiul acestuia și nu fac obiectul aplicării sale.]

SAU

[(XX) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.

(XX) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Irlanda și-a notificat (, prin scrisoarea din...,) dorința de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.]

SAU

[(XX) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind

Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Regatul Unit și-a notificat (, prin scrisoarea din...,) dorința de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.

(XX) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.]

(78) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.

(79) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În special, prezentul regulament urmărește să asigure respectarea deplină a demnității umane și promovarea aplicării articolelor 1, 4, 8, 18, 19, 21, 23, 24 și 47 din Cartă,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiectul

Prezentul regulament instituie o procedură comună de acordare și de retragere a protecției internaționale prevăzute în Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale).

Articolul 2

Domeniul de aplicare

1. Prezentul regulament se aplică tuturor cererilor de protecție internațională prezentate pe teritoriul statelor membre, inclusiv la frontierele externe, în apele teritoriale sau în zonele de tranzit ale statelor membre, precum și retragerii protecției internaționale.
2. Prezentul regulament nu se aplică cererilor de protecție internațională și cererilor de azil diplomatic sau teritorial depuse la reprezentanțele statelor membre.

Articolul 3

Extinderea domeniului de aplicare

Statele membre pot decide să aplice prezentul regulament în cazul cererilor de protecție care nu fac obiectul Regulamentului (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale).

Articolul 4

Definiții

1. În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții menționate la articolul 2 din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale):
 - (a) „Convenția de la Geneva”;
 - (b) „refugiat”;
 - (c) „beneficiar al protecției subsidiare”;
 - (d) „protecție internațională”;
 - (e) „statut de refugiat”;
 - (f) „statut conferit prin protecție subsidiară”;
 - (g) „minor”;
 - (h) „minor neînsoțit”.
2. În afara dispozițiilor de la alineatul (1), se aplică următoarele definiții:
 - (a) „cerere de protecție internațională” sau „cerere” înseamnă o cerere prezentată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid prin care acesta solicită protecția unui stat membru, care poate fi înțeleasă ca solicitare a statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară;
 - (b) „solicitant” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a prezentat o cerere de protecție internațională cu privire la care nu s-a luat încă o decizie finală;
 - (c) „solicitant care are nevoie de garanții procedurale speciale” înseamnă un solicitant a cărui capacitate de a beneficia de drepturile și de a-și îndeplini obligațiile prevăzute de prezentul regulament este limitată din cauza unor circumstanțe individuale;
 - (d) „decizie finală” înseamnă o decizie de a acorda sau nu unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară în temeiul Regulamentului (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale), inclusiv o decizie de respingere a unei cereri ca inadmisibilă sau o decizie de respingere a unei cereri ca retrasă sau abandonată în mod explicit și care nu mai poate face obiectul unei proceduri de atac în statul membru în cauză;
 - (e) „autoritate decizională” înseamnă orice organism cvasi-judiciar sau administrativ dintr-un stat membru responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională, având competența de a lua decizii în primă instanță;
 - (f) „tutore” înseamnă o persoană sau o organizație desemnată pentru a asista și a reprezenta un minor neînsoțit în scopul protejării interesului superior al copilului și a bunăstării sale generale în cadrul procedurilor prevăzute în prezentul regulament și, dacă este necesar, al exercitării capacității juridice în numele minorului;
 - (g) „retragerea protecției internaționale” înseamnă decizia prin care o autoritate decizională revocă statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară al unei persoane, îi pune capăt sau refuză să îl reînnoiască;

- (h) „a rămâne în statul membru” înseamnă a rămâne pe teritoriul, inclusiv la frontieră sau în zonele de tranzit, al statului membru în care cererea de protecție internațională a fost prezentată sau este examinată;
- (i) „cerere ulterioară” înseamnă o nouă cerere de protecție internațională prezentată în orice stat membru după adoptarea unei decizii finale privind o cerere anterioară, inclusiv în cazurile în care cererea a fost respinsă ca retrasă în mod explicit sau ca abandonată în urma retragerii implicite a acesteia;
- (j) „stat membru responsabil” înseamnă statul membru responsabil de examinarea cererii în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin).

Articolul 5

Autorități responsabile

1. Fiecare stat membru desemnează o autoritate decizională. Autoritatea decizională are următoarele sarcini:
 - (a) primirea, înregistrarea și examinarea cererilor de protecție internațională;
 - (b) luarea de decizii cu privire la cererile de protecție internațională;
 - (c) luarea de decizii cu privire la revocarea statutului de refugiat sau al statutului conferit prin protecție subsidiară al unei persoane, încetarea statutului respectiv sau refuzul de a-l reînnoi, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale).
2. Fiecare stat membru furnizează autorității decizionale mijloacele corespunzătoare, inclusiv suficient personal competent, pentru îndeplinirea sarcinilor sale în conformitate cu prezentul regulament. În acest scop, fiecare stat membru evaluează periodic nevoile autorității decizionale pentru a se asigura că aceasta este întotdeauna în măsură să trateze cererile de protecție internațională într-un mod eficace, în special atunci când primește un număr disproporționat de cereri simultane.
3. Următoarele autorități au sarcina de a primi și a înregistra cereri de protecție internațională, precum și de a informa solicitanții cu privire la locul și modul de depunere a unei cereri de protecție internațională:
 - (a) polițiștii de frontieră;
 - (b) poliția;
 - (c) autoritățile de imigrație;
 - (d) autoritățile responsabile de centrele de cazare a străinilor luați în custodie publică.

Statele membre pot încredința aceste sarcini și altor autorități.
4. Autoritatea decizională a statului membru responsabil poate fi asistată în scopul primirii, înregistrării și examinării cererilor de protecție internațională de către:
 - (a) autoritățile altui stat membru care au fost însărcinate de statul membru respectiv cu sarcina de a primi, înregistra sau examina cererile de protecție internațională;

- (b) experți trimiși de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene).
5. Statele membre se asigură că personalul autorității decizionale sau al oricărei alte autorități responsabile de primirea și înregistrarea cererilor de protecție internațională în conformitate cu alineatul (3) are cunoștințele corespunzătoare și primește formarea și instrucțiunile necesare pentru îndeplinirea obligațiilor care îi revin în aplicarea prezentului regulament.

Articolul 6

Principiul confidențialității

1. Autoritățile care aplică prezentul regulament protejează confidențialitatea tuturor informațiilor pe care le obțin în cadrul activității lor.
2. Pe tot parcursul procedurii de protecție internațională și după adoptarea unei decizii finale cu privire la cerere, autoritățile:
 - (a) nu divulgă agenților prezumați de persecuție sau vătămări grave informații cu privire la cererea individuală de protecție internațională sau la faptul că o cerere a fost prezentată ;
 - (b) nu obțin informații de la agenții prezumați de persecuție sau vătămări grave într-un mod care ar putea duce la informarea directă a acestora despre faptul că solicitantul în cauză a prezentat o cerere și care ar periclita integritatea fizică a solicitantului sau a persoanelor aflate în întreținerea acestuia ori libertatea și siguranța membrilor familiei sale care se află încă în țara de origine.

CAPITOLUL II

PRINCIPII FUNDAMENTALE ȘI GARANȚII

SECȚIUNEA I

DREPTURILE ȘI OBLIGAȚIILE SOLICITANȚILOR

Articolul 7

Obligațiile solicitanților

1. Solicitantul prezintă cererea în statul membru al primei intrări sau, în cazul în care este prezent în mod legal într-un stat membru, acesta prezintă cererea în statul membru respectiv, astfel cum se prevede la articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin).
2. Solicitantul cooperează cu autoritățile responsabile astfel încât acestea să îi stabilească identitatea, precum și să înregistreze cererea , să permită depunerea și examinarea acesteia prin:
 - (a) furnizarea datelor menționate la articolul 27 alineatul (1) al doilea paragraf literele (a) și (b);

- (b) furnizarea amprentelor digitale și a imaginii faciale, astfel cum se menționează în Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Eurodac);³⁴
 - (c) depunerea cererii sale în conformitate cu articolul 28 în termenul stabilit și prezentarea tuturor elementelor aflate la dispoziția sa necesare în motivarea cererii sale;
 - (d) predarea documentelor aflate în posesia sa care sunt relevante pentru examinarea cererii.
3. În cazul în care solicitantul refuză să coopereze prin faptul că nu furnizează detaliile necesare examinării cererii, nici amprente digitale și imaginea facială, iar autoritățile responsabile au informat în mod corespunzător persoana respectivă cu privire la obligațiile care îi revin și s-au asigurat că aceasta a avut posibilitatea efectivă de a respecta aceste obligații, cererea sa este respinsă ca abandonată în conformitate cu procedura menționată la articolul 39.
4. Solicitantul informează autoritatea decizională a statului membru în care acesta este obligat să fie prezent cu privire la locul său de reședință sau o adresă sau un număr de telefon la care poate fi contactat de către autoritatea decizională sau alte autorități responsabile. Acesta notifică autorității decizionale eventualele modificări. Solicitantul acceptă primirea oricărei comunicări la cel mai recent loc de reședință sau la cea mai recentă adresă pe care a indicat-o în acest scop, în special în cazul în care acesta depune o cerere în conformitate cu articolul 28.
5. Solicitantul rămâne pe teritoriul statului membru în care este obligat să fie prezent în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin).
6. Solicitantul își respectă obligațiile de a raporta cu regularitate autorităților competente cu privire la prezența sa sau de a se prezenta fără întârziere în fața acestora în persoană ori la un moment stabilit sau de a rămâne într-o zonă desemnată pe teritoriul statului membru în conformitate cu Directiva XXX/XXX/UE (Directiva privind condițiile de primire), astfel cum i-a impus statul membru în care acesta este obligat să fie prezent în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin).
7. În cazul în care este necesar pentru examinarea unei cereri, solicitantului i se poate cere de către autoritățile responsabile să fie percheziționat sau ca obiectele pe care le deține să fie percheziționate. Fără a aduce atingere perchezițiilor efectuate din motive de securitate, o percheziție a persoanei solicitantului în temeiul prezentului regulament se efectuează de o persoană de același sex, cu respectarea deplină a principiilor demnității umane și a integrității fizice și psihice.

Articolul 8

Garanții generale pentru solicitanți

1. În cursul procedurii administrative menționate în capitolul III, solicitanții beneficiază de garanțiile prevăzute la alineatele (2)-(8) din prezentul articol.
2. Autoritatea decizională informează solicitanții, într-o limbă pe care aceștia o înțeleg sau se presupune în mod rezonabil că o înțeleg, cu privire la:
- (a) dreptul de a depune o cerere individuală;

³⁴ JO L [...], [...], p. [...].

- (b) procedura care trebuie urmată;
- (c) drepturile și obligațiile lor în cursul procedurii, inclusiv obligația de a rămâne pe teritoriul statului membru în care sunt obligați să fie prezenți în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin);
- (d) posibilele consecințe ale nerespectării obligațiilor care le revin și ale lipsei de cooperare cu autoritățile;
- (e) calendarul procedurii;
- (f) mijloacele pe care le au la dispoziție pentru a-și îndeplini obligația de a prezenta elementele menționate la articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale);
- (g) consecințele unei retrageri explicite sau implicite a cererii;
- (h) rezultatul deciziei luate de autoritatea decizională, motivarea acestei decizii, precum și consecința unei decizii prin care se refuză acordarea protecției internaționale și modul de contestare a unei astfel de decizii.

Informațiile menționate la primul paragraf sunt furnizate în timp util pentru a permite solicitanților să își exercite drepturile garantate prin prezentul regulament și pentru ca aceștia să respecte în mod corespunzător obligațiile prevăzute la articolul 7.

3. Autoritatea decizională pune la dispoziția solicitanților serviciile unui interpret pentru a-și prezenta cazul în fața autorității decizionale și a instanțelor, în cazurile în care nu poate fi asigurată o comunicare corespunzătoare în lipsa unor astfel de servicii. Serviciile de interpretare sunt plătite din fonduri publice.
4. Autoritatea decizională oferă solicitanților posibilitatea de a comunica cu Înaltul Comisariat al ONU pentru Refugiați sau cu orice altă organizație care oferă consultanță juridică sau alt tip de consiliere solicitanților în conformitate cu dreptul intern.
5. Autoritatea decizională se asigură că solicitanții și, dacă este cazul, tutorii, consilierii juridici sau alți consilieri ai acestora au acces la informațiile menționate la articolul 33 alineatul (2) litera (e) care sunt necesare pentru examinarea cererilor, precum și la informațiile furnizate de experții menționați la articolul 33 alineatul (3), atunci când autoritatea decizională a luat în considerare aceste informații în scopul luării unei decizii cu privire la cererea lor.
6. Autoritatea decizională înștiințează solicitanții într-o perioadă rezonabilă de timp cu privire la decizia adoptată în ceea ce privește cererea acestora. În cazul în care un tutore, un consilier juridic sau un alt consilier îl reprezintă în mod legal pe solicitant, autoritatea decizională îi poate comunica acestuia decizia, în loc să o comunice solicitantului.

Articolul 9

Dreptul de a rămâne pe durata examinării cererii

1. Solicitanții au dreptul de a rămâne în statul membru responsabil, numai în scopul procedurii, până la adoptarea unei decizii de către autoritatea decizională în conformitate cu procedura administrativă prevăzută la capitolul III.

2. Dreptul de a rămâne nu constituie un drept de a primi un permis de ședere și nu îi conferă solicitantului dreptul de a călători în alte state membre fără autorizație, astfel cum se menționează la articolul 6 din Directiva XXX/XXX/UE (Directiva privind condițiile de primire).
3. Autoritățile responsabile din statele membre pot revoca dreptul solicitantului de a rămâne pe teritoriul lor în cursul procedurii administrative în cazul în care:
 - (a) o persoană prezintă o cerere ulterioară în conformitate cu articolul 42 și cu condițiile stabilite la articolul 43;
 - (b) o persoană este predată sau extrădată, după caz, către un alt stat membru, în temeiul obligațiilor aferente unui mandat european de arestare³⁵, sau către o țară terță sau către instanțele sau tribunalele penale internaționale.
4. Un stat membru poate extrăda un solicitant către o țară terță în temeiul alineatului (3) litera (b) numai în cazul în care autoritatea decizională este convinsă că o decizie de extrădare nu va duce la o returnare directă sau indirectă, încălcându-se astfel obligațiile statului membru respectiv prevăzute de dreptul internațional și de dreptul Uniunii.

SECȚIUNEA II

INTERVIURI PERSONALE

Articolul 10

Interviul privind admisibilitatea

1. Înainte de adoptarea unei decizii de către autoritatea decizională cu privire la admisibilitatea unei cereri de protecție internațională, solicitantului i se oferă posibilitatea de a avea un interviu privind admisibilitatea cererii sale.
2. În cadrul interviului privind admisibilitatea, solicitantului i se oferă posibilitatea de a furniza argumente corespunzătoare care să demonstreze că motivele de inadmisibilitate prevăzute la articolul 36 alineatul (1) nu ar fi aplicabile situației sale personale.

Articolul 11

Interviu pe fond

1. Înainte de adoptarea unei decizii de către autoritatea decizională cu privire la fondul unei cereri de protecție internațională, solicitantului i se oferă posibilitatea de a avea un interviu pe fond privind cererea sa.
2. În cadrul interviului pe fond, solicitantul i se oferă o posibilitate adecvată de a prezenta elementele necesare pentru a-și motiva cererea în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale), iar acesta furnizează toate elementele aflate la dispoziția sa cât mai complet posibil. Solicitantului i se dă posibilitatea de a oferi o explicație referitoare la elementele care pot lipsi sau la eventualele incoerențe sau contradicții din declarațiile sale.

³⁵

Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, 18.7.2002, p. 1).

3. Persoana care conduce interviul pe fond cu solicitantul nu poartă uniformă militară sau uniforma autorităților de aplicare a legii.

Articolul 12

Cerințe cu privire la interviurile personale

1. Solicitantului i se oferă posibilitatea de a avea un interviu personal cu privire la cererea sa, în conformitate cu condițiile stabilite în prezentul regulament.
2. Interviurile personale se desfășoară în condiții care asigură o confidențialitate corespunzătoare și care permit solicitanților să prezinte motivele cererii lor în mod cuprinzător.
3. Interviurile personale sunt conduse de către personalul autorității decizionale care poate fi asistat de personalul autorităților din alte state membre menționate la articolul 5 alineatul (4) litera (a) sau de experți trimiși de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene menționați la articolul 5 alineatul (4) litera (b).
4. În cazul în care, din cauza cererilor simultane de protecție internațională prezentate de un număr disproporționat de resortisanți ai unor țări terțe sau de apatrizi, este dificil, în practică, pentru autoritatea decizională să organizeze în timp util interviuri personale pentru fiecare solicitant, autoritatea decizională poate fi asistată de personalul autorităților din alte state membre menționate la articolul 5 alineatul (4) litera (a) și de experți trimiși de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene menționați la articolul 5 alineatul (4) litera (b) în desfășurarea unor astfel de interviuri.
5. Interviul personal poate fi omis în următoarele situații în care autoritatea decizională:
 - (a) este în măsură să adopte o decizie pozitivă în ceea ce privește statutul de refugiat sau o decizie prin care declară o cerere admisibilă pe baza probelor disponibile sau
 - (b) consideră că solicitantul nu poate sau nu este în măsură să fie interviuat din cauza unor circumstanțe durabile independente de voința sa.

Lipsa unui interviu personal în temeiul literei (b) nu afectează în mod negativ decizia autorității decizionale. Autoritatea îi oferă solicitantului posibilitatea efectivă de a prezenta informații suplimentare. Atunci când există îndoieli privind starea de sănătate a solicitantului, autoritatea decizională consultă un profesionist în domeniul medical pentru a stabili dacă starea care face ca solicitantul să nu poată sau să nu fie în măsură să fie interviuat este temporară sau de durată.
6. Persoana care conduce interviul este competentă pentru a ține seama de situația personală și generală în care se înscrie cererea, inclusiv de originea culturală, vârsta, sexul, orientarea sexuală, identitatea de gen și vulnerabilitatea solicitantului. Personalul care interviează solicitanții deține, de asemenea, cunoștințe generale referitoare la probleme care ar putea afecta capacitatea solicitantului de a fi supus unui interviu, precum indicii că solicitantul ar fi putut fi supus torturii în trecut.
7. Personalul care interviează solicitanții, inclusiv experții trimiși de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene, a beneficiat în prealabil de o formare relevantă care include elementele enumerate la articolul 7 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene), inclusiv în ceea ce privește dreptul internațional al drepturilor omului, dreptul Uniunii în materie de azil și normele referitoare la accesul la procedura de protecție

internațională, inclusiv pentru persoanele care ar putea avea nevoie de garanții procedurale speciale.

8. În cadrul interviului personal, se pune la dispoziție un interpret capabil să asigure o comunicare corespunzătoare între solicitant și persoana care conduce interviul. Comunicarea are loc în limba pe care o preferă solicitantul, cu excepția cazului în care există o altă limbă pe care o înțelege și în care poate comunica în mod clar.

La cererea solicitantului, autoritatea decizională se asigură că interviatorii și interpreții sunt de același sex ca solicitantul, în măsura în care acest lucru este posibil și autoritatea decizională nu are motive pentru a considera că o astfel de solicitare se bazează pe motive care nu au legătură cu dificultățile din partea solicitantului de a prezenta motivele cererii sale într-un mod cuprinzător.

9. Lipsa unui interviu personal nu împiedică autoritatea decizională să adopte o decizie cu privire la o cerere de protecție internațională.

Articolul 13

Întocmirea rapoartelor privind interviurile personale și înregistrarea acestora

1. Autoritatea decizională sau orice altă autoritate sau alți experți care îi oferă asistență sau care conduc interviul individual întocmesc un raport detaliat și factual care conține toate elementele esențiale sau o transcriere a fiecărui interviu personal.
2. Interviul personal se înregistrează cu ajutorul mijloacelor de înregistrare audio sau audio-video. Solicitantul este informat în prealabil cu privire la o astfel de înregistrare.
3. Solicitantului i se dă posibilitatea de a formula observații sau de a oferi clarificări verbal sau în scris cu privire la orice erori de traducere sau neînțelegeri care apar în raport sau în transcriere, la încheierea interviului personal sau într-un anumit termen înainte de luarea unei decizii de către autoritatea decizională. În acest scop, solicitantul este informat cu privire la întregul conținut al raportului sau la elementele esențiale ale transcrierii, beneficiind de asistență din partea unui interpret, dacă este necesar. Ulterior, solicitantului i se cere să confirme că raportul, prin conținutul său, ori transcrierea reflectă în mod corect interviul personal.
4. În cazul în care solicitantul refuză să confirme că raportul, prin conținutul său, ori transcrierea reflectă în mod corect interviul personal, motivele refuzului se consemnează la dosarul solicitantului. Un astfel de refuz nu împiedică autoritatea decizională să adopte o decizie cu privire la cerere.
5. Înainte de luarea unei decizii de către autoritatea decizională, solicitanții și consilierii juridici sau alți consilieri ai acestora au acces la raport sau la transcriere și la înregistrare.
6. În cazul în care cererea este examinată în conformitate cu procedura accelerată de examinare, autoritatea decizională poate acorda acces la raport sau la transcrierea înregistrării în același moment în care se ia decizia.
7. Autoritățile responsabile stochează înregistrarea sau transcrierea pentru o perioadă de zece ani de la data deciziei finale. Înregistrarea este ștearsă după expirarea acestei perioade sau în cazul în care aceasta privește o persoană care a dobândit cetățenia oricărui stat membru înainte de expirarea perioadei respective, de îndată ce statul membru ia cunoștință de faptul că persoana în cauză a dobândit cetățenia respectivă.

SECȚIUNEA III

FURNIZAREA DE ASISTENȚĂ ȘI REPREZENTARE JURIDICĂ

Articolul 14

Dreptul la asistență și reprezentare juridică

1. Solicitanții au dreptul de a consulta, în mod efectiv, un consilier juridic sau alt consilier, recunoscut ca atare sau autorizat în acest scop în conformitate cu dreptul intern, în chestiuni referitoare la cererile lor în toate etapele procedurii.
2. Fără a aduce atingere dreptului reclamantului de a-și alege propriul consilier juridic sau alt consilier pe cheltuiala proprie, un solicitant poate solicita asistență și reprezentare juridice gratuite în toate stadiile procedurii în conformitate cu articolele 15-17. Solicitantul este informat cu privire la dreptul său de a solicita asistență și reprezentare juridice gratuite în toate etapele procedurii.

Articolul 15

Asistență și reprezentare juridice gratuite

1. La cererea solicitantului, statele membre furnizează asistență și reprezentare juridice gratuite pe parcursul procedurii administrative prevăzute la capitolul III și al procedurii de atac prevăzute la capitolul V.
2. În scopul procedurii administrative, asistența și reprezentarea juridice gratuite cuprind cel puțin:
 - (a) furnizarea de informații privind procedura luând în considerare situația individuală a solicitantului;
 - (b) furnizarea de asistență în pregătirea cererii și interviului personal, inclusiv participarea la interviul personal dacă este necesar;
 - (c) explicarea motivelor și consecințelor unei decizii prin care se refuză acordarea protecției internaționale, precum și furnizarea de informații cu privire la modul de contestare a deciziei respective.
3. Furnizarea de asistență și reprezentare juridice gratuite în cadrul procedurii administrative poate fi exclusă în cazul în care:
 - (a) solicitantul dispune de resurse suficiente;
 - (b) cererea este considerată ca neavând nicio perspectivă concretă de succes;
 - (c) cererea este o cerere ulterioară.
4. În sensul procedurii de atac, asistența și reprezentarea juridice gratuite includ, cel puțin, pregătirea documentelor procedurale necesare, pregătirea căii de atac și participarea la audiere în fața unei instanțe în numele solicitantului.
5. Furnizarea de asistență și reprezentare juridice gratuite în cadrul procedurii de atac poate fi exclusă în cazul în care:
 - (a) solicitantul dispune de resurse suficiente;
 - (b) calea de atac este considerată ca neavând nicio perspectivă concretă de succes;

- (c) calea de atac sau revizuirea sunt în etapa celei de a doua căi de atac sau a unei căi de atac ulterioare, astfel cum prevede dreptul intern, incluzând reaudieri sau revizuri ale căilor de atac.

În cazul în care decizia de a nu acorda asistență și reprezentare juridice gratuite este luată de către o autoritate, alta decât o instanță, pe motiv că se consideră că nu există perspective concrete de succes pentru calea de atac, solicitantul are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe împotriva acestei decizii și, în acest scop, acesta are dreptul de a solicita asistență și reprezentare juridice gratuite.

Articolul 16

Domeniul de aplicare al asistenței și reprezentării juridice

1. Consilierii juridici sau alți consilieri recunoscuți ca atare sau autorizați în acest scop de dreptul intern, care asistă sau reprezintă un solicitant în temeiul dreptului intern, primesc acces la informațiile din dosarul solicitantului pe baza cărora este sau va fi luată o decizie.
2. Autoritatea decizională poate interzice accesul la informațiile din dosarul solicitantului în cazul în care divulgarea informațiilor sau a surselor ar periclita securitatea națională, securitatea organizațiilor sau a persoanelor care furnizează informațiile sau securitatea persoanelor la care se referă informațiile sau în cazul în care s-ar prejudicia ancheta aferentă examinării cererilor de protecție internațională de către autoritățile competente ale statelor membre sau relațiile internaționale ale statelor membre. În aceste cazuri, autoritatea decizională:
 - (a) asigură accesul la respectivele informații sau surse instanțelor în cadrul procedurii de atac și
 - (b) se asigură că este respectat dreptul la apărare al solicitantului.

În ceea ce privește litera (b), autoritatea decizională acordă accesul la informații sau la surse în special consilierului juridic sau altui consilier care a fost supus unui control de securitate, în măsura în care informațiile sunt relevante pentru examinarea cererii sau pentru luarea unei decizii de retragere a protecției internaționale.
3. Consilierul juridic sau alt consilier care asistă sau reprezintă un solicitant are acces la zonele restricționate, precum centrele de cazare și zonele de tranzit, în scopul consultării cu solicitantul, în conformitate cu Directiva XXX/XXX/UE (Directiva privind condițiile de primire).
4. Solicitantului i se permite să se prezinte la interviul personal însoțit de un consilier juridic sau de un alt consilier recunoscut ca atare sau autorizat în acest scop de dreptul intern. Consilierul juridic sau alt consilier este autorizat să intervină în timpul interviului personal.
5. Autoritatea decizională poate cere ca solicitantul să fie prezent la interviul personal chiar și atunci când acesta este reprezentat în temeiul dreptului intern de un consilier juridic sau de un alt consilier și poate cere solicitantului să răspundă personal la întrebările adresate.
6. Fără a aduce atingere articolului 22 alineatul (5), absența consilierului juridic sau a altui consilier nu împiedică autoritatea decizională să efectueze interviul personal cu solicitantul.

Articolul 17

Condiții privind furnizarea de asistență și reprezentare juridice gratuite

1. Asistența și reprezentarea juridice gratuite sunt acordate de către consilieri juridici sau alți consilieri autorizați în temeiul dreptului intern să asiste sau să reprezinte solicitanții sau de organizațiile neguvernamentale acreditate în temeiul dreptului intern să presteze servicii de consiliere sau reprezentare.
2. Statele membre stabilesc norme procedurale specifice privind modalitățile de depunere și prelucrare a cererilor pentru acordarea de asistență și reprezentare juridice gratuite în ceea ce privește cererile de protecție internațională sau aplică normele existente privind cereri similare de drept intern, cu condiția ca aceste norme să nu facă imposibil sau excesiv de dificil accesul la asistență și reprezentare juridice gratuite.
3. Statele membre pot, de asemenea, impune limite pecuniare sau termene pentru acordarea de asistență și reprezentare juridice gratuite, cu condiția ca aceste limite să nu restricționeze în mod arbitrar accesul la asistență și reprezentare juridice gratuite. În ceea ce privește onorariile și alte costuri, condițiile oferite solicitanților nu sunt mai puțin favorabile decât cele de care beneficiază în general resortisanții proprii în chestiuni referitoare la asistență juridică.
4. Statele membre pot cere rambursarea integrală sau parțială a oricăror costuri suportate în cazul și în momentul în care situația financiară a solicitantului se îmbunătățește considerabil sau în cazul în care decizia de a suporta aceste costuri a fost luată pe baza unor informații false furnizate de solicitant.

Articolul 18

Rolul Înalțului Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați

1. Statele membre permit Înalțului Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați:
 - (a) să aibă acces la solicitanți, inclusiv la cei aflați în centrele de primire, plasați în custodie publică, la frontieră și în zonele de tranzit;
 - (b) să aibă acces la informații privind cererile individuale de protecție internațională, desfășurarea procedurii și deciziile adoptate, cu condiția ca solicitantul să fie de acord cu acest lucru;
 - (c) să își prezinte opiniile, în îndeplinirea misiunii sale de supraveghere conferită în temeiul articolului 35 din Convenția de la Geneva, în fața oricăror autorități competente cu privire la cererile individuale de protecție internațională, în orice etapă a procedurii.
2. Alineatul (1) se aplică, de asemenea, unei organizații care activează pe teritoriul respectivului stat membru în numele Înalțului Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați în temeiul unui acord cu acest stat membru.

SECȚIUNEA IV

GARANȚII SPECIALE

Articolul 19

Solicitanți care au nevoie de garanții procedurale speciale

1. Autoritatea decizională evaluează în mod sistematic dacă un solicitant individual are nevoie de garanții procedurale speciale. Această evaluarea poate fi integrată în procedurile naționale existente sau în evaluarea menționată la articolul 21 din Directiva XXX/XXX/UE (Directiva privind condițiile de primire) și nu este necesar să ia forma unei proceduri administrative.
În scopul acestei evaluări, autoritatea decizională respectă principiile generale pentru evaluarea nevoilor procedurale speciale stabilite la articolul 20.
2. În situația în care solicitanții au fost identificați drept solicitanți care au nevoie de garanții procedurale speciale, acestora li se furnizează sprijin adecvat pentru a li se permite să beneficieze de drepturile și să respecte obligațiile prevăzute de prezentul regulament pe toată durata procedurii de protecție internațională.
3. În situația în care nu poate fi furnizat un astfel de sprijin adecvat în cadrul procedurii accelerate de examinare menționate la articolul 40 sau al procedurii la frontieră menționate la articolul 41, în special în situația în care autoritatea decizională consideră că solicitantul are nevoie de garanții procedurale speciale ca urmare a torturii, violului sau altor forme grave de violență psihologică, fizică, sexuală sau pe criterii de gen, autoritatea decizională nu aplică sau încetează să aplice procedurile respective în cazul solicitantului.
4. Comisia poate indica detaliile și măsurile specifice pentru evaluarea și abordarea nevoilor procedurale speciale ale solicitanților, inclusiv ale minorilor neînsoțiți, prin intermediul unor acte de punere în aplicare. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 58.

Articolul 20

Principii generale pentru evaluarea nevoilor procedurale speciale

1. Procesul de identificare a solicitanților cu nevoi procedurale speciale este inițiat de autoritățile responsabile de primirea și înregistrarea cererilor de îndată ce o cerere este prezentată, acesta fiind continuat de către autoritatea decizională în momentul în care se depune cererea.
2. Personalul din cadrul autorităților responsabile cu primirea și înregistrarea cererilor indică, la înregistrarea cererii, dacă un solicitant prezintă primele indicii ale unei vulnerabilități care ar necesita garanții procedurale speciale și care ar putea fi dedusă din semne fizice sau din declarațiile ori comportamentul solicitantului.

Informațiile referitoare la faptul că un solicitant prezintă primele semne ale unei vulnerabilități sunt incluse în dosarul solicitantului, împreună cu o descriere a semnelor vulnerabilității prezentate de solicitantul care ar putea avea nevoie de garanții procedurale speciale.

Statele membre se asigură că personalul autorităților menționate la articolul 5 este format în vederea detectării primelor semne ale vulnerabilității solicitanților care ar

putea avea nevoie de garanții procedurale speciale și că acesta primește instrucțiuni în acest sens.

3. În cazul în care există indicii că solicitantii ar fi putut fi victime ale torturii, ale violului sau ale unei alte forme grave de violență psihologică, fizică, sexuală sau pe criterii de gen și că acest lucru ar putea afecta în mod negativ capacitatea lor de a participa efectiv în cadrul procedurii, autoritatea decizională apelează la un medic sau un psiholog pentru evaluarea suplimentară a stării psihice și fizice a solicitanților. Rezultatul acestei examinări este luat în considerare de către autoritatea decizională pentru a decide cu privire la tipul de sprijin procedural special care poate fi acordat solicitantului. Această examinare nu aduce atingere examinării medicale menționate la articolele 23 și 24.
4. Autoritățile responsabile abordează nevoia de garanții procedurale speciale, astfel cum sunt prevăzute în prezentul articol, chiar și în cazul în care necesitatea devine evidentă într-un stadiu ulterior al procedurii, fără a fi necesară reînceperea procedurii de protecție internațională.

Articolul 21

Garanții acordate minorilor

1. Atunci când pun în aplicare prezentul regulament, statele membre acordă o importanță primordială interesului copilului.
2. Autoritatea decizională oferă minorului posibilitatea unui interviu personal, inclusiv în cazul în care se prezintă o cerere în numele acestuia în conformitate cu articolul 31 alineatul (6) și cu articolul 32 alineatul (1), cu excepția cazului în care acest lucru nu este în mod evident în interesul superior al copilului. În acest caz, autoritatea decizională își motivează decizia de a nu oferi unui minor posibilitatea unui interviu personal. Orice astfel de interviu personal este condus de o persoană care are cunoștințele necesare privind drepturile și nevoile speciale ale minorilor și se desfășoară într-o manieră adaptată copiilor și adecvată contextului.
3. Decizia privind cererea unui minor este pregătită de către personalul autorității decizionale care are cunoștințele necesare privind drepturile și nevoile speciale ale minorilor.

Articolul 22

Garanții speciale acordate minorilor neînsoțiți

1. Autoritățile responsabile desemnează, cât mai curând posibil și nu mai târziu de cinci zile lucrătoare din momentul în care un minor neînsoțit prezintă o cerere, o persoană sau o organizație în calitate de tutore. Atunci când o organizație este desemnată în calitate de reprezentant, aceasta numește o persoană responsabilă de îndeplinirea îndatoririlor de tutore. Autoritatea decizională informează imediat minorul neînsoțit cu privire la desemnarea tutorelui său.

2. Autoritatea decizională informează tutorele cu privire la toate faptele, etapele procedurale și termenele relevante referitoare la minorul neînsoțit.
3. În scopul protejării interesului superior al copilului și al bunăstării generale a minorului neînsoțit, tutorele:
 - (a) reprezintă și asistă minorul neînsoțit în cadrul procedurilor prevăzute în prezentul regulament și
 - (b) sprijină minorul neînsoțit astfel încât acesta să beneficieze de drepturile și să își respecte obligațiile care îi revin în temeiul prezentului regulament.
4. Tutorele își îndeplinește îndatoririle în conformitate cu principiul interesului superior al copilului, deține expertiza necesară și nu trebuie să fi fost condamnat pentru infracțiuni sau delictе comise asupra copiilor.

Persoana care acționează în calitate de tutore este înlocuită numai atunci când autoritățile responsabile consideră că aceasta nu și-a îndeplinit în mod corespunzător sarcinile care îi revin în calitate de tutore. Organizațiile sau persoanele ale căror interese intră în conflict sau ar putea eventual intra în conflict cu cele ale minorului neînsoțit nu sunt desemnate în calitate de tutore.
5. Autoritățile responsabile nu încredințează unui tutore responsabilitatea pentru un număr disproporționat de minori neînsoțiți în același timp, fapt care l-ar împiedica să își îndeplinească efectiv sarcinile.

Statele membre desemnează entități sau persoane responsabile pentru îndeplinirea sarcinilor de către tutori și pentru supravegherea și monitorizarea la intervale regulate a îndeplinirii acestor sarcini în mod satisfăcător. Entitățile sau persoanele în cauză examinează plângerile depuse de minorii neînsoțiți împotriva tutorilor acestora.
6. Tutorele informează minorul neînsoțit cu privire la semnificația și posibilele consecințe ale interviului personal și, după caz, la modul în care trebuie să se pregătească pentru interviul personal. Tutorele și, dacă este cazul, un consilier juridic sau un alt consilier admis sau autorizat în acest scop în temeiul dreptului intern asistă la interviu și au posibilitatea să adreseze întrebări sau să formuleze observații, în cadrul stabilit de persoana care conduce interviul. Autoritatea decizională poate solicita ca minorul neînsoțit să participe la interviul personal chiar dacă tutorele este prezent.

SECȚIUNEA V

EXAMINĂRI MEDICALE

Articolul 23

Examinare medicală

1. În cazul în care autoritatea decizională consideră că este relevant pentru evaluarea unei cereri de protecție internațională în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale) și sub rezerva consimțământului solicitantului, aceasta asigură efectuarea unei examinări medicale cu privire la semnele sau simptomele prezentate de solicitant care ar putea indica persecuții sau vătămări grave suferite în trecut.

2. Examinarea medicală se efectuează de profesioniști calificați în domeniul medical. Statele membre pot desemna profesioniștii din domeniul medical care pot efectua aceste examinări medicale. Examinările medicale sunt plătite din fonduri publice.
3. În cazul în care nu se efectuează nicio examinare medicală în conformitate cu alineatul (1), autoritatea decizională informează solicitanții că pot, din proprie inițiativă și pe cheltuiala proprie, să facă o examinare medicală cu privire la semnele și simptomele care ar putea indica persecuții sau vătămări grave suferite în trecut.
4. Rezultatele examinării medicale sunt prezentate autorității decizionale în cel mai scurt timp posibil și sunt evaluate de aceasta în coroborare cu alte elemente ale cererii.
5. Refuzul unui solicitant de a se supune unei examinări medicale nu împiedică autoritatea decizională să adopte o decizie cu privire la cererea de protecție internațională.

Articolul 24

Examinarea medicală a minorilor neînsoțiți

1. În cadrul examinării unei cereri se pot folosi examinări medicale pentru a stabili vârsta minorilor neînsoțiți în cazul în care, ca urmare a declarațiilor solicitantului sau a altor indicii relevante, inclusiv o evaluare psihosocială, există îndoieli că solicitantul are sub 18 ani. În cazul în care rezultatul examinării medicale nu este concludent sau include o grupă de vârstă de sub 18 ani, statele membre prezumă că solicitantul este minor.
2. Examinarea medicală pentru stabilirea vârstei minorilor neînsoțiți nu este efectuată fără consimțământul lor sau cel al tutorilor acestora.
3. Toate examinările medicale se efectuează cu respectarea deplină a demnității individuale, procedându-se la examinările cele mai puțin invazive, și de către profesioniști calificați în domeniul medical, care să permită obținerea celor mai fiabile rezultate posibil.
4. În cazul în care se recurge la examinări medicale pentru a stabili vârsta minorilor neînsoțiți, autoritatea decizională se asigură că minorii neînsoțiți sunt informați, înainte de examinarea cererii lor de protecție internațională, într-o limbă pe care o înțeleg sau pe care se presupune în mod rezonabil că o înțeleg, despre posibilitatea stabilirii vârstei lor printr-o examinare medicală. Acest lucru cuprinde informații privind metoda de examinare și posibilele consecințe pe care rezultatul examinării medicale le-ar putea avea asupra examinării cererii, precum și privind posibilitatea și consecințele refuzului exprimat de minorul neînsoțit sau de tutorele său de a se supune examinării medicale.
5. Refuzul minorilor neînsoțiți sau al tutorilor acestora de a se supune examinării medicale poate fi considerat doar ca o prezumție *juris tantum* că solicitantul nu este minor și nu împiedică autoritatea decizională să adopte o decizie cu privire la cererea de protecție internațională.
6. Un stat membru recunoaște deciziile privind stabilirea vârstei luate de alte state membre pe baza unei examinări medicale efectuate în conformitate cu prezentul articol și bazată pe metode care sunt recunoscute în temeiul dreptului său intern.

CAPITOLUL III

PROCEDURA ADMINISTRATIVĂ

SECȚIUNEA I

ACCESUL LA PROCEDURĂ

Articolul 25

Prezentarea unei cereri de protecție internațională

1. O cerere de protecție internațională este prezentată atunci când un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid își exprimă dorința de a beneficia de protecție internațională în fața unor funcționari ai autorității decizionale sau a altor autorități menționate la articolul 5 alineatul (3) sau (4).
În cazul în care funcționarii respectivi au îndoieli că o anumită declarație trebuie interpretată ca o cerere, aceștia întreabă persoana în mod expres dacă dorește sau nu să primească protecție internațională.
2. În cazul în care un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid prezintă o cerere de protecție internațională, acesta este considerat ca un solicitant de protecție internațională până la adoptarea unei decizii finale cu privire la această cerere.

Articolul 26

Sarcinile autorităților responsabile în cazul prezentării unei cereri

1. Autoritățile responsabile de primirea și înregistrarea cererilor:
 - (a) informează solicitanții cu privire la drepturile și obligațiile lor prevăzute, în special, la articolele 27, 28 și 31 în ceea ce privește înregistrarea și depunerea cererilor, la articolul 7 în ceea ce privește obligațiile solicitanților și consecințele nerespectării acestor obligații, la articolul 9 în ceea ce privește dreptul solicitanților de a rămâne pe teritoriul statului membru responsabil și la articolul 8 în ceea ce privește garanțiile generale pentru solicitanți;
 - (b) înregistrează cererea în conformitate cu articolul 27;
 - (c) în momentul înregistrării, îl informează pe solicitant cu privire la locul și modul în care se depune o cerere de protecție internațională;
 - (d) informează autoritățile responsabile de condițiile de primire în temeiul Directivei XXX/XXX/UE (Directiva privind condițiile de primire) cu privire la prezentarea cererii.
2. Comisia poate face precizări, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, cu privire la conținutul informațiilor care trebuie furnizate solicitanților la prezentarea unei cereri. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 58.

Articolul 27

Înregistrarea cererilor de protecție internațională

1. Autoritățile responsabile de primirea și înregistrarea cererilor de protecție internațională înregistrează imediat o cerere și nu mai târziu de trei zile lucrătoare din momentul prezentării acesteia. Acestea înregistrează, de asemenea, următoarele informații:
 - (a) numele, data nașterii, sexul, cetățenia și alte date personale ale solicitantului;
 - (b) tipul și numărul oricărui document de identitate sau de călătorie al solicitantului;
 - (c) data cererii, locul în care este prezentată cererea și autoritatea la care a fost prezentată.

În cazul în care datele menționate la literale (a) și (b) au fost deja obținute de către statele membre înaintea prezentării cererii, acestea nu sunt solicitate din nou.

2. În cazul în care informațiile sunt colectate de către autoritatea decizională sau de o altă autoritate care îi oferă asistență în vederea examinării cererii, în momentul înregistrării se pot colecta, de asemenea, date suplimentare care sunt necesare pentru examinarea cererii.
3. În cazul în care, din cauza cererilor simultane de protecție internațională prezentate de un număr disproporționat de resortisanți ai unor țări terțe sau de apatrizi, este dificilă în practică să se înregistreze cererile în termen de trei zile lucrătoare de la data prezentării, autoritățile statului membru pot prelungi acest termen până la zece zile lucrătoare.
4. Autoritățile responsabile păstrează fiecare set de date menționate la alineatul (1) și orice alte date relevante colectate în temeiul alineatului (2) pentru o perioadă de zece ani de la data deciziei finale. Datele sunt șterse după expirarea acestei perioade sau în cazul în care acestea privesc o persoană care a dobândit cetățenia oricărui stat membru înainte de expirarea perioadei respective, de îndată ce statul membru ia cunoștință de faptul că persoana în cauză a dobândit cetățenia respectivă.

Articolul 28

Depunerea unei cereri de protecție internațională

1. Solicitantul depune cererea în termen de zece zile lucrătoare de la data la care cererea a fost înregistrată, cu condiția să îi fie oferită posibilitatea efectivă de a face acest lucru în termenul respectiv.
2. Autoritatea responsabilă de primirea și înregistrarea cererilor de protecție internațională oferă solicitantului posibilitatea efectivă de a depune o cerere în termenul stabilit la alineatul (1).
3. În cazul în care un număr disproporționat de resortisanți ai unor țări terțe sau de apatrizi solicită simultan protecție internațională, ceea ce face dificilă în practică depunerea cererilor în termenul stabilit la alineatul (1), autoritatea responsabilă oferă solicitantului posibilitatea efectivă de a-și depune cererea în termen de maxim o lună de la data la care a fost înregistrată.

4. La depunerea unei cereri, solicitanții trebuie să prezinte toate elementele menționate la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale) necesare pentru motivarea cererii lor. După depunerea cererii lor, solicitanții sunt autorizați să prezinte orice noi elemente relevante pentru examinarea acestora până la luarea unei decizii cu privire la cerere în cadrul procedurii administrative.

Autoritatea responsabilă de primirea și înregistrarea cererilor de protecție internațională informează solicitantul că, după luarea deciziei privind cererea, acesta poate prezenta doar elemente noi care sunt relevante pentru examinarea cererii sale și de care nu ar fi putut avea cunoștință într-o etapă anterioară sau care se referă la schimbări în situația sa.
5. Cererile de protecție internațională se depun personal, într-un loc desemnat. În acest scop, în momentul în care cererea este înregistrată, solicitantului i se programează o întrevedere cu autoritățile competente pentru depunerea cererii.
6. Autoritățile responsabile stochează datele menționate la alineatul (4) pentru o perioadă de zece ani de la data deciziei finale. Datele sunt șterse după expirarea acestei perioade sau în cazul în care acestea privesc o persoană care a dobândit cetățenia oricărui stat membru înainte de expirarea perioadei respective, de îndată ce statul membru ia cunoștință de faptul că persoana în cauză a dobândit cetățenia respectivă.

Articolul 29

Documente furnizate solicitantului

1. Autoritățile statului membru în care se prezintă o cerere de protecție internațională furnizează solicitantului, în momentul înregistrării cererii, un document care atestă, în special, că a fost prezentată o cerere și în care se menționează că solicitantul poate rămâne pe teritoriul acestui stat membru în scopul depunerii cererii sale, astfel cum se prevede în prezentul regulament.
2. Autoritățile statului membru în care se depune cererea furnizează solicitantului, în termen de trei zile lucrătoare de la data depunerii cererii, un document în nume propriu care:
 - (a) menționează identitatea solicitantului, incluzând cel puțin datele menționate la articolul 27 alineatul (1) literele (a) și (b), verificate și actualizate, după caz, precum și o imagine facială a solicitantului, semnătura, locul de reședință actual și data depunerii cererii;
 - (b) menționează autoritatea emitentă, data și locul emiterii și perioada de valabilitate a documentului;
 - (c) atestă faptul că persoana are statutul de solicitant;
 - (d) menționează că solicitantul are dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru respectiv, precizând dacă solicitantul este liber să circule pe întreg teritoriul sau pe o parte a teritoriului acestui stat membru;
 - (e) menționează că documentul nu este un document de călătorie valabil și indică faptul că solicitantul nu are dreptul să călătorească fără autorizare pe teritoriul altor state membre înainte de finalizarea procedurii pentru determinarea

statului membru responsabil de examinarea cererii în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin);

- (f) menționează dacă solicitantul are permisiunea de a exercita o activitate profesională remunerată.
- 3. În cazul în care, în urma unei proceduri de determinare în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin), un alt stat membru este desemnat drept responsabil de examinarea cererii, autoritățile statului membru respectiv furnizează solicitantului un document menționat la alineatul (2) în termen de trei zile lucrătoare de la transferul solicitantului către statul membru respectiv.
- 4. Documentul menționat la alineatul (2) este valabil pentru o perioadă de șase luni, care este reînnoită în mod corespunzător pentru a se asigura faptul că perioada de valabilitate a respectivului document acoperă perioada în care solicitantul are dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru responsabil.
Perioada de valabilitate indicată în document nu constituie un drept de a rămâne în cazul în care acest drept a încetat sau a fost suspendat.
- 5. Comisia poate face precizări, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, cu privire la forma și conținutul documentelor care trebuie furnizate solicitanților la înregistrarea și depunerea cererilor. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 58.

Articolul 30

Accesul la procedură în centrele de cazare a străinilor luați în custodie publică și la punctele de trecere a frontierei

- 1. În situația în care există indicii că resortisanții țărilor terțe sau apatrizii reținuți în centre de cazare sau care se află la puncte de trecere a frontierei, inclusiv în zonele de tranzit la frontierele externe, ar putea avea nevoie de protecție internațională, autoritățile responsabile îi informează cu privire la posibilitatea de a solicita protecție internațională, în special, în cazul în care:
 - (a) este probabil ca persoana să fie un minor neînsoțit;
 - (b) există indicii clare că persoana suferă de tulburări mintale sau de altă natură care nu îi permit să determine că are nevoie de protecție internațională;
 - (c) persoana a sosit dintr-o anumită țară de origine și este probabil ca aceasta să aibă nevoie de protecție internațională ca urmare a unei situații binecunoscute din țara terță respectivă.
- 2. Autoritățile responsabile adoptă măsurile necesare pentru a pune la dispoziție servicii de interpretare în vederea facilitării accesului la procedura de protecție internațională.
- 3. Organizațiile și persoanele care oferă consultanță și consiliere au acces efectiv la resortisanții țărilor terțe aflați în centre de cazare sau la punctele de trecere a frontierei, inclusiv în zonele de tranzit la frontierele externe.

Statele membre pot impune limite acestui acces în situația în care, în temeiul dreptului intern, acestea sunt necesare pentru asigurarea securității, a ordinii publice sau a gestionării administrative a unui punct de trecere a frontierei sau a unui centru de cazare, cu condiția ca accesul să nu fie restrâns în mod drastic sau să devină imposibil.

Cereri în numele soțului/soției, al partenerului/partenerei, al unui minor sau al unei persoane majore aflate în întreținerea solicitantului

1. Un solicitant poate depune o cerere în numele soțului/soției sau al partenerului/partenerei cu care este într-o relație stabilă și durabilă, al minorilor sau al persoanelor majore fără capacitate juridică aflate în întreținerea solicitantului.
2. Soțul/soția sau partenerul/partenera menționați la alineatul (1) sunt informați în mod individual cu privire la consecințele procedurale relevante ale depunerii cererii în numele lor și la dreptul de a prezenta o cerere separată de protecție internațională. În cazul în care soțul/soția sau partenerul/partenera nu sunt de acord cu depunerea unei cereri în numele lor, aceștia au posibilitatea de a depune o cerere în nume propriu.
3. În cazul în care un solicitant nu depune o cerere în numele soțului/soției sau al partenerului/partenerei menționați la alineatul (1) în termenul de zece zile lucrătoare menționat la articolul 28 alineatul (1), soțul/soției sau partenerului/partenerei i se oferă posibilitatea de a depune o cerere în nume propriu într-un nou termen de zece zile lucrătoare începând de la expirarea primelor zece zile lucrătoare. În cazul în care soțul/soția sau partenerul/partenera nu depun cererea în acest termen de zece zile lucrătoare suplimentare, cererea este respinsă ca abandonată în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 39.
4. În cazul în care un solicitant nu depune o cerere în numele unei persoane majore aflate în întreținerea sa menționate la alineatul (1) în termenul de zece zile lucrătoare menționat la articolul 28 alineatul (1), autoritatea decizională depune o cerere în numele acestei persoane majore aflate în întreținere dacă, pe baza unei evaluări individuale a situației sale personale, este de părere că persoana majoră aflată în întreținere ar putea avea nevoie de protecție internațională.
5. În cazul în care o persoană a depus o cerere în numele soțului/soției sau partenerului/partenerei cu care este într-o relație stabilă și durabilă sau al persoanelor majore fără capacitate juridică aflate în întreținerea sa, fiecareia dintre aceste persoane i se oferă posibilitatea de a avea un interviu personal.
6. Un minor are dreptul de a depune o cerere în nume propriu în cazul în care acesta are capacitatea juridică de a acționa în cadrul procedurilor conform dreptului național al statului membru în cauză, fie prin intermediul unui adult responsabil pentru acesta, în virtutea legii sau a practicii statului membru în cauză, inclusiv părinții săi sau ocrotitorul legal sau uzual sau membrii adulți ai familiei în cazul unui minor însoțit, fie prin intermediul unui tutore în cazul unui minor neînsoțit.
7. În cazul unui minor însoțit, depunerea unei cereri de către un adult responsabil pentru acesta menționat la alineatul (6) este, de asemenea, considerată ca reprezentând depunerea unei cereri de protecție internațională în numele minorului.
8. În cazul în care adultul responsabil pentru minorul însoțit nu prezintă o cerere în numele său, minorul însoțit este informat în mod clar cu privire la posibilitatea de a depune o cerere în nume propriu în momentul prezentării cererii sale, precum la procedura aferentă.
9. În cazul în care adultul responsabil pentru minorul însoțit nu depune o cerere în numele minorului în termenul de zece zile lucrătoare prevăzut la articolul 28 alineatul (1), minorul este informat cu privire la posibilitatea de a depune cererea în nume propriu și i se oferă posibilitatea de a face acest lucru într-un nou termen de

zece zile lucrătoare începând de la expirarea primelor zece zile lucrătoare dacă acesta are capacitatea juridică de a acționa în cadrul procedurilor conform dreptului național al statului membru în cauză. În cazul în care minorul nu depune cererea în nume propriu în acest termen de zece zile lucrătoare suplimentare, cererea este respinsă ca abandonată în conformitate cu procedura menționată la articolul 39.

10. În vederea luării unei decizii cu privire la admisibilitatea unei cereri în cazul unei cereri separate prezentate de către un soț/o soție, un partener/o parteneră sau un minor în temeiul articolului 36 alineatul (1) litera (d), o cerere de protecție internațională face obiectul unei examinări inițiale pentru a se stabili dacă există fapte referitoare la situația soțului/soției, a partenerului/partenerei sau a minorului care să justifice o cerere separată.

În cazul în care există fapte referitoare la situația soțului/soției, a partenerului/partenerei sau a minorului care justifică o cerere separată, această cerere este examinată în continuare pentru a se lua o decizie pe fond. În caz contrar, această cerere separată este respinsă ca inadmisibilă, fără a aduce atingere unei examinări corespunzătoare a oricărei cereri depuse în numele soțului/soției, al partenerului/partenerei sau al minorului.

Articolul 32

Cereri ale minorilor neînsoțiți

1. Un minor neînsoțit depune o cerere în nume propriu în cazul în care are capacitatea juridică de a acționa în cadrul procedurilor conform dreptului național al statului membru în cauză sau tutorele său depune o cerere în numele acestuia. Tutorele îl asistă și îl informează în mod corespunzător pe minorul neînsoțit cu privire la modalitățile de depunere a cererii și la locul în care trebuie depusă cererea.
2. În cazul unui minor neînsoțit, termenul de zece zile lucrătoare pentru depunerea cererii prevăzut la articolul 28 alineatul (1) începe să curgă numai din momentul în care este desemnat un tutore al minorului neînsoțit și cei doi se întâlnesc. În cazul în care tutorele minorului neînsoțit nu depune o cerere în numele acestuia în termenul de zece zile lucrătoare, autoritatea decizională depune o cerere în numele minorului neînsoțit dacă, pe baza unei evaluări individuale a situației sale personale, este de părere că minorul ar putea avea nevoie de protecție internațională.
3. Organismele menționate la articolul 10 din Directiva 2008/115/CE au dreptul de a depune o cerere de protecție internațională în numele unui minor neînsoțit dacă, pe baza unei evaluări individuale a situației sale personale, aceste organisme sunt de părere că minorul ar putea avea nevoie de protecție internațională.

SECȚIUNEA II

PROCEDURA DE EXAMINARE

Articolul 33

Examinarea cererilor

1. Statele membre examinează cererile de protecție internațională în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute la capitolul II.

2. Autoritatea decizională ia decizii cu privire la cererile de protecție internațională în urma unei examinări corespunzătoare în ceea ce privește admisibilitatea și fondul unei cereri. Autoritatea decizională examinează cererile în mod obiectiv, imparțial și pe bază individuală. În scopul examinării cererii, aceasta ține seama de următoarele:
 - (a) declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv informațiile care permit să se stabilească dacă solicitantul a făcut sau ar putea face obiectul unei persecuții sau al unor vătămări grave;
 - (b) toate informațiile relevante, exacte și actualizate referitoare la situația din țara de origine a solicitantului în momentul luării unei decizii privind cererea, inclusiv actele cu putere de lege și normele administrative ale țării de origine și modul în care acestea sunt aplicate, precum și orice alte informații relevante obținute de la Agenția pentru Azil a Uniunii Europene, Înalțul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați și organizațiile internaționale relevante în domeniul drepturilor omului sau din alte surse;
 - (c) analiza comună a informațiilor privind țara de origine menționată la articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene);
 - (d) statutul individual și situația personală a solicitantului, inclusiv factori precum trecutul, sexul, vârsta, orientarea sexuală și identitatea de gen a acestuia, pentru a se stabili dacă, ținând seama de situația personală a solicitantului, actele la care solicitantul a fost sau riscă să fie expus ar putea fi considerate drept persecuție sau vătămare gravă;
 - (e) dacă activitățile întreprinse de solicitant, de când a părăsit țara de origine, au avut ca scop unic sau scop principal crearea unor condiții necesare pentru a depune o cerere de protecție internațională, pentru a se evalua dacă respectivele activități ar expune solicitantul la persecuție sau vătămare gravă în cazul în care s-ar întoarce în țara de origine;
 - (f) dacă există probabilitatea rezonabilă ca solicitantul să se prevaleze de protecția unei alte țări în care ar putea solicita cetățenia.
3. Personalul care examinează cererile și adoptă deciziile are cunoștințe suficiente privind standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul și refugiații. Acesta are posibilitatea, de fiecare dată când este necesar, să consulte experți cu privire la anumite aspecte, cum ar fi cele medicale, culturale, religioase, legate de copii sau de problematica egalității de gen. În cazul în care este necesar, aceștia pot transmite întrebări Agenției pentru Azil a Uniunii Europene, în conformitate cu articolul 9 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene).
4. Documentele relevante pentru examinarea cererilor de către autoritatea decizională sunt traduse, în cazul în care este necesar, în scopul acestei examinări.
5. Se poate acorda prioritate examinării unei cereri de protecție internațională în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale de la capitolul II, în special în cazul în care:
 - (a) este probabil ca cererea să fie fondată;
 - (b) solicitantul are nevoi speciale de primire în sensul articolului 20 din Directiva XXX/XXX/UE (Directiva privind condițiile de primire) sau are nevoie de

garanții procedurale speciale, în special în cazul în care acesta este un minor neînsoțit.

Articolul 34

Durata procedurii de examinare

1. Examinarea în scopul stabilirii admisibilității unei cereri în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) nu durează mai mult de o lună de la depunerea unei cereri.
Termenul pentru această examinare este de zece zile lucrătoare în cazul în care, în conformitate cu articolul 3 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin), statul membru în care s-a prezentat prima cerere aplică conceptele de primă țară de azil sau de țară terță sigură menționate la articolul 36 alineatul (1) literele (a) și (b).
2. Autoritatea decizională se asigură că procedura de examinare pe fond se încheie cât mai curând posibil și în termen de cel mult șase luni de la depunerea cererii, fără a aduce atingere unei examinări corespunzătoare și complete.
3. Autoritatea decizională poate prelungi acest termen de șase luni cu o perioadă de maximum trei luni, în cazul în care:
 - (a) un număr disproporționat de resortisanți ai unei țări terțe sau de apatrizi solicită simultan protecție internațională, ceea ce face dificilă în practică încheierea procedurii în termenul de șase luni;
 - (b) sunt implicate elemente complexe de fapt sau de drept.
4. În cazul în care o cerere face obiectul procedurii prevăzute în Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin), termenul menționat la alineatul (2) începe să curgă din momentul în care se stabilește statul membru responsabil în conformitate cu respectivul regulament, solicitantul este pe teritoriul statului membru în cauză și a fost preluat în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin).
5. Autoritatea decizională poate amâna încheierea procedurii de examinare în cazul în care nu se poate aștepta în mod rezonabil să se pronunțe în termenele prevăzute la alineatul (2) și la articolul 40 alineatul (4) în ceea ce privește procedura accelerată de examinare din cauza unei situații nesigure în țara de origine, care se estimează că este temporară. În aceste cazuri, autoritatea decizională:
 - (a) reexaminează situația în respectiva țară de origine cel puțin la fiecare două luni;
 - (b) informează, într-un termen rezonabil, solicitanții vizați cu privire la motivele amânării.

Statul membru informează Comisia și Agenția pentru Azil a Uniunii Europene, într-un termen rezonabil, cu privire la amânarea procedurilor pentru respectiva țară de origine. În orice caz, autoritatea decizională încheie procedura de examinare într-un termen de 15 luni de la depunerea cererii.

SECȚIUNEA III

DECIZII PRIVIND CERERILE

Articolul 35

Decizii adoptate de autoritatea decizională

1. O decizie cu privire la o cerere de protecție internațională se transmite în scris și i se comunică solicitantului, fără întârzieri nejustificate, într-o limbă pe care aceasta o înțelege sau pe care se presupune în mod rezonabil că o înțelege.
2. În cazul în care o cerere este respinsă ca inadmisibilă, ca nefondată în ceea ce privește statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară, ca retrasă în mod explicit sau ca abandonată, decizia precizează motivele de fapt și de drept. Informațiile privind modul în care poate fi contestată o decizie de refuzare a acordării protecției internaționale se transmit în scris, cu excepția cazului în care sunt deja puse la dispoziția solicitantului.
3. În cazul cererilor în numele soțului/soției, al partenerului/partenerei, al minorilor sau al persoanelor majore fără capacitate juridică aflate în întreținerea solicitantului și atunci când cererea se întemeiază pe aceleași motive, autoritatea decizională poate adopta o singură decizie privind toți solicitanții, cu excepția cazului în care această modalitate ar duce la divulgarea situației personale a unui solicitant care i-ar putea pune în pericol interesele, în special în cazurile care implică persecuție pe motive legate de sex, orientare sexuală, identitate de gen sau vârstă. În astfel de cazuri se adoptă o decizie separată pentru persoana vizată.

Articolul 36

Decizia privind admisibilitatea cererii

1. Autoritatea decizională evaluează admisibilitatea unei cereri în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute la capitolul II și respinge o cerere ca inadmisibilă în cazul în care se invocă oricare dintre următoarele motive:
 - (a) o țară care nu este un stat membru este considerată ca prima țară de azil a solicitantului în temeiul articolului 44, cu excepția cazului în care este clar că solicitantul nu va fi admis sau readmis în țara respectivă;
 - (b) o țară care nu este un stat membru este considerată ca țară terță sigură pentru solicitant în temeiul articolului 45, cu excepția cazului în care este clar că solicitantul nu va fi admis sau readmis în țara respectivă;
 - (c) cererea este o cerere ulterioară în care nu au apărut sau nu au fost prezentate de către solicitant noi elemente sau date relevante referitoare la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale) sau referitoare la motivul inadmisibilității aplicat anterior;
 - (d) soțul/soția, partenerul/partenera sau minorul însoțit depune o cerere după ce a consimțit ca aceasta să fie depusă în numele său și nu există fapte referitoare la situația soțului/soției, a partenerului/partenerei sau a minorului care să justifice o cerere separată.

2. O cerere nu se examinează pe fond în cazurile în care cererea nu este examinată în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin), inclusiv atunci când un alt stat membru a acordat solicitantului protecție internațională, sau în cazul în care o cerere este respinsă ca inadmisibilă în conformitate cu alineatul (1).
3. Alineatul (1) literele (a) și (b) nu se aplică unui beneficiar de protecție subsidiară care a fost relocalat în cadrul procedurii accelerate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind relocarea)³⁶.
4. În cazul în care, după examinarea unei cereri în conformitate cu articolul 3 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin), primul stat membru în care a fost depusă cererea consideră că aceasta este admisibilă, dispozițiile alineatului (1) literele (a) și (b) nu trebuie aplicate din nou de către statul membru responsabil.
5. În cazul în care autoritatea decizională consideră *prima facie* că o cerere poate fi respinsă ca vădit nefondată, aceasta nu este obligată să se pronunțe cu privire la admisibilitatea cererii.

Articolul 37

Decizia privind fondul cererii

1. În cazul examinării pe fond a unei cereri, autoritatea decizională ia o decizie cu privire la îndeplinirea de către solicitant a condițiilor pentru obținerea statutului de refugiat și, în caz negativ, aceasta stabilește dacă solicitantul este eligibil pentru protecție subsidiară în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale).
2. Autoritatea decizională respinge o cerere ca nefondată în cazul în care a stabilit că solicitantul nu îndeplinește condițiile pentru obținerea protecției internaționale în temeiul Regulamentului (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale).
3. Autoritatea decizională declară o cerere nefondată ca vădit nefondată în cazurile menționate la articolul 40 alineatul (1) literele (a), (b), (c), (d) și (e).

Articolul 38

Retragerea explicită a cererilor

1. Un solicitant poate, din proprie inițiativă și în orice moment în cursul procedurii, să își retragă cererea.
2. În cazul în care o cerere este retrasă în mod explicit de către solicitant, autoritatea decizională adoptă o decizie de respingere a cererii ca retrasă în mod explicit sau ca nefondată atunci când autoritatea decizională a constatat deja, în etapa retragerii explicite a cererii, că solicitantul nu îndeplinește condițiile pentru obținerea protecției internaționale în temeiul Regulamentului (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale).

³⁶ JO L [...], [...], p. [...].

Retragerea implicită a cererilor

1. Autoritatea decizională respinge o cerere ca abandonată atunci când:
 - (a) solicitantul nu a depus cererea în conformitate cu articolul 28, în pofida faptului că a avut posibilitatea efectivă să facă acest lucru;
 - (b) un soț/o soție, un partener/o parteneră sau un minor nu a depus cererea după ce solicitantul nu a depus cererea în numele său, astfel cum se prevede la articolul 31 alineatele (3) și (8);
 - (c) solicitantul refuză să coopereze prin faptul că nu furnizează detaliile necesare pentru ca cererea să fie examinată și nici amprente digitale și imaginea facială în temeiul articolului 7 alineatul (3);
 - (d) solicitantul nu s-a prezentat la interviul personal deși avea obligația de a face acest lucru în temeiul articolelor 10-12;
 - (e) solicitantul și-a părăsit locul de reședință fără a informa autoritățile competente sau fără autorizație, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (4);
 - (f) solicitantul nu s-a conformat în repetate rânduri obligațiilor de raportare impuse acestuia în conformitate cu articolul 7 alineatul (5).
2. În condițiile menționate la alineatul (1), autoritatea decizională întrerupe examinarea cererii și trimite solicitantului o notificare scrisă la locul de reședință sau adresa menționată la articolul 7 alineatul (4), informându-l că examinarea cererii sale a fost întreruptă și că cererea sa va fi respinsă definitiv ca abandonată, cu excepția cazului în care solicitantul se prezintă în fața autorității decizionale în termen de o lună de la data trimiterii notificării scrise.
3. În cazul în care solicitantul se prezintă în fața autorității decizionale în termenul de o lună și demonstrează că nerespectarea obligațiilor a fost cauzată de circumstanțe independente de voința sa, autoritatea decizională reia examinarea cererii.
4. În cazul în care solicitantul nu se prezintă în fața autorității decizionale în termenul de o lună și nu demonstrează că nerespectarea obligațiilor a fost cauzată de circumstanțe independente de voința sa, autoritatea decizională consideră că cererea a fost retrasă în mod implicit.
5. În cazul în care o cerere este retrasă în mod implicit, autoritatea decizională adoptă o decizie de respingere a cererii ca abandonată sau ca nefondată atunci când autoritatea decizională a constatat deja, în etapa retragerii implicite a cererii, că solicitantul nu îndeplinește condițiile pentru obținerea protecției internaționale în temeiul Regulamentului (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale).

SECȚIUNEA IV

PROCEDURI SPECIALE

Articolul 40

Procedura accelerată de examinare

1. În conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute la capitolul II, autoritatea decizională accelerează examinarea pe fond a unei cereri de protecție internațională, în cazul în care:
 - (a) la depunerea cererii și prezentarea faptelor, solicitantul a invocat doar aspecte care nu sunt relevante pentru a se examina dacă îndeplinește sau nu condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Regulamentului (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale);
 - (b) solicitantul a făcut declarații în mod clar incoerente și contradictorii, în mod clar false sau în mod evident puțin plauzibile care contrazic informații suficient de bine verificate privind țara de origine, făcând, astfel, în mod clar neconvingătoare cererea sa în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Regulamentului (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale);
 - (c) solicitantul a indus în eroare autoritățile în ceea ce privește identitatea sau cetățenia sa, prezentând informații sau documente false ori ascunzând informații sau documente relevante care ar fi putut influența decizia în sens negativ;
 - (d) solicitantul prezintă o cerere numai pentru a întârzia sau a împiedica executarea unei decizii anterioare sau iminente privind îndepărtarea sa de pe teritoriul unui stat membru;
 - (e) o țară terță poate fi considerată drept țară de origine sigură pentru solicitant în sensul prezentului regulament;
 - (f) solicitantul poate fi considerat, din motive serioase, un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică a statelor membre;
 - (g) solicitantul nu respectă obligațiile prevăzute la articolul 4 alineatul (1) și la articolul 20 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin), cu excepția cazului în care acesta demonstrează că nerespectarea obligațiilor a fost cauzată de circumstanțe independente de voința sa;
 - (h) cererea, care este o cerere ulterioară, este în mod clar neîntemeiată sau abuzivă, neavând perspective concrete de succes.
2. Autoritatea decizională încheie procedura accelerată de examinare în termen de două luni de la depunerea cererii. În mod excepțional, în cazurile prevăzute la alineatul (1) litera (d), autoritatea decizională încheie procedura accelerată de examinare în termen de opt zile lucrătoare.
3. În cazul în care o cerere face obiectul procedurii prevăzute în Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin), termenele menționate la alineatul (2) încep să

curgă din momentul în care se stabilește statul membru responsabil în conformitate cu respectivul regulament, solicitantul este pe teritoriul statului membru în cauză și a fost preluat în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin).

4. În cazul în care autoritatea decizională consideră că examinarea cererii implică chestiuni de drept sau de fapt care sunt prea complexe pentru a fi examinate în cadrul unei proceduri accelerate de examinare, aceasta poate continua examinarea pe fond în conformitate cu articolele 34 și 37. În acest caz sau în alte cazuri în care nu se poate lua o decizie în termenele menționate la alineatul (2), solicitantul în cauză este informat cu privire la modificarea procedurii.
5. Procedura accelerată de examinare poate fi aplicată minorilor neînsoțiți numai în cazul în care:
 - (a) solicitantul provine dintr-o țară terță considerată drept o țară de origine sigură în conformitate cu condițiile stabilite la articolul 47;
 - (b) solicitantul poate fi considerat, din motive serioase, un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică a statului membru ori solicitantul a fost expulzat forțat din motive serioase legate de securitatea publică și ordinea publică în conformitate cu dreptul intern.

Articolul 41

Procedura la frontieră

1. Autoritatea decizională poate adopta, în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute la capitolul II, o decizie privind o cerere prezentată la frontieră sau în zonele de tranzit ale statelor membre cu privire la:
 - (a) admisibilitatea unei cereri prezentate în astfel de locuri, în temeiul articolului 36 alineatul (1) sau
 - (b) fondul unei cereri în cazurile care fac obiectul procedurii accelerate de examinare menționate la articolul 40.
2. Decizia menționată la alineatul (1) se adoptă cât mai curând posibil, fără a aduce atingere unei examinări corespunzătoare și complete a cererii și în termen de maxim patru săptămâni de la data la care a fost depusă cererea.
3. În cazul în care nu se adoptă o decizie finală în termenul de patru săptămâni menționat la alineatul (2), solicitantul nu mai este reținut la frontieră sau în zona de tranzit și îi este permisă intrarea pe teritoriul statului membru pentru ca cererea să fie prelucrată în conformitate cu celelalte dispoziții ale prezentului regulament.
4. În cazul sosirii unui număr disproporționat de resortisanți ai unor țări terțe sau de apatrizi care depun cereri de protecție internațională la frontieră sau într-o zonă de tranzit, ceea ce face în practică dificilă aplicarea în aceste locuri a dispozițiilor de la alineatul (1), procedura la frontieră poate fi aplicată, de asemenea, în locurile din apropierea frontierei sau a zonei de tranzit.
5. Procedura la frontieră poate fi aplicată în cazul minorilor neînsoțiți în conformitate cu articolele 8-11 din Directiva (UE) nr. XXX/XXX (Directiva privind condițiile de primire) numai în cazul în care:
 - (a) solicitantul provine dintr-o țară terță considerată drept o țară de origine sigură în conformitate cu condițiile stabilite la articolul 47;

- (b) solicitantul poate fi considerat, din motive serioase, un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică a statului membru ori solicitantul a fost expulzat forțat din motive serioase legate de securitatea publică și ordinea publică în conformitate cu dreptul intern;
- (c) există motive rezonabile pentru a se considera că o țară terță este o țară terță sigură pentru solicitant, în conformitate cu condițiile stabilite la articolul 45;
- (d) solicitantul a indus în eroare autoritățile în ceea ce privește identitatea sau cetățenia sa, prezentând informații sau documente false ori ascunzând informații sau documente relevante care ar fi putut influența decizia în sens negativ.

Litera (d) se aplică numai în cazul în care există motive serioase pentru a se considera că solicitantul încearcă să ascundă elemente relevante care ar putea duce la adoptarea unei decizii prin care se refuză acordarea protecției internaționale și cu condiția ca solicitantului să i se fi acordat posibilitatea efectivă de a furniza justificări întemeiate pentru acțiunile sale.

Articolul 42

Cereri ulterioare

1. În urma respingerii unei cereri anterioare printr-o decizie definitivă, statul membru responsabil consideră că orice nouă cerere prezentată de același solicitant în oricare dintre statele membre este o cerere ulterioară.
2. O cerere ulterioară face obiectul unei examinări preliminare în care autoritatea decizională stabilește dacă au apărut sau au fost prezentate de către solicitant noi elemente sau date relevante care sporesc în mod semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a beneficia de protecție internațională în temeiul Regulamentului (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale) sau care se referă la motivele pentru care cererea anterioară a fost respinsă ca inadmisibilă.
3. Examinarea prealabilă se efectuează pe baza declarațiilor scrise și a unui interviu personal în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute la capitolul II. Interviul personal poate fi omis în cazurile în care, din declarațiile scrise, reiese clar că cererea nu prezintă noi elemente sau date relevante ori că este în mod clar neîntemeiată și nu are perspective concrete de succes.
4. Se inițiază o nouă procedură pentru examinarea cererii de protecție internațională atunci când:
 - (a) au apărut sau au fost prezentate de către solicitant noi elemente sau date relevante, astfel cum se menționează la alineatul (2);
 - (b) solicitantul nu a fost în măsură, independent de voința sa, să prezinte aceste elemente sau date în cursul procedurii aferente cererii anterioare, cu excepția cazului în care se consideră nerezonabilă neluarea în considerare a acestor elemente sau date.
5. În cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile pentru inițierea unei noi proceduri menționate la alineatul (4), autoritatea decizională respinge cererea ca inadmisibilă sau ca vădit nefondată în situația în care cererea este în mod clar neîntemeiată sau abuzivă, neavând perspective concrete de succes.

Excepții de la dreptul de a rămâne în cazul cererilor ulterioare

Fără a aduce atingere principiului nereturnării, statele membre pot să prevadă o excepție de la dreptul de a rămâne pe teritoriul lor și o derogare de la articolul 54 alineatul (1) în cazul în care:

- (b) o cerere ulterioară a fost respinsă de către autoritatea decizională ca inadmisibilă sau vădit nefondată;
- (c) o a doua sau o altă cerere ulterioară este prezentată în orice stat membru după luarea unei decizii finale prin care se respinge o cerere ulterioară depusă anterior ca inadmisibilă, nefondată sau vădit nefondată.

SECȚIUNEA V

CONCEPTELE DE ȚARĂ SIGURĂ

Conceptul de primă țară de azil

1. O țară terță este considerată ca primă țară de azil pentru un anumit solicitant în cazul în care:
 - (a) solicitantul a beneficiat de protecție în conformitate cu Convenția de la Geneva în țara respectivă înainte de a călători în Uniune și încă se poate prevala de protecția respectivă sau
 - (b) solicitantul a beneficiat de un alt nivel de suficient de protecție în țara respectivă înainte de a călători în Uniune și încă se poate prevala de protecția respectivă.
2. Autoritatea decizională consideră că un solicitant beneficiază de o protecție suficientă în sensul alineatului (1) litera (b) dacă este convinsă că:
 - (a) viața și libertatea solicitantului nu sunt amenințate din motive de rasă, religie, cetățenie, apartenență la un grup social sau opinii politice;
 - (b) nu există niciun risc de vătămări grave, astfel cum sunt definite în Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale);
 - (c) este respectat principiul nereturnării în conformitate cu Convenția de la Geneva;
 - (d) este respectată interdicția, prevăzută de dreptul internațional, de a îndepărta persoanele cu încălcarea dreptului de a nu fi torturat și supus unor tratamente crude, inumane sau degradante;
 - (e) este prevăzut dreptul de ședere legală;
 - (f) există un acces corespunzător la piața muncii, centre de primire, asistență medicală și educație și
 - (g) este prevăzut dreptul la reîntregirea familiei în conformitate cu standardele internaționale privind drepturile omului.

3. Înainte ca cererea sa să poată fi respinsă ca inadmisibilă în temeiul articolului 36 alineatul (1) litera (a), solicitantului i se permite să conteste aplicarea conceptului de primă țară de azil, având în vedere situația sa personală, în momentul depunerii cererii și în timpul interviului privind admisibilitatea.
4. În ceea ce privește minorii neînsoțiți, conceptul de primă țară de azil poate fi aplicat doar dacă autoritățile statelor membre au primit mai întâi asigurarea din partea autorităților țării terțe în cauză că minorul neînsoțit va fi preluat de autoritățile respective și că va beneficia imediat de una din formele de protecție menționate la alineatul (1).
5. În cazul în care o cerere este respinsă ca inadmisibilă în aplicarea conceptului de primă țară de azil, autoritatea decizională:
 - (a) îl informează pe solicitant în mod corespunzător;
 - (b) îi furnizează acestuia un document prin care autoritățile țării terțe sunt informate, în limba țării respective, despre faptul că cererea nu a fost examinată pe fond ca urmare a aplicării conceptului de primă țară de azil.
6. În cazul în care țara terță în cauză nu admite sau readmite solicitantul pe teritoriul său, autoritatea decizională revocă decizia de respingere a cererii ca inadmisibilă și oferă accesul la o procedură în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute la capitolul II și la capitolul III secțiunea I.
7. Statele membre informează anual Comisia și Agenția pentru Azil a Uniunii Europene în legătură cu țările cărora li se aplică conceptul de primă țară de azil.

Articolul 45

Conceptul de țară terță sigură

1. O țară terță este desemnată drept țară terță sigură în următoarele condiții:
 - (a) viața și libertatea solicitantului nu sunt amenințate din motive de rasă, religie, cetățenie, apartenență la un grup social sau opinii politice;
 - (b) nu există niciun risc de vătămări grave, astfel cum sunt definite în Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX;
 - (c) este respectat principiul nereturnării în conformitate cu Convenția de la Geneva;
 - (d) este respectată interdicția, prevăzută de dreptul internațional, de a îndepărta persoanele cu încălcarea dreptului de a nu fi torturat și supus unor tratamente crude, inumane sau degradante;
 - (e) există posibilitatea de a beneficia de protecție în conformitate cu standardele materiale ale Convenției de la Geneva sau de un nivel suficient de protecție, astfel cum se menționează la articolul 44 alineatul (2), după caz.

Evaluarea măsurii în care o țară terță poate fi desemnată drept țară terță sigură în conformitate cu prezentul regulament se bazează pe o serie de surse de informații, în special informații comunicate de statele membre, Agenția pentru Azil a Uniunii Europene, Serviciul European de Acțiune Externă, Înalțul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați, Consiliul Europei și alte organizații relevante.

2. Conceptul de țară terță sigură se aplică:

- (a) în cazul în care o țară terță a fost desemnată drept țară terță sigură în conformitate cu articolul 50;
 - (b) în cazul în care o țară terță este desemnată drept țară terță sigură la nivelul Uniunii sau
 - (c) în cazuri individuale, în ceea ce privește un anumit solicitant.
3. Autoritatea decizională consideră că o țară terță este o țară terță sigură pentru un anumit solicitant, după o examinare individuală a cererii, numai în cazul în care este convinsă cu privire la siguranța oferită de țara terță unui anumit solicitant în conformitate cu criteriile prevăzute la alineatul (1) și a stabilit că:
- (a) există o legătură între solicitant și țara terță în cauză în baza căreia ar fi rezonabil ca persoana respectivă să meargă în această țară, inclusiv pentru că solicitantul a tranzitat țara terță respectivă care este apropiată din punct de vedere geografic de țara de origine a solicitantului;
 - (b) solicitantul nu a prezentat motive serioase pentru ca țara să nu fie considerată drept țară terță sigură în situația sa personală.
4. Înainte ca cererea sa să poată fi respinsă ca inadmisibilă în temeiul articolului 36 alineatul (1) litera (b), solicitantului i se permite să conteste aplicarea conceptului de țară terță sigură, având în vedere situația sa personală, în momentul depunerii cererii și în timpul interviului privind admisibilitatea.
5. În ceea ce privește minorii neînsoțiți, conceptul de țară terță sigură poate fi aplicat doar dacă autoritățile statelor membre au primit mai întâi confirmarea din partea autorităților țării terțe în cauză că minorul neînsoțit va fi preluat de autoritățile respective și că va beneficia imediat de una din formele de protecție menționate la alineatul (1) litera (e).
6. În cazul în care o cerere este respinsă ca inadmisibilă în aplicarea conceptului de țară terță sigură, autoritatea decizională:
- (a) îl informează pe solicitant în mod corespunzător și
 - (b) îi furnizează acestuia un document prin care autoritățile țării terțe sunt informate, în limba țării respective, despre faptul că cererea nu a fost examinată pe fond ca urmare a aplicării conceptului de țară terță sigură.
7. În cazul în care țara terță în cauză nu admite sau readmite solicitantul pe teritoriul său, autoritatea decizională revocă decizia de respingere a cererii ca inadmisibilă și oferă accesul la o procedură în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute la capitolul II și la capitolul III secțiunea I.

Articolul 46

Desemnarea țărilor terțe sigure la nivelul Uniunii

- 1. Țările terțe sunt desemnate drept țări terțe sigure la nivelul Uniunii, în conformitate cu condițiile stabilite la articolul 45 alineatul (1).
- 2. Comisia reexaminează periodic situația din țările terțe care sunt desemnate drept țări terțe sigure la nivelul Uniunii cu sprijinul Agenției pentru Azil a Uniunii Europene și pe baza celorlalte surse de informații menționate la articolul 45 alineatul (1) al doilea paragraf.

3. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate pentru a suspenda desemnarea unei țări terțe drept țară terță sigură la nivelul Uniunii, sub rezerva condițiilor stabilite la articolul 49.

Articolul 47

Conceptul de țară de origine sigură

1. O țară terță poate fi desemnată drept țară de origine sigură în conformitate cu prezentul regulament în cazul în care, pe baza situației legale, a aplicării legii într-un regim democratic și a situației politice generale, se poate demonstra că, în general, în țara respectivă nu se recurge la persecuție, astfel cum este definită la articolul 9 din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale), la tortură sau la tratamente ori pedepse inumane sau degradante și nici nu există vreo amenințare din motiv de violență nediscriminatorie în situații de conflict armat internațional sau intern.
2. Evaluarea măsurii în care o țară terță poate fi desemnată drept țară de origine sigură în conformitate cu prezentul regulament se bazează pe o serie de surse de informații, în special informații comunicate de statele membre, Agenția pentru Azil a Uniunii Europene, Serviciul European de Acțiune Externă, Înaltul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați, Consiliul Europei și alte organizații relevante, și ține seama de analiza comună a informațiilor privind țara de origine menționată la articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene).
3. La efectuarea acestei evaluări, se ține seama, între altele, de măsura în care se asigură protecție împotriva persecuției și relelor tratamente prin:
 - (a) actele cu putere de lege și normele administrative relevante ale țării și modul în care sunt aplicate;
 - (b) respectarea drepturilor și a libertăților prevăzute de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau de Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice sau de Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva torturii, în special a drepturilor de la care nu este permisă nicio derogare în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) din convenția europeană menționată anterior;
 - (c) absența expulzării, îndepărtării sau extradării propriilor cetățeni către țări terțe în care, printre altele, există un risc serios ca aceștia să fie supuși pedepsei cu moartea, torturii, persecuției sau altor tratamente sau pedepse inumane sau degradante ori în care viața sau libertatea lor ar fi amenințate pe motiv de rasă, religie, naționalitate, orientare sexuală, apartenență la un anumit grup social sau o anumită opinie politică ori din care există un risc serios de expulzare, îndepărtare sau extradare către o altă țară terță;
 - (d) existența unui sistem de căi de atac eficiente împotriva încălcării acestor drepturi și libertăți.
4. O țară terță desemnată drept țară de origine sigură în conformitate cu prezentul regulament poate fi considerată drept țară de origine sigură pentru un anumit solicitant, după o examinare individuală a cererii, numai în cazul în care:
 - (e) acesta are cetățenia țării respective sau

- (f) acesta este un apatrid și anterior a avut reședința stabilă în țara respectivă și
- (g) acesta nu a prezentat niciun motiv serios pentru ca țara să nu fie considerată drept țară de origine sigură în situația sa personală.

Articolul 48

Desemnarea țărilor de origine sigure la nivelul Uniunii

1. Țările terțe enumerate în anexa I la prezentul regulament sunt desemnate drept țări de origine sigure la nivelul Uniunii, în conformitate cu condițiile stabilite la articolul 47.
2. Comisia reexaminează periodic situația din țările terțe care sunt incluse în lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure cu sprijinul Agenției pentru Azil a Uniunii Europene și pe baza celorlalte surse de informații menționate la articolul 45 alineatul (2).
3. În conformitate cu articolul 11 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene), Comisia poate solicita Agenției pentru Azil a Uniunii Europene să îi furnizeze informații referitoare la anumite țări terțe care ar putea fi avute în vedere pentru includerea în lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure.
4. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate pentru a suspenda prezența unei țări terțe pe lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure, sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 49.

Articolul 49

Suspendarea și eliminarea desemnării unei țări terțe drept țară terță sigură la nivelul Uniunii sau a prezenței sale pe lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure

1. În cazul unor schimbări bruște ale situației unei țări terțe care este desemnată drept țară terță sigură la nivelul Uniunii sau care se află pe lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure, Comisia efectuează o evaluare argumentată a îndeplinirii de către țara respectivă a condițiilor prevăzute la articolul 45 sau la articolul 47 și, în cazul în care Comisia consideră că aceste condiții nu mai sunt îndeplinite, adoptă un act delegat de suspendare a desemnării unei țări terțe drept țară terță sigură la nivelul Uniunii sau de suspendare a prezenței unei țări terțe pe lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure pe o perioadă de șase luni.
2. Comisia revizuieste în permanență situația din țara terță respectivă, luând în considerare, între altele, informațiile furnizate de statele membre cu privire la modificările ulterioare ale situației din această țară.
3. În cazul în care Comisia a adoptat un act delegat în conformitate cu alineatul (1) de suspendare a desemnării unei țări terțe drept țară terță sigură la nivelul Uniunii sau de suspendare a prezenței unei țări terțe pe lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure, aceasta prezintă, în termen de trei luni de la data adoptării respectivului act delegat, o propunere, în conformitate cu procedura legislativă ordinară, de modificare a prezentului regulament în vederea eliminării desemnării țării respective drept țară terță sigură la nivelul Uniunii sau a prezenței sale pe lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure.
4. În cazul în care Comisia nu prezintă o astfel de propunere în termen de trei luni de la adoptarea actului delegat menționat la alineatul (2), actul delegat de suspendare a desemnării țării terțe drept țară terță sigură la nivelul Uniunii sau de suspendare a

prezenței țării terțe pe lista comună la nivelul UE a țărilor de origine sigure încetează să producă efecte. În situația în care o astfel de propunere este prezentată de Comisie în termen de trei luni, Comisia este împuternicită, pe baza unei evaluări argumentate, să extindă valabilitatea acestui act delegat pentru o perioadă de șase luni, cu posibilitatea de a reînnoi prelungirea o singură dată.

Articolul 50

Desemnarea țărilor terțe drept țări terțe sigure sau țări de origine sigure la nivel național

1. Pentru o perioadă de cinci ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, statele membre pot menține sau adopta dispoziții legislative care să permită desemnarea la nivel național a țărilor terțe sigure sau a țărilor de origine sigure, altele decât cele desemnate la nivelul Uniunii sau care se află pe lista comună la nivelul UE prevăzută în anexa I, în scopul examinării cererilor de protecție internațională.
2. În cazul în care este suspendată desemnarea unei țări terțe drept țară terță sigură la nivelul Uniunii sau a fost suspendată prezența unei țări terțe pe lista comună la nivelul UE prevăzută în anexa I la prezentul regulament în temeiul articolului 49 alineatul (1), statele membre nu desemnează țara respectivă drept țară terță sigură sau țară de origine sigură la nivel național și nici nu aplică conceptul de țară terță sigură pe bază ad-hoc în ceea ce privește un anumit solicitant.
3. În cazul în care o țară terță nu mai este desemnată drept țară terță sigură la nivelul Uniunii sau a fost eliminată de pe lista comună la nivelul UE prevăzută în anexa I la prezentul regulament în conformitate cu procedura legislativă ordinară, un stat membru poate notifica Comisiei faptul că, în urma unor modificări ale situației din țara respectivă, consideră că aceasta îndeplinește din nou condițiile prevăzute la articolul 45 alineatul (1) și la articolul 47.

Notificarea include o evaluare argumentată a îndeplinirii de către țara respectivă a condițiilor prevăzute la articolul 45 alineatul (1) și la articolul 47, inclusiv o explicație cu privire la schimbările specifice ale situației din țara terță care au ca rezultat îndeplinirea din nou de către aceasta a condițiilor respective.

Statul membru notificator poate desemna țara terță respectivă drept țară terță sigură sau țară de origine sigură la nivel național numai în cazul în care Comisia nu ridică nicio obiecție cu privire la această desemnare.

4. Statele membre notifică Comisiei și Agenției pentru Azil a Uniunii Europene țările terțe care sunt desemnate drept țări terțe sigure sau țări de origine sigure la nivel național imediat după o astfel de desemnare. Statele membre informează Comisia și agenția o dată pe an cu privire la celelalte țări terțe sigure cărora le aplică pe bază ad-hoc conceptul de țară terță sigură în ceea ce privește anumiți solicitanți.

CAPITOLUL IV

PROCEDURI DE RETRAGERE A PROTECȚIEI INTERNAȚIONALE

Articolul 51

Retragerea protecției internaționale

Autoritatea decizională începe examinarea în vederea retragerii protecției internaționale privind o anumită persoană atunci când apar elemente sau date noi care indică existența unor

motive pentru reexaminarea valabilității protecției sale internaționale, în special în cazurile menționate la articolele 15 și 21 din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale).

Articolul 52

Norme procedurale

1. În cazul în care autoritatea competentă are în vedere retragerea protecției internaționale acordate unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid, inclusiv în contextul unei revizuii periodice a statutului menționată la articolele 15 și 21 din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale), persoana în cauză beneficiază de următoarele garanții, în special:
 - (a) aceasta este informată în scris cu privire la faptul că autoritatea competentă reexaminează îndeplinirea de către aceasta a condițiilor pentru a beneficia de protecție internațională și cu privire la motivele reexaminării și
 - (b) persoanei în cauză i se oferă posibilitatea de a prezenta, într-un termen rezonabil, printr-o declarație scrisă și în cadrul unui interviu personal, motivele pentru care nu ar trebui să i se retragă protecția internațională.
2. În sensul alineatului (1), statele membre se asigură că:
 - (a) autoritatea competentă poate obține informații precise și actualizate cu privire la situația generală predominantă din țările de origine ale persoanelor în cauză din diverse surse, precum, după caz, Agenția pentru Azil a Uniunii Europene și Înalțul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați și
 - (b) în cazul în care informațiile despre un anumit caz sunt obținute în scopul reexaminării protecției internaționale, acestea nu sunt obținute de la agenții de persecuție sau vătămări grave într-un mod care ar putea duce la informarea directă a acestora despre faptul că respectiva persoană este un beneficiar de protecție internațională, al cărei statut este în curs de reexaminare, și nici nu periclitează integritatea fizică a acestuia sau a persoanelor aflate în întreținerea sa sau libertatea și siguranța membrilor familiei sale care se află încă în țara de origine.
3. Decizia autorității competente de a retrage protecția internațională este notificată în scris. Decizia precizează motivele de fapt și de drept, iar informațiile despre modul în care decizia poate fi contestată se comunică în scris.
4. În cazul în care autoritatea decizională a luat decizia de retragere a protecției internaționale, se aplică dispozițiile articolului 8 alineatul (3) și ale articolelor 15-18.
5. Prin derogare de la alineatele (1)-(4) ale prezentului articol, protecția internațională acordată de statele membre încetează în cazul în care beneficiarul de protecție internațională a renunțat în mod neechivoc la recunoașterea sa ca beneficiar de protecție internațională. Protecția internațională încetează, de asemenea, atunci când beneficiarul de protecție internațională a devenit cetățean al statului membru care a acordat această protecție.

CAPITOLUL V

PROCEDURA DE ATAC

Articolul 53

Dreptul la o cale de atac eficientă

1. Solicitanții au dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute la capitolul II, împotriva:
 - (a) unei decizii luate cu privire la cererea lor de protecție internațională, inclusiv o decizie:
 - (i) prin care se respinge o cerere ca inadmisibilă, în conformitate cu articolul 36 alineatul (1);
 - (ii) prin care se respinge o cerere ca nefondată sau vădit nefondată în ceea ce privește statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară menționate la articolul 37 alineatele (2) și (3) sau la articolul 42 alineatul (4);
 - (iii) prin care se respinge o cerere ca retrasă în mod explicit sau ca abandonată, în conformitate cu articolele 38 și 39;
 - (iv) luată în urma unei proceduri la frontieră, în conformitate cu articolul 41.
 - (b) unei decizii de retragere a protecției internaționale în temeiul articolului 52.
2. Persoanele recunoscute ca fiind eligibile pentru protecție subsidiară au dreptul la o cale de atac eficientă împotriva unei decizii de a considera o cerere nefondată în ceea ce privește statutul de refugiat.
3. O cale de atac eficientă în sensul alineatului (1) prevede o examinare completă și *ex nunc* în fapt și în drept, inclusiv, după caz, o examinare a nevoilor de protecție internațională în temeiul Regulamentului (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale).

Solicitantul poate să prezinte doar elemente noi care sunt relevante pentru examinarea cererii sale și de care nu ar fi putut avea cunoștință într-o etapă anterioară sau care se referă la schimbări în situația sa.
4. Instanțele au acces, prin intermediul autorității decizionale, al solicitantului sau în alt mod, la informațiile generale menționate la articolul 33 alineatul (2) literele (b) și (c).
5. Documentele relevante pentru examinarea cererilor de către instanțe în cadrul procedurii de atac sunt traduse, dacă este necesar, în cazul în care acestea nu au fost deja traduse în conformitate cu articolul 33 alineatul (4).
6. Solicitanții introduc o cale de atac împotriva oricărei decizii menționate la alineatul (1):
 - (a) în termen de o săptămână, în cazul unei decizii de respingere a unei cereri ulterioare ca inadmisibilă sau vădit nefondată;
 - (b) în termen de două săptămâni, în cazul unei decizii de respingere a unei cereri ca inadmisibilă sau în cazul unei decizii de respingere a unei cereri ca retrasă în

mod explicit ori abandonată sau în cazul unei decizii de respingere a unei cereri ca nefondată sau vădit nefondată în ceea ce privește statutul de refugiat ori statutul conferit prin protecție subsidiară în urma unei proceduri accelerate de examinare sau al unei proceduri la frontieră sau în timp ce solicitantul este reținut într-un centru de cazare;

- (c) în termen de o lună, în cazul unei decizii de respingere a unei cereri ca nefondată în ceea ce privește statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară atunci când examinarea nu este accelerată sau în cazul unei decizii de retragere a protecției internaționale.

În sensul literei (b), statele membre pot să prevadă o revizuire din oficiu a deciziilor luate în cadrul unei proceduri la frontieră.

Termenele prevăzute în prezentul alineat încep să curgă de la data la care decizia autorității decizionale este notificată solicitantului sau din momentul în care este numit consilierul juridic sau alt consilier dacă solicitantul a introdus o cerere de asistență și reprezentare juridice gratuite.

Articolul 54

Efectul suspensiv al căii de atac

1. Statul membru responsabil permite solicitanților să rămână pe teritoriul său până la expirarea termenului prevăzut pentru exercitarea dreptului lor la o cale de atac eficientă și, în cazul în care acest drept a fost exercitat în termenul respectiv, până la soluționarea căii de atac.
2. O instanță are competența de a hotărî dacă solicitantul poate rămâne sau nu pe teritoriul statului membru responsabil, fie la cererea solicitantului, fie acționând din oficiu, atunci când dreptul solicitantului de a rămâne în statul membru încetează ca urmare a oricăreia dintre următoarele categorii de decizii:
 - (a) o decizie care consideră o cerere ca vădit nefondată sau care respinge o cerere ca nefondată în ceea ce privește statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară în cazurile care fac obiectul unei proceduri accelerate de examinare sau unei proceduri la frontieră;
 - (b) o decizie care respinge o cerere ca inadmisibilă în temeiul articolului 36 alineatul (1) literele (a) și (c);
 - (c) o decizie care respinge o cerere ca retrasă în mod explicit sau ca abandonată în conformitate cu articolul 38 sau, respectiv, cu articolul 39.
3. O instanță are competența de a hotărî dacă solicitantul poate rămâne sau nu pe teritoriul statului membru responsabil cu condiția ca:
 - (a) solicitantul să beneficieze de interpretarea și asistența juridică necesare și de timp suficient pentru a-și pregăti cererea și a trimite instanței argumentele în favoarea acordării dreptului său de a rămâne pe teritoriu până la soluționarea procedurii și
 - (b) în cadrul examinării cererii de a rămâne pe teritoriul statului membru responsabil, instanța să examineze în fapt și în drept decizia prin care se refuză acordarea protecției internaționale.

4. Statele membre permit solicitantului să rămână pe teritoriul lor până la soluționarea procedurii prin care se decide dacă solicitantul poate rămâne sau nu pe teritoriu. Decizia respectivă se adoptă în termen de o lună de la introducerea căii de atac.
5. Un solicitant care introduce o nouă cale de atac împotriva unei decizii în prima cale de atac sau a unei decizii în căile de atac ulterioare nu are dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru, cu excepția cazului în care o instanță decide altfel la cererea solicitantului sau acționând din oficiu. Decizia respectivă se adoptă în termen de o lună de la introducerea noii căi de atac.

Articolul 55

Durata primei căi de atac

1. Fără a aduce atingere unei examinări corespunzătoare și complete a unei căi de atac, instanțele decid cu privire la prima cale de atac în următoarele termene, calculate de la data la care este introdusă calea de atac:
 - (a) în termen de șase luni, în cazul unei decizii de respingere a cererii ca nefondată în ceea ce privește statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară atunci când examinarea nu este accelerată sau în cazul unei decizii de retragere a protecției internaționale;
 - (b) în termen de două luni, în cazul unei decizii de respingere a unei cereri ca inadmisibilă sau în cazul unei decizii de respingere a unei cereri ca retrasă în mod explicit sau ca abandonată sau ca nefondată sau vădit nefondată în ceea ce privește statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară în urma unei proceduri accelerate de examinare ori al unei proceduri la frontieră sau în timp ce solicitantul este reținut într-un centru de cazare;
 - (c) în termen de o lună, în cazul unei decizii de respingere a unei cereri ulterioare ca inadmisibilă sau ca vădit nefondată.
2. În cazurile care implică elemente complexe de fapt sau de drept, termenele stabilite la alineatul (1) pot fi prelungite cu o perioadă suplimentară de trei luni.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 56

Contestarea de către autoritățile publice

Prezentul regulament nu aduce atingere posibilității autorităților publice de a contesta deciziile administrative sau judiciare, astfel cum prevede dreptul intern.

Articolul 57

Cooperare

1. Fiecare stat membru desemnează un punct de contact național și comunică Comisiei datele de contact ale acestuia. Comisia comunică aceste informații celorlalte state membre.
2. Statele membre, în colaborare cu Comisia, adoptă toate măsurile corespunzătoare pentru a stabili o cooperare directă și un schimb de informații între autoritățile responsabile.

3. Atunci când recurg la măsurile menționate la articolul 27 alineatul (3), articolul 28 alineatul (3) și articolul 34 alineatul (3), statele membre informează Comisia și Agenția pentru Azil a Uniunii Europene de îndată ce motivele pentru aplicarea respectivelor măsuri excepționale au încetat să existe și cel puțin o dată pe an. Atunci când este posibil, aceste informații includ date referitoare la procentul cererilor pentru care s-au aplicat derogări din numărul total de cereri prelucrate în cursul respectivei perioade.

Articolul 58

Procedura comitetului

1. Comisia este asistată de comitet. Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011³⁷.
2. Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.
3. În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 8 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, coroborat cu articolul 5 din regulamentul respectiv.

Articolul 59

Acte delegate

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.
2. Competența de a adopta acte delegate menționată la alineatul (1) este conferită Comisiei pentru o perioadă de cinci ani de la data intrării în vigoare a prezentului regulament. Comisia elaborează un raport privind delegarea de competențe cu cel puțin nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.
3. Delegarea de competențe poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere validității actelor delegate care sunt deja în vigoare.
4. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
5. Un astfel de act delegat și prelungirile sale intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat nicio obiecție în termen de o lună de la notificarea actului către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții.

Articolul 60

Monitorizare și evaluare

³⁷ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

Până la [doi ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament] și ulterior la fiecare cinci ani, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentului regulament în statele membre și, dacă este cazul, propune modificări.

La cererea Comisiei, statele membre îi transmit informațiile necesare pentru întocmirea raportului său în termen de cel mult nouă luni înainte de expirarea termenului respectiv.

Articolul 61

Abrogare

Directiva 2013/32/UE se abrogă.

Trimiterile la directiva abrogată se înțeleg ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa 2.

Articolul 62

Intrarea în vigoare și aplicarea

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament începe să se aplice de la [șase luni de la data intrării în vigoare].

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președintele*

*Pentru Consiliu,
Președintele*